

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

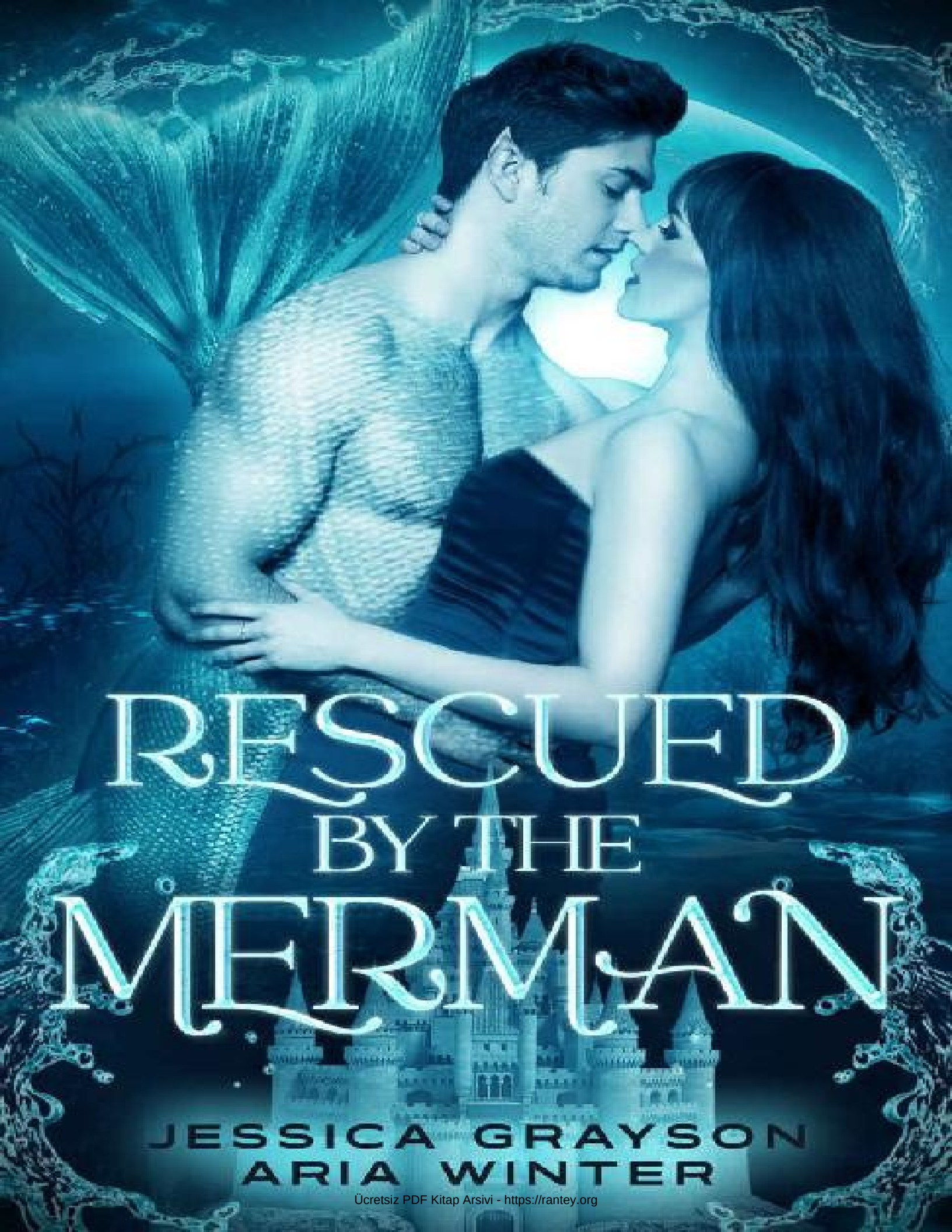

RESCUED BY THE MERMAN

USA TODAY BESTSELLING AUTHORS

JESSICA GRAYSON ARIA WINTER

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

RESCUED BY THE MERMAN

JESSICA GRAYSON
ARIA WINTER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

DENİZ ADAMI TARAFINDAN KURTARILDI

JESSICA GRAYSON
ARIA WINTER

Telif Hakkı @ 2021 Jessica Grayson & Aria Winter

Deniz Adamı Tarafından Kurtarıldı. Uluslararası ve Pan Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır.

Bu metnin hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, Jessica Grayson veya Aria Winter'ın açık yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Purple Fall Publishing tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımlanmıştır. Purple Fall Publishing ve Purple Fall Publishing Logoları Purple Fall Publishing LLC'nin ticari markaları ve/veya tescilli ticari markalarıdır.- purplefallpublishing.com

Yayıncı Kataloglama verileri

İsimler: Grayson, Jessica, yazar. | Winter, Aria, yazar.

Başlık: Deniz adamı tarafından kurtarılan : bir Küçük Denizkızı yeniden anlatımı / Jessica Grayson ve Aria Winter.

Açıklama: Mor Güz Yayıncılık, 2021.

Tanımlayıcılar: ISBN:

978-1-64253-762-8 (ciltsiz)

978-1-64253-706-2 (e-kitap)

Konular: LCSH Mermenler--Kurgu. | Şekil Değiştirme--Kurgu. | Büyü--Kurgu. | Krallar, kraliçeler, hükümdarlar, vb.--Kurgu. | Prensler--Kurgu. | Fantastik. | Romantik kurgu. | BISAC FICTION / Fantastik / Paranormal | FICTION / Romantik / Paranormal / Genel | FICTION / Romantik / Paranormal / Shifters | FICTION / Romantik / Paranormal / Cadılar | FICTION / Romantik / Kraliyet | FICTION / Fantastik / Romantik

Sınıflandırma: PS3607 .R3978 R47 2021| DDC 813.6--dc23

Kapak Tasarımı: Maria Spada

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE BASILMIŞTIR

DEDİKASYON

Kocama: Sen sadece benim kocam değilsin, sen benim en iyimsin. dostum ve kayam. Tüm sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Seni kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum.

-Jessica Grayson

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Sonsöz

PREFACE

HALLA

Her gece rüyamda ateş ve kaos görüyorum. Yıkım ve harabe. Şifacılar kabusların zamanla kaybolacağını söylüyorlar ama bunun doğru olduğundan şüpheliyim. Bu anılara sıkıca tutunuyorum çünkü bana bütün olduğum zamanları hatırlatıyorlar.

Kuzey denizi kadar mavi gözleri olan bir adam görüyorum rüyamda. Saçları kıyı şeridindeki obsidyen taşlı kayalıkların renginde ve bedenim çarpan dalgaların arasında gevşek ve kırık bir şekilde yüzerken beni garip bir şefkat ve acıma karışımıyla inceliyor.

Kendimi kumların üzerinde sürüklenirken hissederken, o benim acı okyanusundaki çapam. Uzanıp yanağımı hafifçe okşuyor ve bana kadim bir dilde fısıldıyor: "Yaşamalısın Prenses Halla."

Bir başlangıçla uyandım. Kabuslarımın sisi dağılıyor. Karanlık görüntüler gelgitler gibi kıyıdan çekiliyor ama geriye tek bir şey kalıyor: O gün beni kurtaran bu tuhaf adamı bulma arzum.

Kardeşim ben ölürken onun bir rüya olduğunda ısrar ediyor. Acımı ve ıstırabımı dindirmek için zihnimde canlanan bir melek. Ama gözlerimi kapattığımda hala onun derin sesini duyabiliyor ve bana bakarken tenime dokunuşunun fısıltısını hissedebiliyorum.

"Yaşamalısınız, Prenses Halla. Yaşamalısınız."

CHAPTER 1

HALLA

F Gökyüzünden öfke ve yıkım yağıyor. Ejderhanın altın pulları tepemizde uçarken güneş ışığında parlıyor ve bir zamanlar gurur duyduğumuz Solwyck şehrine alev selleri bırakıyor.

Sokaklarda alarmlar çalıyor, panik içindeki çığlıklar bir kakofoni içinde birbirine karışıyor. Kömürleşmiş binaların ve cesetlerin keskin kokusu beni boğuyor. Şehrin ateşi o kadar sıcak ki, boncuk boncuk terler alnımı kaplıyor.

"Kılıcımı al, Halla. Ejderhanın pullarını delebilecek tek metal olan L'omhara'dan yapılmıştır Şehri kurtarmalısın."

Kılıcın kabzasını kavrayışıma yerleştirirken babamın eli benimkine dolanıyor.

Uzanıp yanağını okşarken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Etrafımıza kül yağıyor, rüzgarda uçuşan kar taneleri gibi kaosun ortasında dönüyor ve dans ediyor.

"Baba, dayanmalısın. Lütfen, ölemezsin. Seni kurtaracağım. Hepimizi kurtaracağım."

"Gerold nerede?" diye mırıldanıyor. "Lütfen, bana olmadığını söyle-"

"O burada, baba." Gözlerim kardeşimin yakınlardaki yüzükoyun yatan bedenine çevriliyor. "Bilinci yerinde değil ama yaşıyor."

Acısına rağmen solgun yüz hatlarında bir an için rahatlama beliriyor. "Sen ve Gerold bu hayattaki en büyük mutluluğum oldunuz," demeyi zar zor başarıyor. "İkinizi de çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, baba." Kırık bir hıçkırık kaçıyor benden. "Lütfen, ölme."

Vücudunun altında kan birikirken nefesi kısa, kesik kesik geliyor. Bakışları odaksızlaşıyor, gökyüzüne doğru yükseliyor. Elimi kavrayışı her geçen an zayıflıyor.

"Şehri kurtarmalısın, Halla," diye fısıldar. "Bana söz ver."

"Vereceğim baba. Vereceğim."

Başı öne düşüyor ve gözlerini kapatıyor. Eli elimden kayıyor ve yanında yere düşüyor. Acı ve yıkım içimi dolduruyor. Başını kucağıma alıyorum ve acıyla sesimi gökyüzüne yükseltiyorum.

Şifacı Althea bana doğru koşuyor. Normalde sıkıca örülmüş altın rengi saçları örgüsünden ayrılmış ve gri kül taneleriyle kaplanmıştı. Endişeli bakışları önce babamın hareketsiz bedenine, sonra da bana yöneliyor. "Prenses!"

Derin bir nefes alarak gözyaşlarımı geri kırıyorum ve kendimi toparlıyorum. "Kardeşime iyi bak, Althea."

"Halla!" Bakışları elimdeki kanlı kılıca kaydı. "Ne yapacaksın?"

Bakışlarımı şehre doğru çevirirken kılıcı sıkıca kavriyorum. "Ejderhayı öldüreceğim."

CHAPTER 2

HALLA

W Babamın bedenine son bir kez baktığımda, korkumu bastırmak için kendimi zorladım. Ona bir söz ve şimdi tutacağım. Eğer ejderhayı öldürmezsem, herkes ölecek.

Solwyck moloz ve küle dönene kadar durmayacak.

Kalenin çatısının kenarına dönüp canavarı aramak için şehri tarıyorum.

İnsanlar aşağıdaki şehrin içinden geçerek denize doğru koşuyor. Ateşin dokunamayacağı, güvende olacaklarına inandıkları tek yere.

Vatandaşlarımızla dolu gemilerin limandan ayrılışını izliyorum. Ejderha onlara doğru yönelip güvertelere bir alev seli bıraktığında gözlerim dehşetle açılıyor.

Öfke içimin derinliklerine işliyor. Elimde kılıç, çıkıntıya adım atıyorum. Şehrin içinde geniş bir kavis çizip kaleye yaklaşırken ateş ve yıkım yağdırırken kalbim göğsümde gümbürdüyor. Derin ve sakin bir nefes alıp kendimi saldırıya hazırlıyorum.

Eğer doğru zamanda yaparsam, onu kazığa oturtabilirim. Iskalarsam, düşüp ölürüm.

Kanatlarının ağır çırpışları aşağıdaki şehrin yangınlarından yükselen yoğun dumanda girdaplı desenler yaratıyor. Zaman yavaşlıyor ve nabzımın her atışı arasındaki boşluk, altın pullardan oluşan bir bulanıklık içinde bana doğru uçarken sonsuzluğa yayılıyor.

O yaklaştıkça korku göğsümü sıkıyor ama cesaretimi toplamak için kendimi odaklanmaya ve yüksek sesle konuşmaya zorluyorum. "Ben Solwyck Prensesi Halla. Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin önünde titremem. Gururluyum, eğilmem ve kırılmam. Ve bugün, babamın intikamını alıp halkımı ve krallığımı kurtaracağım."

Ejderha yaklaştıkça dünya ağır çekime geçer. Altın pulları güneşin son ışıklarıyla parıltıyor. Güneş batana kadar büyük ihtimalle ölmüş olacağım. Ama ölümüm halkımı ve krallığımı kurtarabilirse, iyi yapılmış bir fedakârlık olacak.

Ejderhanın altın gözü, ağzını açmadan bir an önce benimkine kilitleniyor ve geçerken kalenin üzerine bir ateş ve yıkım seli salıyor. Kılıcımı iki elimle sıkıca kavrayıp aşağı doğru eğiyorum ve . Kül ve dumanların arasından düşerken kalbim hızla çarpıyor ve zaman yavaşlıyor.

Babamın kılıcı birçok savaş gördü ve birkaç nesil boyunca ailemizi ve krallığımızı savundu. Kılıcım hedefini bulup ejderhanın pullu etinin derinliklerine batarken, atalarımın ruhlarının etrafımda toplandığını ve beni evimde karşılamaya hazırlandıklarını hissedebiliyorum.

Ejderha böğürerek kükrüyor, kıvrılıyor ve kıvranıyor.

Rüzgâr formumu çekip beni sırtından ayırmaya çalışırken kılıcıma yapışıyorum. Bırakamam yoksa kesinlikle düşüp öleceğim.

Başını çeviriyor ve bir ateş akımı salıyor. Alevler zırhımı kavuruyor, metali ısıtıyor ve derimi yakıyor. Acı dolu bir çığlık atarak metal katmanları kavriyorum, avucuma şarkılar söylüyorum ve o denize doğru spiral çizerek alçalmaya başladığında onları bedenimden koparıyorum.

Kanatlarını sırtına katlayıp okyanusa dalmadan önce bir an için büyük yelkenler gibi dalgalanıyor. Su baş döndürücü bir hızla altımızdan akıyor ve ben tutunup destek almaktan başka bir şey yapamıyorum. kendim için.

CHAPTER 3

ERRIK

Kardeşimin yanında, kıyı şeridine sarılarak yüzüyorum. Altın ejderhanın Solwyck şehrini ateşe verişini dehşet içinde izliyoruz. İnsanlar dehşet içinde haykırırken sokaklarda alarmlar çalıyor, Güvenli olduğuna inandıkları tek yere, denize doğru kaçıyorlar.

Ejderhanın yıkıcı gücünden kaçmaya çalışan kadın ve çocuklarla dolu gemiler aceleyle limandan uzaklaşır. Teknelerin üzerinden uçar ve güverteleri alevler içinde bırakan bir ateş akımı salar.

Diğer birkaç gemi kalkmaya çalışır ve halkımız onların yanında yüzerek insanları güvenlikleri için suya çağırır. Bazıları gemilerinden kaçıp denize atlıyor.

"Kurtarabildiğiniz kadarını kurtarın!" Yüzemeyen insanların su üstünde kalmasına yardım etmeleri için insanlarımızı yönlendirerek bağıyorum.

Ama burada Mer'den çok daha fazla insan var. Akrabalarımın çoğu daha derin sulara gidip orada kalıyor ve karada yaşayanlardan olabildiğince uzak durmayı tercih ediyor. Bir kadın ve iki çocuğunun yanan gemilerden birinin güvertesinde kalıp suya çekilmeyi reddetmelerini çaresizlik içinde izliyorum.

Ona sesleniyorum, "Seni ve çocuklarını yakalayacağız. Yüzmenize yardım edeceğiz."

Gözleri korku dolu ama dinlemeyi inatla reddediyor. "Hayır. Bizi boğacaksın."

Bu insanların denizde kaybolan balıkçıları açıklamak için yayılan saçma bir efsaneye hâlâ inanıyor olmaları beni şaşırtıyor. "Olduğun yerde kalırsan zaten boğulacaksın."

Mantığını dinlemek yerine, iki çocuğunu alıp güvertenin altına kaçıyor. Onların kaderini düşünmeye dayanamıyorum, güvende olabilecekken diri diri yanıyorlar.

Bir taraftan yukarı tırmanıp güvertenin kenarına tutunarak kendimi yanan geminin üzerine çekiyorum.

"Errik!" Kardeşim ağlıyor. "Ne yapıyorsun?" "Onları kurtarmaya çalışıyorum."

"Hayır! Güvertenin altına inersen gemiyle birlikte yanarsın!" "Denemek zorundayım!"

Sadece iki kol ve bir kuyrukla su üstünde hareket etmek çok zahmetli, özellikle de insan hayatını tamamen su altında, ağırlıksız bir ortamda geçirmişken. Kendimi güverteden ambara doğru sürüklerken sıcaklık derimi ve pullarımı yakıyor.

Kapı kapalı olduğu için dışarıdan vuruyorum. "Dışarı çık! Size yardım edelim!"

Cevap gelmeyince kendimi destekliyorum ve omzumu kapıya defalarca çarpıyorum, ta ki içeri doğru uçup kabin duvarlarına çarpana kadar.

Ambardan yoğun bir duman yükseliyor. Ciğerlerimi istila ettiğinde öksürüyorum, zar zor nefes alana kadar tıkanıyor.

"Dışarı çıkmalısın! Burada öleceksin."

Kimse cevap vermiyor ve çoktan öldüler mi bilmiyorum ama denemeden gidemem.

"Errik!" Ağabeyimin sesi yankılanarak beni irkiltti. "Toren, burada ne yapıyorsun?"

"Sana yardım etmeye geldim."

Küçük kardeşimin güvenliğini riske atmak istemiyorum ama fazla zamanımız yok. Kuyruğum arkamda beceriksizce sürüklenerek merdivenlerden inmeye başlıyorum. Aşağıya ulaştığımda kadın ve çocuklarının yalnız olmadığını fark ediyorum. başka bir kadın ve genç kız baygın yatıyor.

Hiç tereddüt etmeden, Toren ve ben onların total bedenlerini merdivenlerden yukarı çekmeye başladık. Akrabalarımın iki kişi daha kapıda belirince rahatladım. İnsanları alıp Mer zincirinden aşağıya, güverteye ve denize, halkımdan diğerlerinin bekleyen kollarına gönderdiler.

Herkes kurtarıldıktan sonra tekrar suya atlıyoruz. Çocuklardan çılglık atarak uyandı. Hemen yanına koştum.

Bana döndüğünde kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. "Her şey yolunda ufaklık. Güvendesin."

"Beni boğacak mısın?" diye mırıldanıyor.

"Hayır. Yüzmene yardım edeceğiz ve seni ejderhadan koruyacağız."

Titreyerek gülümsüyor.

Şehirden acı dolu bir feryat yankılanıyor ve Solwyck kalesinin tepesinde çömelmiş, bir cesedin üzerine eğilmiş bir kadın görmek için başımı o yöne .

"Bakın!" diye bağılıyor insanlardan biri, onu işaret ederek. "Bu Prenses Halla!"

Elinde kılıcıyla ayağa kalkışını izliyorum. Çatıya doğru adım atarken rüzgâr uzun, kızıl saçlarını yakalıyor.

"Atlayacak!" diye bağılıyor biri. "Hayır! Prensesimiz değil!"

Tepeden tırnağa zırh giymiş, kılıcını savaşa hazırlanır gibi havaya kaldırmış bir şekilde çıkıntıda duruyor.

Ejderha ona doğru uçuyor ve ben şaşkın bir sessizlik içinde onun kenardan atlayıp sırtına saplanmasını, kılıcını kanatlarının arasındaki ete batırmasını izliyorum.

Kükremesiyle şehir sallanıyor ve onu sarsmaya çalışarak dönüp durmaya başlıyor. Kadın kılıcın sapını tutuyor, inatla bırakmayı reddediyor.

Ejderha dağdan denize doğru spiral çizerek inmeye başlar. Tekrar dönüyor ve suya çarpıyor.

Prenses sırtından fırlatıldığında kalbim duracak gibi oluyor. Yakındaki bir kaya oluşumuna çarpıyor, vücudu acımasız taşla çarparken duyulabilir bir *çatırtı* çıkarıyor. Prenses doğru yüzüyorum, kuyruğum suyun içinde çılgınca çırpınıyor; onu kurtarmak için çaresizim.

Arkasından hızla gelen bir dalga yaklaşıyor ve ona zamanında ulaşamayacağımı biliyorum. Elimden geldiğince hızlanarak, dalganın onun gevşek formunu kayadan fırlatmasını ve yüzeyin altına itmesini izliyorum. Suyun altına daldığımda ve onun dalgaların altında yuvarlandığını gördüğümde panik göğsümü sıkıyor.

Kollarımı sırtına doladığımda hareketsiz ve kıpırtısızdı. Onu yüzüme doğru döndürüyorum ve gözleri birden açılıyor. "*Prenses Halla.*" Zihnimle ona ulaşıyorum. "*Uyanık kalmalısın.*"

Alev kırmızısı saçları yüzünü çerçeveleyiyor ve mavi gözleri benimkileri arıyor. Uzanıyor ve parmaklarını yanağımda gezdiriyor.

"Gözlerin... parlıyorlar. Sen bir melek misin? Beni atalarımın büyük salonlarında babamın yanına gönderecek misin?" diye cevap verir

aklımda.

Kalbim sıkışıyor. *"Hayır, ama seni kurtaracağım."*

Hiç tereddüt etmeden başının arkasını kavırıyor, parmaklarımı uzun kızıl saçlarının arasından geçiriyorum. Onu kucaklayıp ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum ve suyun altında nefes alabilmesi için ona öpücüğümü veriyorum.

Geri çekildiğimde, nefes aldığını görmek beni rahatlatmıştı. Tüm Merler bu yeteneğe sahip olsa da, daha önce bir insanı kurtarmak için hiç kullanmamıştım. *"Benim ilkim," diye düşünüyor yüksek sesle, bilincini kaybetmemek için mücadele ederken. "Senin öpücüğün benim ilkim."*

Gözlerini kapatıyor ve kollarımda gevşiyor. Öldüğüne dair içimi bir korku kaplıyor. Sadece göğsünün inip kalkması bana hâlâ yaşadığını söylüyor. Ona yardım etmeliyim. Bir Şifacıya ihtiyacı var.

Kale duvarlarının altındaki kayalık kıyı şeridine doğru ilerliyorum. Uzakta birkaç Mer'in insanlara sahile dönmeleri için yardım ettiğini görüyorum. Ejderha öldürüldüğüne göre artık şehirlerine dönmeleri güvenlidir ama işleri daha yeni başlamıştır.

Hava dumanla kaplıdır. Kül kar gibi yağıyor, binaları ve sokakları örtüyor. Krallığın mücevheri olarak bilinen, bir zamanların ışıltılı ve gururlu şehri Solwyck alev alev yanıyor.

Onu kalenin karanlık uçurum duvarının altındaki obsidyen kuma çekerken Halla'nın bedeni kollarımda gevşek duruyor. Etrafıma bir göz attığımda kimsenin bu tarafa gelmediğini görüyorum. Herkes ana sahile ve limana doğru yüzüyor.

Bakışlarımı sarayın tepesine kaldırıyorum ve uzun altın sarısı saçlı bir kadının çatıdan bana baktığını fark ediyorum. "Prenses!" diye bağılıyor ve duvarın arkasında kayboluyor.

Halla yanımda kıpırdanıyor. Uzanıp elini tutuyorum. "Prenses Halla. Lütfen dayanın. Yardım geliyor."

Daha önce bir insanı hiç bu kadar yakından görmemiştim. Uzun kızıl saçları, obsidyen kuma karşı güzel bir hale gibi altından dalgalanıyor. Gözlerimi yüzünde gezdiriyorum; burnunun, kaşlarının ve yanaklarının ince ve narin yapısına dikkat ediyorum. Kulaklarının tepesi benimki gibi sivri uçlu değil, yuvarlak. Yavaşça yanağını okşuyorum ve başparmağımın ucuyla taç yaprağı yumuşaklığındaki tenine dokunuyorum. Gözlerimin şimdiye kadar gördüğü en güzel kadın o.

Göz kapakları çırpınarak açılıyor, deniz kadar mavi ve derin gözleri ortaya çıkıyor. Güneş ışığı bulutların arasından sızarak solgun tenindeki pek çok lekeyi belirginleştiriyor. "Ne oldu?" diye mırıldanıyor.

Yavaşça saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Ejderhayı öldürdün. Solwyck şehrini kurtardınız, Prenses Halla."

Kollarımın arasında hafifçe kıpırdıyor ve bu hareket karşısında acı içinde tıslıyor. "Her şey acıyor. Ölüyor muyum?"

Sözleri kalbime dehşet saçıyor. "Hayır. Yardım geliyor. Dayanmalısın."

Gelgit üzerimizden akıp gidiyor ve su çekilirken, ardından gelen ince kırmızı izi fark ediyorum.

Çılgınca ellerimi vücudunda gezdiriyorum. Tuniği ve pantolonu yırtılmış ve ateşten kavrulmuş, altındaki soluk et parçasını ortaya çıkarıyor, kızarıklık ve su toplamış deri bölgeleriyle serpiştirilmiş. Altına uzanıyorum, kanayan yarayı bulmak için parmaklarımı sırtında gezdiriyorum. Elimi kanla kaplı olduğunu gördüm.

Tuniğinden uzun bir kumaş parçası koparıp gövdesine sıkıca sarıyorum, kanamayı durdurmak için çaresizce kaleye bir kez daha bakıp haykırıyorum. "Yardım edin! Prenses yaralandı! Bir şifacıya ihtiyacı var!"

"Geliyorum!" Kadının sesini yakınlarda bir yerden tanıyorum. Yakın, ama yeterince yakın değil, korkarım.

Yanağıma hafifçe dokunan bir tüy dikkatimi tekrar Halla'ya çekiyor. Parmaklarının ucuyla yüzümü okşarken mavi gözleri yaşlarla parlıyor. "Sen bir melek misin?"

Endişeme rağmen dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. Bunu bana daha önce de sormuştu. Elini kendi elime alıyorum. "Hayır."

"O zaman neden ölüyormuşum gibi hissediyorum?" diye nefes alırken yanağından bir damla gözyaşı daha süzülüyor.

Başparmağımın ucuyla fırçalayarak uzaklaştırıyorum. "Yaşamalısınız, Prenses Halla," diye fısıldıyorum. "Yaşamalısınız."

Başı geriye düşüyor ve baygınlık geçirirken korku göğsümü sımsıkı sarıyor.

Arkamdaki kayalık kumların üzerinde çıtırdayan ayak sesleri dikkatimi çekiyor. Az önceki kadın tam arkamdan gelirken döndüm.

görüldü. Uzun gümüş grisi saçları ensesinde gevşek bir düğümle bağlanmıştı ve prensesin yanında dizlerinin üzerine çökerken yüzü solgun ve çizgilidir.

"Kanaması var," dedim ona. "Yardıma ihtiyacı var." "Ben ona bakarım."

Bağırın sesler rüzgârda yankılanıyor ve Şifacı'nın gözleri açılıyor. "Gitmelisiniz. Bazıları hâlâ halkınızın onları boğmaya çalıştığına dair korkunç yalanlara inanıyor."

"Ama-"

"Onu kurtardığınız için teşekkür ederim, ama başka biri gelmeden gitmelisiniz."

Çenemi sert bir şekilde sallayıp suya geri çekiliyorum. Yakındaki bir kayaya doğru yüzüp arkasına saklanıyorum ve kadının prensesi kollarına alışını izliyorum. İki muhafız ona yardıma koşuyor ve prensesi kaleye geri taşıyor.

Lütfen. Dinliyor olabilecek tüm tanrılara sessiz bir dua gönderiyorum.
Kurtar onu.

CHAPTER 4

HALLA

S Tuhaf görüntüler bana doğru hücum ediyor ve uyanıyorum. Gözlerimi kırıştıtararak açtığımda bile hala onu görüyorum - beni kurtaran adamı. Gözleri kuzey denizi kadar mavi, saçları Kıyı şeridi boyunca uzanan obsidyen taşlı kayalıkların renginde, hüzün ve endişenin garip bir karışımıyla beni izliyor.

Gözlerimi kapattığımda, benimle kadim dilde konuşurken yüzüme dokunuşunun fısıltısını hâlâ hissedebiliyorum. *Yaşamalısınız, Prenses Halla. Yaşamalısınız.*

"Halla?" Tanıdık bir ses koridordan sesleniyor.

"Girin!" Cevap veriyorum.

Bir süre sonra kardeşim Gerold, Şifacı Althea'yla birlikte içeri giriyor. Yatağın kenarına oturup elimi tuttuğunda benimkine çok benzeyen sıcak, mavi gözleri üzerimde geziniyor. "Günaydın sevgili kardeşim. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyi," diye yalan söyledim ve yüz ifadesi düştü. Gerold ve ben her zaman yakın olduk ve gerçeği söylemediğimde bunu anlayabiliyor. Ona tam olarak nasıl hissettiğimi söylemeyi çok istiyorum ama başındaki altın taç, kızıl saçlarının arasına yerleşmiş, bana şu anda omuzlarında duran tüm yükleri hatırlatıyor. Onlara yenilerini eklemek istemiyorum.

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun," diye teklif etti. "Artık kral olabilirim ama hâlâ senin kardeşinim ve senin için her zaman vaktim olacak."

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Bazen aklımı okuyabildiğini düşünüyorum."

Althea şefkatle alnımdaki saçları geriye doğru tarıyor. "Rahmetli annen sadece ikiz gibi görünmekle kalmayıp aynı şekilde düşündüğünüzü de söylediler hep."

Gerold'un gülümsemesi gözlerindeki hüznü silemiyor. Onu en az benim kadar özlüyor. Şimdi babam da gittiğine göre, acım daha da derinleşiyor.

"Benim için ayaklarını oynatabilir misin?" Althea sorar.

Çenemi sıkarak dikkatimi bacaklarıma veriyorum ve hareket etmelerini istiyorum. Kazadan bu yana bir aydan biraz fazla zaman geçti ve ben hala

vücudumun alt kısmını tam olarak kullanamıyorum. En azından bazı hisler geri geldi ama bu yürümeme yardımcı olmuyor.

Yavaşça ayağımı esnetiyorum ve uzatıyorum. Avucunu tabana yerleştiriyor ve direncine karşı itmemi istiyor.

Dışlerimi sıkıp elini itmeye kardeşim dikkatle beni izliyor ama vücudumun alt kısmı hâlâ o kadar güçsüz ki cesaretimi kırıyor.

Althea gri başını kaldırırken neşeli kalmak için elinden geleni yapıyor. "İyileşiyorsun."

Söylemediği şey ise benim pek gelişmediğim.

Gerold'un elini sıkıyorum. "Fae'ler Şifacılarını göndermeyi kabul ettiler mi?"

Bir şey duyup duymadığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Birçok krallıktan şifacılar onun isteği üzerine Althea'dan daha fazlasını yapıp yapamayacaklarını görmek için geldiler ama şimdiye kadar kimse bana yardım edemedi. Fae'ler benim son umudum.

Gerold, Anara Krallığı'na bir elçi göndererek beni değerlendirmeleri için Şifacılarından birini göndermelerini umdu. Daha önce onlardan hiçbir şey istememiştik, çünkü insanları sevmedikleri çok açıktı. Ama Gerold yine de birini gönderme şansını yakaladı ve yardım istedi. Fae'ler benim son umudum.

Teknik olarak sonuncusu değil. Şehrin hemen dışında yaşayan kanlı cadı her zaman vardır. Bu düşünce beni içten içe ürpertiyor. Cadılar tehlikelidir ve onlarla yapılan anlaşmalar asla hafife alınmamalıdır, çünkü her zaman ağır bir bedeli vardır.

"İyi uyudun mu?" Gerold soruyor ve aslında yaralandığım gün gördüğüm kâbusların nihayet erip ermediğini sorduğunu biliyorum. Geçmedi ama bunu ona söylemek yerine rüyanın beni en çok ilgilendiren kısmına odaklanıyorum.

"Onu yine rüyamda gördüm. Bir şey bulabildin mi?"

Bakışlarını indiriyor. Ona beni kurtaran adamdan bahsettiğimden beri her yeri aradı ama kimse öne çıkmadı. Ona teşekkür etmek istiyorum ama bundan daha fazlası var. Her gece rüyalarımın giren ve günlerimi geçirirken düşüncelerimi dolduran yüzü tanımak istiyorum.

"Onu teŖhis etmemize yardımcı olabilecek baŖka bir Ŗey hatırlıyor musunuz?"

Dün gece rüyamın yeni bir kısmı aklıma geldi -Ŗimdiye kadar hatırlamadığım bir Ŗey. Uzanıp ağızıma dokundum, dudaklarının değığini hatırladım. "Sanırım o Mer'lerden biriydi, Gerold."

Gerold baŖını yana eğiyor. "Neden söylüyorsun?"

Yüzüm utanç içinde ısınıyor. KardeŖime ne kadar yakın olsam da, ona öpücükten bahsetmek istemiyorum. Omuz silkiyorum. "Sadece bir his."

"Bir kuyruk hatırlıyor musun? Bu bir ipucu olabilir." Gerold alaycı bir Ŗekilde sırtıyor. "Tabii..." KaŖlarını çattı. "Ŗüphelendiğim gibi, o senin hayal gücünün bir ürünü."

Dudaklarımı büzüyorum. "Onu hayal etmedim."

"Ağır yaralandığınızda halüsinasyon görmek alışılmadık bir durum değıldir. Zihin oyun oynayabilir ve yanlış görüntüler yaratabilir." Onaylamayan bakışım karŖısında omuz silkti. "Belki de Mer'lerden biri tarafından kurtarılmışsındır ama seni kıyıda bulduğumuzda çoktan gitmişti." Althea'ya döndü. "Althea seni buldu ve yakınlarda kimseyi görmedi, bu doğıru değıl mi?"

Althea baŖını sallar. "Sahilde yalnızdın, Halla."

Bunların hepsini daha önce de duydum ama kalbimde yalnız olmadığımı biliyorum. Hissediyorum. "Onu bulmam gerek Gerold. Ona teŖekkür etmek istiyorum."

İç çekiyor. "Eğer Mer'lerden biriye, onların nasıl olduğunu bilirsin, ele avuca sığmazlar. Bizim türümüzle etkileŖime girmeyi sevmezler." Dudaklarında bir sırıtış beliriyor. "Senin kalbini çalmadı, değıl mi?"

Öpücüğün anısı düşüncelerimi bir kez daha ele geçirirken yanaklarımda sıcaklıklar oluşuyor. "Hayır," diye cevap veriyorum. "Sadece hayatımı kurtaran adama teŖekkür etmek istiyorum. Hepsi bu."

Gerold alaycı bir ifadeyle kaŖlarını çatır. "Eğer o bir deniz adamıysa ve senin için geri dönerse... Eğer herhangi bir zamanda bir siren sesi duyarsan ve kendini denize gitmek zorunda hissedersen, lütfen bunu yapmadan önce muhafızlardan birine haber ver, tamam mı?"

Ŗakacı bir Ŗekilde koluna vurdum ve o da gülmeye baŖladı.

"Merak etme," diyorum ona. "Zaten suya tek baŖıma inebileceğimi sanmıyorum."

Yatağın yanındaki tekerlekli sandalyeye bakarken kahkahalarım boğazımda düğümleniyor. Harika bir fikirdi ama burada, Solwyck'te pek işe yaramıyor. Bu

Şehir, yardım almadan kolayca inemeyeceğim birçok merdiven ve dik yokuş boyunca denize doğru eğimli bir tepenin üzerine kurulmuştur.

Gerold'un yüz ifadesi sertleşir. "Üzgünüm sevgili kardeşim. Adamlarımız sandalyenizi yerleştirmek için ellerinden geldiğince hızlı çalışıyorlar."

Kalede daha rahat hareket edebilmem için işçi ekibi sandalyem için eğimler inşa ediyor, ancak o zamana kadar yarı bağımsız olabileceğim tek yer kalenin bu katı. Bir kattan diğerine geçmek istediğimde, muhafızlardan ya da kardeşimden beni istediğim yere taşımalarını istemem gerekiyor. Bu sinir bozucu. Özellikle de bağımsızlığımın her zaman gurur duyduğum için.

Çenemi sıkıyor, ses tonumdaki acı tonu korumaya çalışıyor ama başaramıyorum: "Keşke o iğrenç sandalyeyi yerleştirmek için herhangi bir değişiklik yapmak zorunda kalmasaydınız."

Althea dudaklarını büzer. "Surat asma. Bu bir prensese yakışmaz."

Sözleri bana sanki yeniden yedi yaşındaymışım gibi hissettiriyor. Althea bir Şifacı olabilir ama aynı zamanda annemiz öldüğünden beri Gerold ve benim için vekil anne gibi oldu.

".*" Mahvoldum. Arada bir fark var.*

Althea Gerold'a dönüyor, o da ayağa kalkıp elbisemi kaldırırken bize biraz mahremiyet sağlamak için balkona doğru yürüyor. Harap olmuş bedenimi incelerken bakışlarını takip ediyorum. Ejderhanın ateşiyle vurduğumda zırh giymemiş olsaydım daha kötü olabileceğini kendime hatırlatıyorum. Kalın yara dokusu gövdemin büyük bir kısmını kaplıyor ve parmakları cildimdeki düzensiz bölgelerin üzerinde gezindiğinde geriliyorum.

Yanağımı okşuyor. "Daha kötüsü de olabilirdi, Halla. En azından yüzün kurtuldu meleğim," diyor, çocukken bana taktığı sevgili lakabını kullanarak.

Gözlerim yaşıyor ama onları geri kırıyorum. "Kim beni ister ki?" Yanmış etimi ve bacaklarımı gösteriyorum.

Sadece birkaç gün önce Skallage Kralı Gronlund, durumum nedeniyle oğlu Prens Edwyrd ile aramızdaki nişanlılık anlaşmasını feshettiğini bildirdi. Edwyrd'e aşık değildim ama bu reddedilme yine de canımı yaktı.

Althea yavaşça saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor. "Dış görünüşünün ötesinde içindeki güzel ve cesur insanı göremeyen hiçbir erkek sana layık olamaz."

Başımı sallıyorum. Haklı; belki de bir şekilde kutsanmışımdır. Bir adamla evlenip daha sonra beni sadece unvanım için istediğini öğrenebilirdim. Bu şekilde, eğer birini bulursam, onun beni ben olduğum için sevdiğini bileceğim.

Bacaklarımı tutup yatağın kenarına sürüklüyorum. Tekerlekli sandalyemi yaklaşıtıyorum ve transfer için tahtamı kullanıyorum.

Temizlik odasına doğru ilerlerken Althea ve kardeşime, "Birazdan hazır olurum," diyorum.

Giyinmem kazadan sonraki ilk günlerdeki kadar uzun sürmüyor. Bacaklarımı tam olarak kullanmadan yaşamaya bu kadar çabuk alıştığım için hem memnunum hem de cesaretim kırıldı.

Gerold beni ilk yemeğimiz için alt kattaki yemek salonuna taşıyor. Çalışanlardan biri sandalyemi taşıyor. Biz geçerken muhafızlar eğiliyor ve doğrulduklarında, ejderhayı öldürdükten sonra uyandığımdan beri çok sıradan hale gelen yakıcı bağlılığı görüyorum. Ben krallık ve vatandaşları için bir kahramanım.

bir iç çekerek, artık işe yaramayan bacaklarıma bakıyor, bu unvana ulaşmak için kaybettiğim her şeyi ve halkımın sevgisini düşünüyorum.

Masanın etrafında toplandığımızda neşemi korumak için mücadele ediyorum.

"Şehri temizleme konusunda büyük adımlar atıyoruz. Hatta yeniden inşa etmeye bile başladık. İsterseniz size bir tur ayarlayabilirim," diyor Gerold.

İsteyeceğim son şey, bir arabanın içinde dolaştırılmak ve sanki şımartılmış bir prensesmişim gibi çalışan insanlara tepeden bakmak. "Teşekkür ederim ama şimdilik burada kalmayı tercih ederim."

Bir adam masaya yaklaşıyor, benim ve kardeşimin önünde eğiliyor. "Majesteleri," diye başladı. "Söylediğiniz gibi rampayı bitirdik. Çalışmaları incelemek ister misiniz?"

Gerold gülümser. "Harika bir haber. Çok isteriz." Ayağa kalkar. "Gel, Halla. Bunun gününü aydınlatacağına inanıyorum."

Ona beni mutlu etmek için bir rampadan çok daha fazlasının gerektiğini söylemiyorum. Bunun yerine, ne yaptırdığını merak ederek tekerlekli sandalyemle onu takip .

Beni kalenin dışına, yan avluya ve denize inen geçide götürdüğünde şaşıyorum. Merdivenlere yaklaştığımız için Gerold'un arkasını dönüp beni kollarına almasını bekleyerek duruyorum.

Bana dönüyor, sinsî bir sırıtış dudaklarını büküyor. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Yanından geçerken kaşlarım çatılıyor. Kıyı şeridine inen yeni inşa edilmiş rampayı gördüğümde yüzümde parlak bir gülümseme beliriyor. Denizi her zaman ve Gerold sık sık sahil boyunca ileri geri koştuğumu ve koşudan sonra yüzmeye gittiğimi bilir. Gerold beni takip ederken sandalyemi dikkatle rampadan aşağıya doğru yönlendiriyorum.

Kıyı şeridine ulaştığımda, kuma döşenmiş düz taşların sandalyemi bir yol oluşturduğunu fark ediyorum.

Gerold sırıtıyor. "Sen ne düşünüyorsun?" "Bayıldım!"

İşliyorum.

Benim var. Bu bana verebileceği en güzel hediye.

Bakışlarımı denize çeviriyorum ve yüzeyin altında mavi bir yüzgecin battığını fark ettiğimde çenem düşüyor. Aklımdan bir anlık bir anı geçiyor. Suda gevşek ve kırık bir şekilde yüzerken mavi bir kuyruk hatırlıyorum.

Herhangi bir hareket ya da Mer'e dair bir işaret var mı diye etrafı tarıyorum. "Ne yapıyorsun?" Gerold soruyor.

"Ben... bir şey gördüğümü sandım."

"Deniz adamı kurtarıcın mı?" Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Belki de seni çalmaya gelmiştir."

Gözlerimi devirirdim ama suya bakmakla meşguldüm. Onu bulmak istiyorum, beni kurtaran bu gizemli deniz adamını. Rüyalarım giriyor ve nedenini bilmem gerek.

CHAPTER 5

ERRIK

Bir aydan biraz fazla oldu ve Prenses Halla'dan hiç haber alamadım. Onu düşünmeden edemiyorum, iyi olup olmadığını merak ediyorum. Babamın isteklerine karşı gelerek Hala yaşayıp yaşamadığını öğrenmek umuduyla kıyı şeridi boyunca yüzüyor.

Ancak rıhtımlar normalden daha sessiz. Ejderhanın saldırısının ardından gemilerin çoğu yakıldı ve şimdi denizin dibinde yatıyor. Solwyck halkı temizlik yapmakla meşgul, bir zamanlar görkemli olan şehirlerini yeniden inşa etmeye çalışıyorlar.

Denizciler ve liman işçileri genellikle oldukça konuşkan kişilerdir ama görünüşe göre onların bile onun durumuyla ilgili çok az haberi var. Bir daha asla yürüyemeyeceğine dair söylentiler var. Bunun doğru olmaması için dua ediyorum.

İnsanlar için yürümek, benim türüm için yüzmek gibidir. Aniden yüzme yeteneğimi kaybetseydim hayatımın ne kadar zor olacağını hayal bile edemiyorum.

Yanımdaki sudaki hareket beni ürkütüyor. Ona doğru dönüyorum ve kardeşim Toren'i buluyorum.

"Seni burada bulacağımı biliyordum," diyor. "Neden döndün? Babam nerede öğrenirse çok kızar."

Kaşlarımı çatıyorum. "O zaman ona söylememeni öneririm."

Dudaklarını büzüyor. "Prenses Allana'nın nişan teklifini geri çevirdiğin için babam sana zaten kızgındı. İnsanlardan uzak durmamızı açıkça söyledikten sonra burada olduğunu öğrendiğini bir düşünsene."

"Peki ona kim söyleyecek?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bunu bilen tek kişi sensin."

Parmaklarını kısa, siyah saçlarında kabaca gezdiriyor. "Seni ihbar etmeyeceğim ama başka biri seni burada görürse, haber mutlaka ona ulaşır. Neden hâlâ buraya geliyorsun? Ne bulmayı umuyorsun?"

Bir yalan düşünmeye çalışıyorum ama sonunda kardeşimden sır saklamak istemediğime karar veriyorum. Birbirimize karşı hep dürüst olduk.

ve bunu şimdi bitirmek istemiyorum.

"Kurtardığım kadın Prenses Halla'ydı. Sadece hâlâ yaşayıp yaşamadığını bilmek ."

"Hepsi bu mu?" diye soruyor, sesinde biraz alaycılık var.

Kardeşim beni çok iyi tanır. "Hepsi bu kadar," diye cevap veriyorum ama ikna olmuş görünmüyor.

Daralmış gözlerle beni inceliyor. "Burada olmamalısın. Eve dönmen gerekiyor. Babam seni arıyordu; bu yüzden geldim. Seni uyarmak için."

Hayal kırıklığı yakıyor. "Kısa süre içinde döneceğim. Şimdilik, ben-"

Gözümün ucuyla bir şey dikkatimi çekince duruyorum. Başımı şatoya doğru çeviriyorum ve kızıl saçların parladığını fark ediyorum. Prensesi tanıyorum. Aynı renk saçları olan uzun boylu bir adam, garip, tekerlekli bir sandalyede patikadan aşağı yuvarlanırken onun yanında yürüyor.

Bana insanların bazen bindiği arabaları hatırlatıyor, ama onlar hep atlar tarafından çekiliyor. Suyun altına dalıp daha yakından bakabilmek umuduyla yüzüyorum.

Yüzeye çıktığımda, kendimi su seviyesinin üzerinde çıkıntı yapan büyük bir kaya oluşumunun arkasına gizliyorum. Toren beni takip ediyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesi alçak bir tıslamaydı. "Bizi görebilirler."

"Bu prenses. Nasıl olduğunu görmek istiyorum. Ayrıca, kara sakinleri bu sulara Mer olduğunu biliyor. Saldırı sırasında onlara yardım etmiştik, hatırladın mı? Bizi görmelerinin ne önemi var?"

"Bu bir istisnaydı. İnsanlar tehlikelidir ve birçoğu bizim de öyle olduğumuza inanır. Yardımımızı kabul etmektense yanan bir gemide hayatlarını riske atmayı tercih ettikleri için zorla kurtarmak zorunda kaldığımız aileyi hatırlamıyor musunuz?"

Kaşlarımı çattım. "Tüm insanlar bizden hoşlanmıyor."

"O zaman neden saklanıyoruz?" Eliyle sahili işaret ederek homurdanıyor. "Şu anda prensesi gözetliyoruz sayılır. Bu neden Errik?"

Çenemi sıkıyorum. "Çünkü o bir erkekle birlikte. Dişilerine karşı ne kadar koruyucu olduklarını gördün. Sanki onları istediğimizi düşünüyorlar."

Toren gülüyor, sonra yüz ifadesi . "Acaba bu gerçekten işe yarıyor mu?"

"Ne?"

"Bizim şarkımız," diye yanıtlıyor. "Gerçekten de insanları denize çekiyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Şarkı söylediğimizde onları bize çeken şeyin sadece merak olduğunu düşünüyorum. Bir tür büyü değil."

Bu söylentinin insanları bize karşı bu kadar temkinli hale getirmesi korkunç. Bize güvenmektense çocuklarıyla birlikte bir gemide ölmeyi tercih eden kadını düşünüyorum. Bilinci yerine geldikten ve onları kurtardığımızı anladıktan sonra bile, kıyıya dönmesine yardım çalışan insanlarımızla savaştı. Korku çoğu zaman nefreti doğurur, hepimizin zararına.

Uzun zaman önce türümüz birbirine düşmandı ama sonunda kara sakinleriyle bir ateşkes yaptık. İhtiyacımız olan son şey aramızdaki düşmanlığın yeniden başlaması. Bu yüzden, ejderhanın saldırısı sırasında onlara yardım etmemize rağmen bazı insanların hâlâ korku içinde olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.

Toren ve ben Prenses Halla'yı ve arkasında yürüyen adamı kalenin altındaki kıyı şeridi boyunca ilerlerken gözlemlemeye devam ediyoruz. Siyah uçurum duvarı güneş ışınlarının altında sedefli bir parıltıyla ışıltıyor.

Kale, duvarın tepesinde parıldayan beyaz taştan yapılmıştır. Sarmal kuleler soluk mavi gökyüzünün altında gururla duruyor. Parıldayan gümüş çatılar parlayan işaretler gibidir. Solwyck kalesinin cesur, mavi-gümüş sancağı en yüksek kuleden sarkıyor ve rüzgarda dalgalanıyor.

Sahilin bu kısmı kumdan çok kayalık. Prenses sandalyeyi hareket ettirmek için çabalarken onu gözlemliyorum. Yürümek onun için şüphesiz daha kolay olurdu ve korkarım söylentiler doğru olmalı. Bacaklarını kullanamıyor.

Duruyorlar ve adam onun elini tutuyor. Elinin arkasını dudaklarına götürüp kısa bir öpücük kondurduktan sonra oradan ayrılıyor ve kıyı boyunca geri dönüp dolambaçlı yoldan şatoya doğru ilerliyor.

İşıltılı mavi gözleri denizi izlerken ılık, tuzlu esinti uzun kızıl saçlarını dalgalandırıyor. Gelgit şu anda düşük, bu yüzden

Dalgalara endişe etmiyorum ama burada ne yapmak istediğini merak ediyorum.

Temkinli bir şekilde suyun altına girip yaklaşıyorum ve kendimi sudan çıkan bir başka kaya grubunun arkasına gizliyorum. Toren beni takip ediyor ve ona dönük olmasam da, arkamda ağırlaşan yargısını hissedebiliyorum.

Durduğumda yanıma yaklaşıyor. "Büyükbabam bir keresinde bana kalenin bu kayalar yüzünden o uçurumun üzerine inşa edildiğini söylemişti."

"Ne demek istiyorsun?"

Sığılın bu kısmını çevreleyen çok sayıdaki sıkı oluşuma göz atıyor. "Burası sadece sığ değil, aynı zamanda kayalar da yaklaşmayı zorlaştırıyor. Yani istilacı bir gücün doğrudan deniz yoluyla kaleye saldırma ihtimali çok az." Bunu hiç düşünmemiştim ama o haklı. "Babam başka bir krallığın ya da korsanların istila etme ihtimalinin yüksek olduğunu söylüyor."

Tenimde bir telaş beliriyor. "Neden?"

Yıkık şehri işaret ediyor. "Ejderhanın saldırısı yüzünden zayıf düştüler."

Bakışlarımı tekrar Halla'ya çevirdiğimde endişe göğsümü sıkıyor.

"Denizden saldırıya uğrarlarsa babam onlara yardım edecektir."

"Hiç sanmıyorum," diye yanıtlıyor Toren. "Annemin ölümünden sonra onlardan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

"Annemin ölümü bir kazaydı."

"Bunun bir önemi yok. Onları ve gemilerini sorumlu tutuyor."

O korkunç günü hatırlıyorum. İnsanlarımız korkunç bir fırtına sırasında insanları kurtarmaya çalışıyorlardı. Açık denizde yakalandılar. Gemileri güçlü bir dalganın altında parçalanmış, yardım etmeye çalışan akrabalarımızdan birkaçı yaralanmış ve ölmüştü. Annem de onların arasındaydı.

Karanlık anıyı zihnimden uzaklaştırıp dikkatimi Prenses Halla'ya veriyorum.

Tuniğinin eteklerini toplayıp başının üzerinden kaldırarak kumaşı yanındaki kumun üzerine attığında çenem düşüyor. Ardından pantolonunun düğmelerini açıyor, kumaşı bacaklarından aşağı kaydırırken vücudunu dikkatlice sandalyeye yatırıyor.

"O ne yapıyor?" Toren yanımda soruyor. "İnsanların çıplaklıktan hoşlanmadığını sanıyordum."

O haklı. Bizimkiler bu konuda hiçbir şey düşünmese de, insanlar sadece yıkanmak ya da çiftleşmek için soyunurlar. Dişilerimizin göğüslerini saklamak için kabuk giymelerinin tek nedeni, aksi takdirde kıyıya çok yakın yüzdüklerinde insan erkeklerinden gördükleri ilgiden nefret etmeleridir.

Halla'nın göğsünde hâlâ göğüslerini kapatan bir bant ve bacaklarının arasında leğen kemiğini gizleyen bir kumaş parçası olduğunu fark ediyorum. Nedense onu görünce kalp atışlarım hızlanıyor.

Ne planladığını merak ederek onu izlemeye devam ederken kardeşime "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum.

Sandalyesinin tirabzanlarını sıkıca kavırıyor ve ayağa kalkmaya çalışır gibi kendini yukarı itiyor. Bacakları onu desteklemek için hareket etmezken kolları ağırlığını tutma çabasıyla titrediğinde kaşlarımı çatıyorum. Taş ve kumun üzerine yığılıyor.

Nefesim kesildi. Hiç düşünmeden ona doğru koşuyorum, kuyruğum beni suyun altından son sürat iterek ona çabucak ulaşmamı sağlıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Toren bağırır.

"Yardım etmek için," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, arkama bakma zahmetine girmeden. "Dur, Errik. Yapmamalısın-"

Cümlesinin geri kalanını duymak istemeyerek suyun altına daldım. Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum ama onu kumsalda öylece bırakamam. En azından sandalyesine dönmesine yardım etmek istiyorum.

"*Errik!*" Benimle konuşmak için zihin bağlantımızı kullanan ağabeyimin sesi suyun altında kafamın içinde çınlıyor. "*Geri dön!*"

"*Hayır!*"

İleride, Prenses Halla'nın suya girdiğini fark edince duruyorum. Kollarını uzun kulaçlarla kaldırıp denize doğru yüzmeye başladığında bacakları kıpırdamadan arkasında yüzüyor.

"O ne yapıyor?"

"*Bilmiyorum,*" diye yanıtlıyor Toren. "*Ama bu bizi ilgilendirmez. Benimle geri gelmen gerekiyor. Şimdi.*"

"*Daha sonra geleceğim.*"

"İyi, ama seni uyarmadığımı söyleme. Eğer babam seni burada , cezalandırılacaksın."

Cevap vermeye zahmet etmiyorum çünkü o haklı. Yine de umurumda değil.

Ben daha çok Halla'yı takip etmekle ilgileniyorum.

Başını suyun üstünde tutarak yüzmeye devam ediyor çünkü insanlar benim gibi dalgaların altında nefes alamıyor. Ben yüzeyin altında saklı kalıyorum, varlığımı belli etmemek için güvenli bir mesafeden onu takip ediyorum.

Her vuruşta zorlanmaya başladığında yüz hatlarında ve hareketlerinde yorgunluk açıkça görülüyor. Yine de sebat ediyor. İleride büyük kaya oluşumlarından biri uzanıyor, o kadar geniş ki küçük bir ada gibi. Kayalar sahili çevreliyor ve kale manzarasından koruyor. Bu hedefin onun amacı olduğundan şüpheleniyorum.

Adaya ulaştığında kendini kayanın üzerine çeker. Nefes nefese bacaklarını sudan çıkarıyor ve sırt üstü dönerek gökyüzüne bakıyor. Kendimi onun arkasındaki bir kayanın üzerine atıyorum, böylece saklı kalarak onu gözlemleyebiliyorum. Onu korkutmak istemiyorum.

Üzerini örten ince kumaş şeritleri vücuduna yapışıyor. İpeksi kumaşın arasından göğüslerinin dış hatları ve bacaklarının arasında, tam olarak hareketsiz olmayan kızıl saçları görünüyor. Yavaşça ayaklarını hareket ettirmesini izliyorum ama oturup elleriyle kalçalarını kaldırarak pozisyon aldığı anda endişeleniyorum.

Söylentiler doğru gibi görünüyor. Alt yarısını çok az kullanıyor.

Kendini bir kayaya dalgalara bakarken gözlemliyorum. Başını ellerinin arasına alıyor ve omuzlarının hafifçe titrediğini fark ediyorum. Boğuk bir hıçkırık çıktığında ağladığını anlıyorum.

Hüznü kalbimi parçalıyor. "Sen iyi misin?" Saklandığım yerden soruyorum.

Kıpırdamadan durur ve yüzünü siler. "Kim var orada?"

"Size zarar vermek istemiyorum Prenses," diyerek korkularını yatıştırmaya çalışıyorum.

Başını çeviriyor, beni arıyor. "Senin sesin," diyor. "Onu tanıyorum. Kimsin sen?"

Beni hatırlıyor mu? Ben daha sormadan tekrar konuşuyor. "Beni kurtaran sendin, değil mi?"

"Evet."

"Adın ne senin?"

Bir an tereddüt ettim, kendimi tanıtmalı mıyım emin olamadım. Bunun yerine ona bir soru sordum. "Neden ağlıyorsun?"

Gözyaşlarını fırçalayarak yüzünü tekrar siliyor. "Çünkü bacaklarımı kullanamıyorum. Ejderhanın sırtından düşüp denize çakıldığımda sırtım yaralandı." Sesi titriyor. "Şifacılar bir daha yürüyüp yürüyemeyeceğimi bilmiyorlar."

Üzüntü beni rahatsız ediyor. Bacaklarını kullanamayan bir insan, yüzmek için kuyruğunu kullanamayan bir Mer gibidir. "Özür dilerim Prenses. Gerçekten."

Burnunu çekiyor ve gözyaşlarını tekrar siliyor. "Seni aradım."

"Aradın mı?"

Başını sallıyor. "Pek bir şey hatırlamıyorum ama beni kurtarmamış olsaydınız boğulacağımı hatırlıyorum. Beni kurtardığın için sana teşekkür etmek istedim."

"ederim, Prenses."

"Halla," diyor. "Bana Halla diyebilirsin." "Halla," adını yüksek sesle tekrarlıyorum.

"Sen Mer'lerden biri misin?"

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum, "Evet." "Seni görebilir miyim?"

Ben hala. "Bunu istediğine emin misin?"

Başını sallıyor.

"Korkmuyor musun?" Emin olmak için soruyorum.

"Neden ki? Beni sen kurtardın." Duraksıyor. "Eğer dışarı çıkmayacaksan, en azından bana adını verebilir misin, böylece hayatımı kurtardığın için sana düzgünce teşekkür edebilirim?"

"Benim adım Errik."

"Errik," diye tekrarlıyor ve adımın onun dilinde nasıl tınladığını seviyorum... yapmam gerektiğini bildiğimden daha fazla. "Teşekkür , Errik. Sonsuza dek sana borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Halla. Seni kurtarabildiğim için mutluyum."

Bakışlarını kuma indiriyor. "En azından bana gözlerinin hatırladığım gibi mavi olup olmadığını söyler misin? Onları neredeyse her gece rüyalarımda görüyorum, biliyorsun."

Kalbim göğsümde tekliyor. "Beni mi hayal ediyorsun?"

Gülümserken ayırık dudaklarından bir nefes çıkıyor. "Evet."

Derin, çelik gibi bir nefes alıyorum ve saklandığım yerden çıkıyorum. Bunu yaparken aklıma gördüklerinden hoşlanmayabileceği düşüncesi geliyor. Ne de olsa ben onun türünden çok farklıyım. İnsanların etrafında fazla zaman geçirmemiş olabilirim ama akrabalarımın farklı olanları kolayca kabul etmediklerini bilecek kadar çok şey duydum.

Hatta bazıları bizi korkunç buluyor.

Yüzünü bana döner dönmez güzelliğine vuruluyorum. Hatırladığımdan çok daha çarpıcı. Gözleri okyanus kadar mavi. Kızıl saçları uzun, ipeksi dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Bakışlarım onun formundan aşağıya, göğüslerinin duygusal kıvrımlarına ve kalçalarının nazik kıvrımlarına doğru ilerliyor. Ejderhayı öldürdüğü gün onda gördüğüm tüm güce rağmen, bu kadar ince ve narin görünmesi beni şaşırtıyor. Benim türümün kadınları ağır kaslı formlara sahiptir.

Ağzının açık kaldığını, burnunun köprüsünde ve yanaklarında garip bir kırmızı rengin parladığını ve solgun tenindeki birçok lekeyi vurguladığını fark ettiğimde içimi endişe kaplıyor.

Yüreğim , çünkü korkarım beni çirkin buluyor.

"Gözlerin," diye nefes alıyor, sesi merak dolu. "Parlıyorlar. Tıpkı hatırladığım gibi." Yüz ifadesi değişiyor ve başını yana eğiyor. "Neden gittin?"

Sorusu kafamı karıştırdı. "Gitmek mi?"

"Kardeşim beni bulduklarında senin çoktan gitmiş olduğunu söyledi."

"Bağışlayın beni. Korkarım saklanmak bir alışkanlık. İnsanlar benim türüme her zaman dostça davranmadılar, bu yüzden bize bebekliğimizden itibaren asla karada yakalanmamamız gerektiği öğretildi."

"Ah." Bakışlarını indiriyor ve küçük kaşları çatılıyor. "O zaman neden buradasın? Neden beni takip ettin?"

"I..." Gerçeği gizlemek için bir bahane bulmaya çalışıyorum ama hiçbirini bulamıyorum, bu yüzden dürüst olmaya karar veriyorum. "O günden beri senin için endişeleniyorum. İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Bacaklarım dışında iyiyim." Mavi gözleri yaşlarla parlıyor. Burnunu çekiyor ve elleriyle yanaklarındaki damlaları siliyor. "Gerçekten, ağlamamalıyım. Hiç umut yokmuş gibi değil. Kardeşim bana yardım etmeyi kabul eden bir Fae Şifacısı gönderdi. Onlar iyileştirme yetenekleriyle tanınırlar." Duraksayıp ayaklarına bakıyor ve yavaşça parmaklarını kıvrıyor. "Biraz hareket edebiliyorum ve hissedebiliyorum, ki bu hiç olmamasından iyidir."

Göğsümde mutluluk çiçekleri açıyor. "Bu çok güzel." "Evet," diye onaylıyor. "Bu bana umut veriyor."

CHAPTER 6

HALLA

H Hayatımda gördüğüm en muhteşem adam. Kısa, düz, siyah saçları alnının hemen üzerinden sarkıyor. Kulaklarının tepesi Fae'ler gibi sivri. Keskin bir çenesi var.

Camı kesebilir, yüzü muhteşem ama beni en çok gözleri çekiyor.

Mavi ışıltıları bana gün batımıyla aydınlanan denizi hatırlatıyor. Bakışlarımın onun formunda gezinmesine izin veriyorum. Vücudu güçlü, yağsız ve yontulmuş kaslardan oluşuyor. Vücudunun üst kısmı çoğunlukla insan gibi görünürken, bronz teni yavaşça belinden başlayarak okyanusla uyumlu koyu mavi bir kuyruğa dönüşüyor. Kuyruk beklediğimden daha uzun ve ucundaki geniş yelpaze göz kamaştırıcı, önünde tembelce ileri geri sallanıyor.

Pulları güneş ışığının altında parıltıyor ve tüm vücudunun sedefli bir parlaklıkla parladığını fark ediyorum. Parmaklarının ucunda ölümcül siyah pençeler var ama bunlar beni korkutmuyor. Eğer bana zarar vermek isteseydi, bunu daha önce beni takip ederken de yapabilirdi. Gülümsediğinde, iki sıra halinde parıltıyan beyaz dişlerini gösteriyor. Beni korkutmak yerine, yakışıklılığına ölümcül bir hava katıyorlar.

Bakışlarımı tekrar onun parlayan mavi gözlerine çeviriyorum ve bu temas yanaklarımın utançla ısınmasına neden oluyor. *Onu çekici bulduğumu anlayabiliyor mu?*

Bakışlarını indirir. "Bağışlayın beni. Sizi korkutmak istemem." "Beni korkutmak mı?"

Göz kırpmıyor. "Korkmuyor musun?" Gülümsüyorum.

"Senden neden korkayım ki?"

"Görünüşüm sizi rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır," diye şiddetle reddettim. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel erkeksin." Sıcaklık yüzümü ve boynumu kavuruyor ve ben daha yüksek sesle söylediğimin farkına bile varmadan kelimeler dudaklarımdan kaçarken içten içe irkiliyorum.

Alaycı bir kaşını kaldırıyor. "Sanırım aradığınız kelime *yakışıklı*."

"Evet, tabii ki öyle," diye usulca gülüyorum, görünüşüyle ilgili sözlerimden sonra aramızda herhangi bir gariplik olmasını önleyerek alay etmesine hem şaşıyor hem de seviniyorum.

Dudakları kalp atışlarımı hızlandıran muhteşem bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Hafifçe kayarak dikkatimi tekrar kuyruğuna çekiyor ve endişeleniyorum. "Suyun dışında ne kadar kalabilirsin?"

"Şimdilik iyiyim. Halkım genellikle hiçbir sonuç olmadan saatlerce güneşin altında yatar."

Omuzlarım rahatlayarak sarktı. Temkinli bir şekilde ona yaklaşıyorum. "Sana dokunabilir miyim?"

Durdu. Delici mavi gözleri başını sallamadan önce bir an beni inceliyor.

Dikkatlice uzanıp yüzüne dokunuyorum. Parmaklarımı yanağında gezdiriyor, teninin ipeksi dokusuna hayran kalıyorum. "Tenin çok pürüzsüz," diye fısıldıyorum ondan çok kendime.

"Bu kötü mü?" diye soruyor.

"Hayır. Sadece... beklediğimden farklı. Kuyruğuna dokunabilir miyim?"

Sırıttırıyor ve kuyruğunu bana doğru kaldırıyor. Parmaklarımın uçlarını dikkatlice pullarının üzerinde gezdiriyorum ve pulların tıpkı onun geri kalanı gibi hissettirdiğini görüyorum. Parmaklarımı kuyruk yüzgecine doğru götürdüğümde, onu dikkatlice kucağıma bırakıyor. Zar görüldüğü kadar narin değil; kıkırdak gibi kalın ve sert.

"Halla?" Koridordan bir ses geliyor ve kardeşimi tanıyorum. "Halla!"

Başımı sahile doğru salladım. "Ben iyiyim!" diye bağıriyorum. "Sana geri yüzeceğim!" Errik'e döndüm. "O benim kardeşim, Gerold. Gitmek zorundayım."

Kendimi suya geri çekmeye başladım ama Errik seslendi.

"Bekle!" Merakla ona dönüp baktım. "Ne oldu?"

"Seni tekrar göreceğim miyim?"

Tereddüt ediyorum. "Beni... tekrar görmek ister misin?"

Yıkıcı derecede yakışıklı bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Evet." Ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Pekâlâ."

"Yarın benimle burada buluşur musun?" Başımı salladım.

"O zaman yarın," diye onaylıyor. Başka bir şey söylemeden suyun altına giriyor ve yüzerek uzaklaşıyor.

CHAPTER 7

ERRIK

S Benden korkmadığını söyledi ve yarın benimle buluşmayı kabul etti. Bunun beni çok memnun ettiğini inkar , çünkü onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Suyun altından takip ediyorum kıyıya sağ salım ulaştığından emin ol. Güçlü olmasına rağmen, okyanusta benim türüm için bile tehlikeli olan yaratıklar var.

Kendini sahile sürükler sürüklemes, kayaya geri yüzüyorum ve onu gözlemlerken kendimi gizliyorum.

Daha önce onunla birlikte gördüğüm uzun boylu adamın kardeşi Gerold olduğunu artık biliyorum. Onun hakkında çok şey duydum. Kendi güçlü biri. Saldırıcı takip eden günlerde, şehri temizlemeye ve yeniden inşa etmeye başlamak için halkını örgütlediğine tanık oldum.

Onlar kayaların etrafından şatolarına doğru gözden kaybolur kaybolmaz ben de eve dönüyorum. Güneş suyun üzerinde çoktan alçaldı ve eminim babam nerede olduğumu merak ediyordur.

Gelmeden önce iyi bir mazeret uydurmalıyım. Eğer oracıkta bir bahane uydurmak zorunda kalırsam, yalanı kolayca fark edecektir. Babam insanları okuma konusunda her zaman yetenekli .

Şehre geri dönerken Halla'nın görüntüleri zihnimde canlanıyor. Gözleri denizden bile daha mavi ve saçları alev renginde. Ateş ve suyun garip ama hoş bir kontrastı.

Şehre girdiğimde halkımdan birkaç kişi yanımdan yüzerek geçiyor. Kadınlardan birkaçı bana değer bakışlar atıyor ama hiçbirinin Halla kadar güzel olmadığını fark ediyorum. O şimdiye kadar gördüğüm en güzel dişi. Keşke o Mer olsaydı ya da ben insan olsaydım. Keşke...

Kaleye ulaştığımda saat geç olmuştu. L'sair kristallerinin altın ışıltısı yapıyı aydınlatıyor, saraya ve onu çevreleyen şehre ruhani bir görünüm kazandırıyor.

Denizin altında pek çok krallık var -Toren ve ben babama neredeyse hepsinde eşlik ettik- ama hiçbirisi Atena'nın ve kalesinin güzelliği ve ihtişamıyla boy ölçüşemez.

Uzun beyaz ve siyah inci kuleleri yüzeye doğru spiral çiziyor. Mavi suyun ortasında parlayan fenerler gibi parlayan ışıklara karşı ışıltıyorlar. Etraftaki birçok bina da inciden yapılmış ve güzel desenlerle karmaşık bir şekilde oyulmuştur. Deniz yosunu koruları sakın sularda hafifçe ileri geri sallanırken, Mer çocukları aralarında zıplayıp oyunlar oynuyor.

Saraya girer girmez Toren yüzerek yanıma geliyor, zihin bağlantısı aracılığıyla konuşurken yüzünde acımasız bir ifade var. *"Babam kızgın. Bütün gün seni aradı."*

"Ona ne söyledin?"

"Yok bir şey. Seni bulamadığımı söyledim."

"Neden beni arıyordu? Normalde ne yaptığımı ilgilenmez."

Toren omuz silkiyor. *"Bilmiyorum. Sadece önemli olduğunu söyledi."*

"Errik!" Babamın sesi zihnimde çınlıyor. Büyük ihtimalle

Yakınımda olduğum için aile bağımız aracılığıyla varlığım.

"Geliyorum baba," diye cevap veriyorum itaatkârca.

Toren beni taht odasına doğru takip ediyor. Nöbetçiler büyük kapıların iki yanında süzülüyor. Toren ve ben içeri girerken selamlamak için çenelerini eğiyorlar.

Babam salonun en ucundaki tahtta oturuyor ve yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade var. *"?"*

"Avlanıyordum," diye yalan söyledim, bu kadar kısa sürede söyleyebileceğim en iyi şey buydu. *"Toren günün büyük bölümünde beni aradığını söyledi. Bir sorun mu var?"*

Gözlerini kısıyor, büyük olasılıkla yalanımı anlıyor ama sözlerime itiraz etmiyor. Bana doğru yüzüyor ve elini omzuma koyuyor. *"Oğlum, seninle önemli bir konu hakkında konuşmalıyım."*

"Ne oldu?"

"Sana bir eş buldum."

Başım geriye gitti. *"Bir eş mi? Neden?"*

Sanki sorum saçmaymış gibi kaşlarını birbirine çattı. *"Yaşınız tutuyor -yirmi beş yaşındasınız- ve Atena'nın varisisiniz. İşte bu yüzden. Seninle Atena Prensesi Luriel arasında bir nişan görüşmesi yaptım."*

İtlara Krallığı. Bağıınız aramızda barışı sağlayacaktır, özellikle de bir varis ürettiğinizde."

"Bir varis mi?" İnanamayarak sordum. "Baba, ciddi olamazsın. Bir yabancıyla bağ kuracağımı düşünüyor olamazsın."

"O senin için iyi bir eş, Errik," diyor kararlı bir şekilde. "Krallıklarımızı birleştirmek için onunla bağ kuracaksın."

"Hayır, baba. . Ayrıca, krallıklarımız zaten bir barış anlaşmasıyla birleşmiş durumda, değil mi?"

Bana ters ters bakarken burun delikleri alevlendi. "Anlaşmaların kan bağı kadar güçlü olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun." İtiraz etmeye başlıyorum ama elini umursamazca sallıyor. "Git. Bana bencil olmadığını ve krallığının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının üstünde tutacağını söylemediğin sürece daha fazla konuşma."

Sözleri kalbime saplanan bir bıçak gibi. Geçmişte biraz isyan ettiğimi biliyorum ama hiçbir zaman ciddi bir şey yapmadım. Gerçekte, layık ve saygılı bir evlat olmak için elimden geleni yaptım. Sadece onun onayını istedim.

Dorin -Babamın danışmanı ve benim akıl hocam- dudaklarını onaylamaz bir şekilde büküyor. "Bunu bir düşün, Errik. Bu nişan senin ve krallığımız için iyi olur. Kim bilir? Luriel'le tanıştığında, kader işaretlerin ortaya çıkabilir."

O haklı. Kader eşimi bulma şansım her zaman var; belki bu Luriel bile olabilir. Gözlerimi yere indiriyorum. "Bunu düşüneceğim, Dorin."

CHAPTER 8

HALLA

W Sabah olduğuunda, Errik'le daha sonra buluşacağını düşünerek heyecanlanıyorum. Dün gece rüyamda onu gördüm. Uzanıp dudaklarıma hafifçe dokunuyorum.

Ağzının benimkine değmesi. Bu benim ilk öpücüğümdü. Bunu sadece beni kurtarabilmek için yaptığını biliyorum ama düşünmeden edemiyorum.

Gerold beni kahvaltı için alt kata götürüyor. Karşılıklı otururken bana sandalyeme uyum sağlamak için şatoda yapılan değişikliklerde kaydedilen ilerlemeyi anlatıyor.

Gönülsüzce dinliyorum, en iyi neşeli yüzümü çünkü benim için işleri kolaylaştırmaya ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Ama sonsuza kadar bu sandalyeye bağlı kalma düşüncesi yıkıcı.

Gerold konuşmasını , açık çift kapının büyük merdivene bakıyorum. Çocukken trabzanlardan aşağı . Althea durmamız için hep peşimizden koşardı ama biz yine de devam ederdik.

Prens Edwyrd nişanlanmak için Solwyck'e geldiğinde onu karşılamak üzere en şık elbisem ve tacımla o merdivenlerin başında durdum. Babam anlaşılmayı mühürledikten sonra kutlama için gecenin büyük bir kısmında dans ettik. Ona aşık değildim ama sohbetimiz çok iyi gidiyordu. Gözlerinde, bir erkeğin beni eşi olarak dinleyeceğini görebiliyordum. Aramıza aşkın daha sonra girebileceğini ummuştum ama şimdi biliyorum ki asla girmeyecek.

"Dikkatini veriyor musun?" Gerold'un sesi beni düşüncelerimden geri çekiyor.

İç çekiyorum. "Bacaklarımı tekrar tam olarak kullanmaya başlarsam her şeyi eski haline getirebilecek misiniz?"

Hüzün yüz ifadesini dolduruyor. Öne doğru uzanıyor ve elimi tutuyor. "Her gün kilisede tekrar yürüyebilmen için dua ediyorum, Halla. Ama... bunun hiçbir zaman gerçekleşmeyebileceğini kabul etmek zorundayız."

Elimi çekiyorum, onu incelerken çenemi sıkıyorum. Gözlerindeki acıma katlanabileceğimden çok daha fazla. "Benden çoktan vazgeçtin."

"Asla," diye inkar ediyor. "I-"

"Evet, yaptın," diyorum kararlılıkla. "Sadece itiraf et"

Ağır ağır iç geçirir. "Tekrar yürüyebileceğine dair umudumu yitirmedim, Halla. Neden ülkenin dört bir yanından Şifacılar getirttiğini sanıyorsun? Hatta müttefikimiz olmayan diğer krallıklara da Şifacılarını göndermeleri için yalvardım." Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "Bunu *senin* için yapıyorum. Kabul etmeden önce her olasılığı değerlendirmek istiyorum-"

"Neyi kabul edeyim?" Ses tonum amaçladığımdan daha keskin bir şekilde soruyorum.

Sandalyesine geri oturuyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Ne yapacağım?" Ben de karşılık verdim.

"Öfkeni benden çıkar."

Sözleri kalbimi bir hançer kadar emin bir şekilde delip geçiyor. Öfkem hemen dağılıyor ve elini tekrar uzatıp nazikçe sıkıyorum. "Özür dilerim, Gerold. Beni affet. Sadece-" nefesim kesiliyor. "Bazen kendimi çok çaresiz hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Hayatımı sürdürebilmek için başkalarına bel bağlamaktan nefret ediyorum."

"Biliyorum, sevgili kardeşim. Başına gelenler için çok üzgünüm. Keşke senin yerinde ben olsaydım demediğim tek bir gün bile yok." Gözleri yaşlarla parlıyor. "O ben olmalıydım, sen değil, Halla."

"Böyle söyleme," diyorum ona. "Seni seviyorum ve bunu seninle asla takas etmek istemem Gerold." Bakışlarım bacaklarıma düşerken duraksıyorum. "Kimsenin başına gelmesini istemem."

Kahvaltıdan sonra kıyı şeridine doğru ilerliyorum. Okyanus bugün sakin. Dalgalar birkaç gün önce olduğu gibi çalkantılı değil, yumuşak ve dalgalı. Kristal mavisi denize bakarken, sudan esen berrak, tuzlu havayı derin derin içime çekiyorum.

Suyu hep sevmişimdir. Eskiden böyle günler için yaşırdım. Sahil boyunca koşar, sonra da serinlemek için suya dalardım. Althea benim yarı balık doğduğumu söyleyip dalga geçirdi.

Bakışlarımı bir kaya oluşumuna diktim. Eskiden ona doğru yüzerek kendime meydan okurdum. Her parçamı alırdı

Oraya gidip tekrar geri dönmek için çaba.

Çenemi sıkarak bakışlarımın denizin üzerinde sürüklenmesine izin veriyorum. Ellerimi yanımda yumruk haline getiriyorum. Hiçbir meydan okumadan geri adım atmadım ve bu da farklı olmayacak. Ne pahasına olursa bedenimi güçlendireceğim ve bir gün yeniden yürüyeceğim.

Giysilerimi dikkatlice çıkarıyorum, üzerimde sadece iç çamaşırlarım kalıyor. Kendimi sandalyemden dışarı itiyorum. Bir an için ayakta durup duramayacağımı merak ediyorum. Bunun yerine, çakıllı kıyı şeridinde dizlerimin üzerine çöküyorum ve kendimi suya sürüklüyorum.

"Halla!" diye sesleniyor biri ve ben Errik'in sesini hemen tanıyorum. Yüzerek yanıma geldi. "Dizlerin kanıyor. Neden sana yardım etmemi beklemedin?"

"Ben iyiyim,"
diyorum ona.

"Acımıyor mu?"

"Hayır." Olması gerektiğini bildiğim halde bana acı vermemesinden nefret ediyorum. Konuyu değiştiriyorum. "Benimle bu kadar erken buluşacağını nereden bildin?"

"Şansımı denedim." Sırıttıyor. "Ve bunu yaptığım için memnunum."

Çok yakışıklı ve gülümsediğinde yanaklarım sıcaklıkla kızarıyor.

İki parmağını çenemin altına koyup yüzümü kendisine doğru eğiyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ne?" Neden emin olmadan soruyorum.

Başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Bu kırmızı renk teninde çiçek açıyor."

Yüzüm daha da kızarıyor. "Bir şey hakkında heyecanlı ya da gergin olduğumuzda olur," diye açıklıyorum. "Birinden etkilendiğimizde de olabilir."

Yoğun bir bakışla beni inceliyor. "Neden şimdi bu renge döndün?"

"Yüzeceğim için heyecanlıyım." Yalan dilimi yakıyor. "Hepsi bu kadar." Muhteşem bir sırıtiş ağzını kavislendiriyor. ". O zaman gidelim."

Dün buluştuğumuz kaya oluşumu ile kıyı arasında ileri geri turlar atarken o da yanımda beni takip ediyor. Bacaklarımla biraz tekme atabiliyorum ama çok değil. Bir süre sonra kol kaslarım efordan yanmaya başlıyor.

Duruyorum ve sırtüstü yüzebilmek için dönüyorum. Errik de bunu taklit ederek süzülüyor. "Neden kendini bu zorluyorsun? Neden sadece yüzmenin tadını çıkarmıyorsun?"

Bulutlara bakıyorum, tepemde uçan kuşları izliyorum. Onları işaret ediyorum. "Şu kuşları görüyor musun?"

"Evet."

"Tekrar böyle özgür olmak istiyorum."

Bakışlarını bana çeviriyor, alnı hafifçe kırışıyor.

Devam ediyorum. "Eskiden her şeyi yapabileceğim gibi hissederdim. Ama şimdi... Bazen kendimi çok güçsüz hissediyorum. Sandalyemin gidemeyeceği yerlere beni taşımaları için başkalarına güvenmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Ben sadece... yeniden özgür ve güçlü olmak istiyorum, Errik."

"Sen güçlüsün," diyor.

Ona döndüm. "Hayır, ."

"Evet, öylesin," diye karşı çıkıyor. "Sırtından yaralandıktan sonra kuyruklarını kullanamayan Mer'ler gördüm. Hâlâ kollarını kullanabiliyorlar ama... pes ediyorlar. Artık yüzmeyi reddediyorlar ve sonunda yok olup izin veriyorlar." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ama sen bunu yapmıyorsun. Sen pes etmedin. Fark ettiğinden daha güçlüsün, Halla."

"Bazıları için yeterince güçlü değil," diye mırıldanıyorum, ondan çok kendime.

"Ne demek istiyorsun?"

Çenemi hafifçe sıkarak bakışlarımı tekrar gökyüzüne çevirdim. "Nişanlım beni... durumum yüzünden reddetti."

Errik kararlı bir şekilde, "O zaman ondan kurtulduğunuzu söyleyebilirim," diyor. Gözlerim onunkilere kayıyor.

"O seni hak etmiyor."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Teşekkür , Errik."

Errik ve ben kumda birbirimize bakacak şekilde yan yatmıştık. Küçük ada kaya oluşumu, batan güneşe bakarken dünyanın geri kalanından mahremiyet sağlıyor.

Son altın ışınları göz kamaştırıcı bir gösteriyle su yüzeyinde parıldayan yansımalar oluşturun. "Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim," diyorum ona.

Gülümsüyor. "Ben de öyle." Sırt üstü dönüp ellerini başının arkasında birleştiriyor. "Eve döndüğümde babam muhtemelen çok kızacak. Geç saatlere kadar dışarıda olmamdan nefret eder, özellikle de bunun kıyı şeridinde yakın olduğunu öğrendiğinde."

"Peki ya annen?" diye sordum.

Yüz ifadesi düşüyor. "Ben çocukken öldü. O ve birkaç kişi daha açık denizde fırtınaya yakalanmış bir gemiye yardım etmeye çalışıyorlardı."

Kıpırdamadan duruyorum. "Geminin adı *Kraliçe'nin*

Gururu muydu?" "Evet, nasıl-"

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Annem de o gemideydi. O da gün öldü."

Uzanıp elimi tuttu. Avuç içi ipek pürüzsüz, nazikçe sıkıyor. "Kaybın için üzgünüm, Halla."

"Ben de seninki için üzgünüm, Errik."

Bakışlarını indiriyor. "Olanlar babam artık insanlardan nefret ediyor. Kızının ölümü için onları suçluyor."

"Babam da Mer hakkında aynı şeyi düşünüyordu," diye öneriyorum. "Ama kardeşim ve ben onun inançlarını paylaşmıyoruz."

Errik'in ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Kardeşim ve ben de babamızinkini paylaşmıyoruz."

"Bir kardeşin mi var?"

"Toren. Benden birkaç yaş daha genç ve o kadar da yakışıklı değil." Bana alaycı bir sırıtışla bakıyor. "Başka kardeşlerin de var mı?" diye soruyor. "Yoksa sadece sen ve kardeşin mi?"

"Sadece ben ve Gerold. O benden birkaç yaş büyük. Her zaman yakın olduk." Duraksıyorum. "Onu o gün de kaybetmediğim için çok minnettarım... ejderha şehre saldırdığında."

Elimi tutmaya devam eden Errik başparmağıyla parmak eklemlerime dokunuyor. "Baban için üzgünüm, Halla."

Duygular boğazıma düğümleniyor, ama bir şekilde onların etrafında konuşmayı başarıyorum. "Teşekkür ederim."

"Halla!" Gerold kıyı şeridinden sesleniyor. "?"

"Buradayım, Gerold!" Cevap veriyorum. "Geri geliyorum!"
Errik'e döndüm. "Gitmem gerekiyor. Yarın görüşecek
miyiz?" Yüzünde muhteşem bir gülümseme belirliyor.
"Evet."

CHAPTER 9

ERRIK

Yüzeyin altında yüzüyor, kıyıya doğru ilerlerken Halla'ya göz kulak oluyorum. Sandalyeye ulaştığında, erkek kardeşinin sandalyesine geri dönmesine yardım edişini izliyorum. "Burada kalmamalısın

Bu saatte suya girme," diye nazikçe azarlıyor. "Hava soğuk; burada ölebilirsin."

Panik kalbimi durdurdu. Bunun dair hiçbir fikrim yoktu. Yarın gün batımından çok önce karaya döndüğünden emin olmak için aklıma bir not alıyorum. Halla'nın ölmesini istemiyorum.

Evime dönerken onu edemiyorum. Açık avucumu yukarı çevirip bir süre inceliyorum ve teninin verdiği hissi hatırlıyorum.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki, sesi kafamın içinde yankılanana kadar babamın yanımda olduğunu fark etmiyorum. "*Neredeydin?*"

"Avlanıyorum," diye cevap verdim . Bu kadar kısa sürede tek bahane buydu.

"O zaman, avın nerede?" "*Başarısız oldum,*" diyorum ona.

"*Prenses Luriel iki hafta içinde sizi görmek için buraya gelecek,*" diyor. "*Unutmayın.*"

İsteksizce başımı salladım. "*Yapmayacağım, baba.*"

"Güzel." Elini omzuma vurdu. "*Şimdi gel, akşam yemeği için bana ve kardeşine katıl. Seni bekliyorduk.*"

Onu yemek salonuna kadar takip ettikten sonra Toren'in oturuyorum. Babam bize gününü anlatırken onu dinliyoruz.

İşimiz bittikten sonra Toren beni odama kadar takip etti. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "*Gerçekten neredeydin?*"

Yalan söyleyebilirdim ama söylemeyeceğim. Toren'e değil. "*Halla ile.*"

Gözleri büyüdü. "*Delirdin mi sen?*"

"*Onunla vakit geçirmenin nesi yanlış?*" "*Tehlikeli,*" diye karşı çıkıyor.

"*Hall tehlikeli değil, Toren.*"

"O değil," diye kabul ediyor. "Onun türünden diğerleri. Birçoğu bizden korkuyor. Ve korku kolayca nefrete yol açabilir."

İçimi  ektim. "Endişelenecek bir şey yok. Y zeydeyken dikkatliyimdir."

Elini omzuma vuruyor. "Sadece senin için endişeleniyorum. Ayrıca, babam bir insanla vakit geçirdiğini öğrenirse çok kızar."

Omuz silktim. "O zaman... Ben sadece onun sağlayacağım."

Toren i  geçirir. "Bunu ondan saklamanın o kadar kolay olacağını sanmıyorum." Kendi odasına gitmek için dönüyor, kapımda bir an duraklıyor. "Eğer ona yalan söyleyeceksen, en azından 'avlanmak' dışında daha iyi bir bahane bul."

O haklı. Halla'yla vakit geçirmeye devam edeceksem, günün büyük bölümünde neden evde olmadığıma dair daha iyi bir bahane bulmam gerekecek. İhtiyacım olan son şey babamın şüphelenip nerede olduğumu araştırması.

CHAPTER 10

HALLA

■ Errik'le her gün yüzmeye başlayalı neredeyse bir ay oldu. Kapım hafifçe çalınıyor ve kardeşim Gerold geliyor. Beni gülümseyerek karşıladı ama yüzündeki hüznü okuyabiliyordum.

gözleri ve duruşundaki stres. Şehir ejderhanın ateşinden sonra hâlâ harabe halinde ama insanlar parçaları toplayıp yollarına devam etmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

"Krallığın geri kalanında işler nasıl?"

Gerold bir kolunu sırtımın arkasına, diğerini de dizlerimin altına koyarak beni ilk yemek için yemekhaneye götürüyor. "Beklediğim kadar iyiler."

Ses tonu beni endişelendiriyor. "Sorun nedir, Gerold? Bana anlatabilirsin."

Merdivenlerden inerken iç geçiriyor. "Bir iyi bir de kötü var." Gerginim. "Önce hangisini istiyorsun?"

"Kötü olan" diye yanıtlıyorum hemen. Her zaman acımasız gerçeklerle yüzleşmeyi seven biri olmuştumdur. "O zaman iyi."

Beni masaya oturtuyor ve karşımdaki koltuğa oturmadan önce sandalyemi itiyor. Kötü haberleri olmalı çünkü cevap vermeden önce bana tost ve tereyağı ikram ederek zaman kazandığını fark ediyorum.

Yemeği itiyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Oyalıyorsun Gerold. Anlat bana."

"Krallığın kasası neredeyse boşaldı."

Şaşkınlıkla ona göz kırpiyorum. "Ama ben-"

"Ejderhanın verdiği hasar bizi mahvetti, Halla. Yeniden inşaya başlamak için elimizdeki rezervin çoğunu kullandık. Çok fazla kişi etkilendiği için, zaten çok şey kaybetmiş olanların vergilerini arttıramam."

O haklı. "Ne ?"

Çenesini sıkar ve sandalyesine geri oturur. "Bir teklif aldım."

Ses tonu beni duraksatıyor. ayımı dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum. "Ne tür bir teklif?"

"Elin için."

Şaşkınlıkla, tabağa çarpan fincanı yere bıraktım. "Kim? Onlar benim... durumumu biliyorlar mı?"

Başını sallıyor. "Arnafell Kralı Henrick. Krallıkları zengindir. Onunla evlenmek-"

"Arnafell?" Doğrudum. "Ciddi olamazsın Gerold. Orada donarak öleceğim. Böyle sefil bir yerde yaşayamam. Lütfen bana bunun iyi haber *olmadığını* söyle."

Başını sallıyor. "Öyle değil."

Sandalyeme geri öküyorum. "Bunun için şükürler olsun. İyi haber nedir o zaman?"

"Fae'lerden haber aldım. Bir őıfacı göndermeyi kabul ettiler."

"mi?" Sorumdaki umudu bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor Gerold. "Bu, insanlara karşı her zamanki tutumlarından çok büyük bir değişiklik. Yakın zamana kadar bizimle hiçbir yapmak istemiyorlardı."

"Hatırlıyorum."

İfadesi aĐırlaőır. "Kral Henrick hakkında... Onu kabul etmek zorunda değilsiniz. Sağlam bir lider olduğunu ve savaşta yetenekli olduğunu duydum ama babasının ölümünden sonra tahta çıktığından beri onun hakkında başka pek bir şey duymadım. Henrick'in teklifini reddederseniz her zaman mttefiklerimizden birine başvurarak yeniden inşa etmek için borç isteyebiliriz."

Gerold'un sözlerinin güven verici olması gerekiyor ama söylemediği şeyi duyuyorum. *Ya müttefiklerimiz bize yardım etmeyi reddederse?*

Arkama yaslanıp düşündüm. Her zaman sadece halkımıza ve krallığımıza hizmet etmek istedim. Henrick'le evlenmek yeniden inşaya yardımcı olacaksa, sırf donmuő kuzeyde yaşama fikrinden hoőlanmadıĐım için Kral Henrick'i reddedebileceğimi sanmıyorum.

"Bugün için planın nedir?" Gerold beni düşüncelerimden kopararak soruyor. "Yine mi yzeceksin?"

Başımı sallıyorum, sonra bacaklarıma bakıyorum. Tüm gücümü toplayarak önce sol ayağımı, sonra da sağ ayağımı hafifçe kaldırıyorum. Gerold'un nefesi kesiliyor. "Bunu yapabildiğini ne zaman keőfettin?"

"Birkaç gün önce. Dün de suda biraz daha fazla tekme atabildim."
Sırıttıyor. "Althea haklıydı. Su sana iyi geliyor."

Yüz ifadem düştü. "Umarım Fae Şifacı geri kalanı için yardımcı olabilir."

Elimi tutuyor ve nazikçe sıkıyor. "Ben de."

Ona Errik'ten bahsetmek için ağzımı açıyorum ama duruyorum. Ağabeyimin bir Deniz Adamı ile vakit geçirmem konusunda ne hissedeceğinden emin değilim. Gerold'un onaylamayacağını sanmıyorum ama emin değilim ve Errik'le vakit geçirmeyi bırakmamı istemesini de istemiyorum. Onun arkadaşlığından hoşlanıyorum.

Hatta bundan daha fazlası. Onu her gün görmek için sabırsızlanıyorum.

Kıyıya doğru ilerlerken onu görmek için sabırsızlanıyorum. Suyu tarayıp yakınlarda olduğuna dair bir işaret arıyorum. Uzakta parlayan mavi gözlerini fark ettiğimde gülümseyip el sallıyorum.

O da el sallıyor ve bana doğru yüzüyor.

"Geç kaldın," diye takılıyor.

Bakışları benimkileri kavrarken ve dudaklarında yıkıcı yakışıklı bir gülümseme kıvrılırken kalbim çarpıyor.

Gözlerimi güneşe kaldırıyorum. "Hayır, . Erkenciyim."

Neredeyse bir aydır her gün buluşuyoruz. Üst bedenimi güçlendirirken ve bacaklarımı daha fazla işlev kazanacak şekilde hareket ettirmek için elimden geleni yaparken her gün birkaç saat yüzüyoruz.

Gömleğimi ve pantolonumu çıkarıyorum, üzerimde sadece iç çamaşırlarım kalıyor. Kıyı şeridinin bu kısmında hiç kimse yüzmez, bu yüzden bu şekilde yüzdüğümde keşfedilme konusunda endişelenmeme hiç gerek kalmadı. Burada her zaman sadece Errik ve ben oluruz.

Bir keresinde bana halkının çıplaklık hakkında hiçbir şey düşünmediğini söylemişti. Mer kadınlarının sadece göğüslerini örttüğünü çünkü karada yaşayanların onlara bakmasından nefret ettiklerini söylemişti. Yine de, bakmadığımı düşünürken Errik'in gözlerinin ara sıra formumu izlediğini fark etmeden edemiyorum.

Beni çekici bulduğunu düşünmek isterdim, ama beni tuhaf bulması daha muhtemel. Birçok kez benimle bir Mer arasındaki farklar hakkında yorum yaptı.

Sandalyemden kalkıyorum ve kayalık kıyıya vurmadan önce güçlü kolları beni yakalıyor. Teni benimkine karşı sıcak ve kalbim

ağız yakışıklı bir gülümsemeye dönüşürken çekiçler.

"Dikkatli ol," diye nazıkçe azarlıyor. "Bunun hakkında konuşmuştuk. Kendini öylece yere atman senin için iyi değil."

", " diye sırtarak cevap veriyorum. "Beni yakalayacağını biliyordum."

Beni suya taşırken gülüyor, bir koluyla beni göğsüne bastırırken diğer koluyla kendini kumda . Merlerin insanlardan çok daha güçlü olduğunu duymuştum, şimdi buna inanıyorum. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni tutuyor.

Suya girdiğimizde beni tutmayı bırakıyor ve ben şimdiden kollarını bedenime dolmasını özlüyorum.

Ona alaycı bir bakış fırlatıyorum. "Bugün seni yeneceğim."

Kıkırdıyor. "Öyle mi?"

"Evet."

Omzumun üzerinden genellikle yüzdüğümüz kaya adasına bakıyorum. Artık ona *bizim kayamız* diyoruz. Hiçbir uyarıda bulunmadan, kollarımla uzun kulaçlar atarak ve bu sırada ayaklarımı arkamdan tekmelemek için elimden geleni yaparak kayaya doğru ilerlemeye başlıyorum.

yüzüyor, yüz ifadesi ciddi.

Sırtıma bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Benden çok daha hızlı yüzebildiğini çok iyi biliyorum ama her gün oynadığımız bu oyunda beni yenmek için onu çalıştırdığımı düşünmesine izin veriyor. Düşünceli biri olduğu için onu bu oyundan vazgeçirmeye çalışmıyorum. Ayrıca, onunla yüzmeyi seviyorum. Günümün en güzel kısmı bu, birlikte geçirdiğimiz zaman.

Uzakta bir gemi gözüme çarpıyor. Büyük beyaz yelken, okyanusun mavisıyla tam bir tezat oluşturuyor. Rüzgârda dalgalanan şahin armalı altın sancağı fark ettiğimde ağızım açık kalıyor. Bu bir Skallage gemisi.

Errik görüş alanımı takip ederek yanımda yüzüyor. "Mer arasında o gemiden uzak durulması gerektiği söylentisi yayıldı," diyor. "Erkekler, eğer çok yaklaşırsak halkımdan herhangi birini öldürmekle tehdit ediyorlar."

"Neden?"

"Prens Edwyrd'in yeni gelininin onları boğmaya çalışacağımızdan korktuğunu söylüyorlar."

Ben hala. "Prens Edwyrd?" Onu sevmesem de, yaralanmamdan sonra nişanımızı reddetmesi beni hâlâ incitiyordu.

Errik'in eli yanağıma dokunarak dikkatimi ona çekiyor. "Sorun nedir, Halla?" Parlayan mavi gözleri endişeyle benimkileri arıyor. "Neden üzgünsün?"

"Prens Edwyrd benim nişanlımdı," diye açıklıyorum. "Beni reddeden oydu."

Errik kollarını bana doluyor ve suyun içinde yüzerken beni göğsüne doğru çekiyor. "Oh, Halla, çok üzgünüm. O senin sevgini hak etmedi. O-"

"Onu sevmiyordum," diye cevap veriyorum hemen. "Ama reddetmesi bana kendimi..."

"Neyi hissetmek?" Errik sorar.

Bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum. "Bu konuda konuşmamayı tercih ederim. mı?" İsteksizce başını sallıyor.

CHAPTER 11

ERRIK

A Prens Edwyrd'in gemisinin uzaklara yelken açışını izlerken içimde öfke kaynıyor. Halla ile olan nişanını bozmakla aptallık etmişti. Bunu bu kadar kolay yapabilmesi

çünkü onun yaralanması bana, ona asla layık olamayacağını söylüyor. Eğer o benim olsaydı, gitmesine asla izin vermezdim.

Gemiye gördüğünden beri kendini daha önce hiç görmediğim kadar zorluyor. Kayalıklar ve kıyı şeridi arasında ileri geri birkaç tur yüzdü ve bu onu bitkinlik noktasına getirdi.

Gökyüzüne bakarak sırt üstü süzülüştünü izliyorum. Nefes almak için çırpınırken göğsü inip kalkıyor.

"Geri dönelim mi?" Endişeyle sordum.

"Henüz değil. Bir tur daha atmak istiyorum."

Kaşlarını çatıyorum. "Kendini çok zorluyorsun, Halla. Dinlenmelisin."

Mavi gözleri kısıldı. "Seni yeneceğimden endişeleniyorsun, değil mi?"

Gülüyorum. "Gerçeği keşfetmişsin."

Yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. "Şu uzaktaki kaya oluşumuna kadar yüzeceğim, Errik. Sanırım başarabilirim."

Yüz ifadem değişti. Hangisinden biliyorum; bu kaya denizin çok açığında. Orada dalgalar çok daha güçlü ve onun yaralanabileceğinden endişeleniyorum.

"Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum." "Neden olmasın?"

"Saatlerdir yüzüyoruz. Çok yoruldu. Son turu yüzdüğümüzde kolların zaten titriyordu ve bacakların-" Kısa kesiyorum. Engelinden bahsetmemden nefret ediyor ama buna mecbur olduğumu biliyorum. "Başarabileceğini sanmıyorum."

Gözlerini kısar. "Benim hakkımda öğrenmen gereken ilk şey, Errik, bir meydan okumadan asla geri adım atmadığımdır."

Belli ki onu gücendirmişim ve onu yatıştırmak için ağzımı açıyorum ama o dönüp kayalara doğru ilerliyor. Ne kadar şaşırdım

Bacaklarını kullanmadan hızlıca yüzebiliyor. Kuyruğumu kullanamayasaydım bu kadar hızlı olabileceğimden şüpheliyim.

Ona katılıyorum, tempo tutuyorum. İnsanların yüzerken kendilerini ileriye doğru itmelerine yardımcı olan o garip yöntemle ellerini suda gezdirirken bana sırtıyor. "Ayak uydurmakta zorlanıyor musun?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben Mer'im. Vücudum suyun içinde hareket etmek için yaratıldı. Beni kayalıklara kadar yenmeyi planlıyorsan bundan daha iyisini yapman gerekecek."

Beni tamamen şaşırtarak hızlanıyor. Hâlâ benden daha hızlı yüzmüyor ama yine de hızı etkileyici.

Dev bir dalga bize doğru koşuyor ve derin bir nefes alıp yüzeyin altına dalıyor. Diğer tarafa çıktığında, derin nefesler alıyor.

Endişe içinde ona bakıyorum. "Geri dönmeliyiz, Halla."

"Hayır," diye tersliyor başka bir dalganın altına dalmadan önce.

İnatçılığı karşısında çenemi sıkıyorum. Bu bir gün onu öldürtecek.

Dalganın altından kayarak onun yüzmek için verdiği mücadeleyi izliyorum. Bacaklarını tam olarak kullanamadığından, kolları bunu telafi etmek için daha fazla çalışmak zorunda kalıyor ve daha yolun yarısına bile gelmemişken yorulduğunu görmek çok kolay.

Yüzeye çıktığımızda tekrar rica ettim, "Geri dönmeliyiz."

"Hayır, başarabilirim Errik. Yapabileceğimi biliyorum."

Devam ederken yüzü kararlılık maskesiyle kaplı.

Başka bir dalga hızla yaklaşıyor ve o da dalıyor ama yeterince çabuk değil. Dalga onu ve suyun altında yuvarlanışını dehşet içinde izliyorum.

Haykırıyor ve ağzından tüm havayla birlikte baloncuklar çıkıyor.

Onu kollarıma çekiyorum ve ağzımı onunkinin üzerine kapatarak ciğerlerine hava üflüyorum.

Geri çekildiğimde beni inceliyor. Kızıl saçları başının etrafında yükseliyor, gelgitle birlikte sallanıyor. Onu kollarıma alıp yüzeye doğru yüzüyorum. Tutunması zayıfladıkça kolları yorgunluktan titriyor.

Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Her şey Halla. Rahatlayabilirsin. Ben yanımdayım."

Kalenin yakınındaki kaya adamıza doğru yüzerken bana yaslanıyor.

Dikkatlice onu kıyıya taşıdım. için ikimizi de bir kayaya yaslıyorum. Sessiz, bakışları denizin karşısındaki ufka sabitlenmiş. Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ama hemen fırçalıyor.

Elini tuttum. "Sorun nedir?" "Hiçbir şey," diye inkar ediyor.

"Halla. Her ne ise, bana söyleyebilirsin. Edwyrd mi? Onun gemisini gördüğün için mi?"

Arkasını dönüyor ama bu açıdan bile yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldüğünü görebiliyorum. "Durumum yüzünden beni reddetti, Errik." Sesi titriyor. "Güçlendiğimi sanıyordum."

Elini sıktım. "Gittikçe güçleniyorsun. Her geçen gün. Bunu görebiliyorum."

"Her gün bir şekilde tekrar yürüyebileceğimi umuyorum... dua ediyorum ama hala yürüyemiyorum, Errik. Prens Edwyrd beni istemedi çünkü bozuk olduğumu düşünüyor... ve haklı olduğuna inanmaya başlıyorum."

Onu göğsümde topluyorum, parmaklarımı saçlarının uzun kızıl tellerinde gezdirirken onu yakınımda tutuyorum. Kulağına fısıldıyorum. "Sen kırılmadın, Halla." Alnımı hafifçe onunkine değdirecek kadar geri çekiliyorum. "Edwyrd seni reddetmekle aptallık etti. Sen tanıdığım en güçlü, en cesur ve en güzel kadınsın. Bunu göremeyen hiçbir erkek seni hak etmiyor."

Mavi gözleri benimkileri ararken tamamen büyülenmiş durumdayım. Bakışları ağzıma düşüyor ve eğildiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Nefesinin sıcaklığı tenimde geziniyor.

"Halla!" diye sesleniyor kardeşi, ikimiz de irkiliyoruz.

Geri çekildi. "Gitmem gerek." Kıyıya doğru yüzmeye başlar ama durur ve omzunun üzerinden bakar. "Yarın görüşür müyüz?"

Onu tekrar görmekten daha çok yapmak istediğim bir şey yok. Yarın, ertesi gün... ve hayatımın geri kalanı boyunca her gün. "Evet."

CHAPTER 12

HALLA

A Kıyıya geri döndüğümde Gerold'u sandalyemin yanında beni buluyorum. Errik'in yüzgecinin koluma değdiğini hissettiğimde kendi kendime gülümsüyorum. O benim

Bana her zaman kıyıya kadar eşlik ettiğini biliyorum.

Küçük bir sıçrama dikkatimi çekiyor ve kuyruğunun sudan çıktığını, sonra da yüzeyin altına dalarak kaybolduğunu görüyorum.

Gerold da bunu fark etmiş olmalı çünkü sandalyeme oturmama yardım ederken kaşlarını kaldırdı. "Az önce gördüğüm bir Mer kuyruğu muydu?"

"Evet. Adı Errik. Benimle birlikte yüzüyor."

"Errik," adını hafızasına kazımış gibi kendi kendine tekrarlıyor. "Seni kurtaran gizemli Deniz Adamı bu mu?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Gülüyorum. "Aslında öyle."

Gerold'un yüz ifadesi düşer. "Peki, neden onunla henüz tanışmadım? Sevgili kız kardeşimi kurtardığı için ona teşekkür etmek isterim."

"Onun halkı bizimkilerin çoğunun onlardan korktuğunu biliyor. Bu yüzden bizden uzak durmaya çalışıyorlar... çoğunlukla."

"Anlaşılabilir," diye mırıldanıyor. Bakışları benimkilere kayıyor. "Seninle paylaşacak haberlerim var."

"Ne oldu?"

"Kral Henrick birazdan gelecek. Sizinle geliyor. Onunla evlenmeyi kabul edip etmeyeceğinizi öğrenmek için."

Kardeşıme döndüm. "Hâlâ yürüyemediğimi biliyor mu?" Gerold başını sallıyor.

"Ve... hala benimle evlenmek istiyor mu?" "Evet."

Şaşkınlıkla Gerold'a göz kırpmıyorum.

Elimi tuttu. "Herkes Prens Edwyrd gibi sığ değildir." Ona hafif bir gülümseme verdim.

Devam ediyor. "Unutma: İstemiyorsan Kral Henrick'le evlenmek zorunda değilsin. Ama... onunla görüşmekten zarar gelmez. Hiç , belki bir müttefik olabilirdi. Ayrıca

Orası ne kadar soğuksa, krallığı da o kadar zenginliğiyle bilinir."

Gerold sandalyemi kaleye giden yola doğru iterken yutkunuyorum ve bakışlarımın şehrimizi taramasına izin veriyorum. Her yerde hâlâ ejderhanın verdiği zararın izleri var. Halkımız yeniden inşa etmek için yorulmak bilmeden çalışıyor ama kasamız çok az. Henrick'le evlenmek krallığımız için bir nimet olacaktır.

Ayrıca savunmamızı güçlendirmemize de yardımcı olacaktır. Şehrimizin büyük acılar çektiği herkesçe biliniyor. Gerold sürekli korsan tehdidinden endişe duyuyor.

Odama ulaştığımda kendimi deniz manzaralı balkona atıyorum. Bakışlarımı suya dikiyorum. Gümüş rengi ay ışığı dalgaların üzerine vuruyor ve yüzeyde parıldayan yansımalar oluşturuyor. Hafif tuzlu esinti saçlarımın arasından hafifçe esiyor ve düşüncelerim Errik'e dönerken derin bir iç çekiyorum.

Keşke ben Mer olsaydım ya da o insan olsaydı. Bugün onu neredeyse öpüyordum. Kesinlikle istedim. Ama o ve ben çok farklıyız. Bir Mer ve bir insan birlikte olamaz. En azından bu şekilde. Ayrıca... beni neden istesin ki? Errik gördüğüm en yakışıklı adam; eminim güzel deniz kızlarından birini seçebilir.

Bunun aramızda imkansız olduğunu biliyorum ama hayal kurmaktan kendimi alamıyorum.

CHAPTER 13

ERRIK

W Saraya ulaştığımda babam ve Toren'i beni beklerken buluyorum. Onlara doğru yüzerken Toren'in gözleri uyarı ile parlıyor.

Babam gözlerini kısar. "?"

Onu yine avlandığıma ikna etmeye çalışabilirdim ama bu zaten birçok kez kullandığım bir bahane. Ağır bir şekilde iç çekerek, bunun yerine ona yarım bir gerçek sunuyorum. "Biriyle buluşuyordum."

Birkaç kez göz kırptı, belli ki cevabım karşısında afallamıştı. "Kim?"

Toren'in gözleri kocaman oldu ve başını usulca arkaya doğru salladı.

Babam, ona söylememem için beni uyarmaya çalışıyor. "Bir kadın," diye yanıtlıyorum, kasıtlı olarak belirsiz.

Babamın kaşları derin bir şekilde çatılır. "Kim?"

Omuz silkiyorum. "O buralı değil. Halkı sahil boyunca yaşıyor." Bu tamamen yalan değil. Halla sahil şeridinde yaşıyor.

Babam bir an beni inceledi, düşündü. "Sen bir prensisin, Errik. Krallığımızın varisi." Elini omzuma koydu. "Eğer böyle olmasaydı, kiminle bağ kurmayı seçtiğin umurumda olmazdı. Ama halkımızın gelecekteki lideri olarak düşünmen gereken başka şeyler var."

"Baba, ben-"

Devam etmesine izin vermek için ellerini kaldırıyor. "İtlana Krallığı ile kurulacak bir ittifak, halkımız arasında gelecek nesiller boyunca barışın sağlanmasına yardımcı olacaktır."

"Onlarla zaten barış içindeyiz baba. Bir anlaşmamız var."

"Evet, ama kan bağı olan biri değil. Onların krallığı da bizimki gibi güçlü. Bir bağla güçlendirilmiş bir ittifak, krallığımızın herhangi bir düşmana karşı korunmasını sağlayacaktır." Duraksıyor. "Prenses Luriel yakında sizinle görüşmek için burada olacak."

Bakışları kuyruğuma düşüyor. "Eğer kutsanmışsan, belki de onunla tanıştığın anda kader işaretlerin parlamaya başlayacaktır. Annenle tanıştıktan kısa bir süre sonra olan buydu. Kuyruğum tam olarak parlamadı.

uzakta, dikkat et. Ama ondan önce biliyordum, Errik. Annenin benim kaderim olduğunu biliyordum."

Bir elini benim omzuma, diğerini de Toren'in omzuna vuruyor. "Senin ve kardeşin için de öyle olması için dua ediyorum." Bakışları benimkilere kayıyor. "Prenses Luriel zeki, güzel ve halkı tarafından sevilen biri. Kader işaretleri olmasa bile, seninle mükemmel bir eş olacağına inanıyorum."

Düşüncelerim Halla'ya dönüyor. Umutsuzca benim olmasını diliyorum. Ama o bir insan. ilişki asla yürümez. Yine de onu düşündükçe kalbimdeki özlemi durduramıyorum.

Sabah olduğunda, yüzeye geri dönüyorum. Babamın sözlerini düşünmeden edemiyorum. Yakında Prenses Luriel ile görüşmem gerekecek. Bu düşünce beni dehşete düşürüyor.

Halla'yı eşim olarak istiyorum. Başka kimseyi değil. Kuyruğuma bakıyorum. Ama bu imkânsız.

Kıyı şeridine ulaşır ulaşmaz, onun boş sandalyesinin çoktan sahilde olduğunu fark ediyorum. Bakışlarım suyu tararken onu göremeyince panik kalbimi durduruyor.

"Halla!" .

"Şurada," diye cevap veriyor ve sesinin sık sık küçük ada kayalığından fark ediyorum.

Hemen doğru yüzüyorum, onu kumsalda otururken bulduğumda şaşıyorum, bakışları uzaktaki bir bakışla suya sabitlenmiş. "Halla?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor, yaşlarla dolu.

Kendimi kumun üzerine sürüklüyorum ve onun yanına gidiyorum. Elini kendi elime aldım. "var?"

"Arnafell Kralı Henrick elimi istedi." Kalbim tekliyor ve göğsümde duruyor.

"Şu anda bile evlenme teklif etmek için buraya geliyor."

"Onunla bağ kurmak istiyor musun?" Cevabından hem endişeli hem de korkarak soruyorum.

Omuz silkiyor. "Ben... bilmiyorum."

Gözlerini arıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Krallığımızın parası tükendi. Yeniden inşa çalışmaları hazinemizi neredeyse boşalttı. Arnafell zengin bir krallık ve Kral Henrick benimle evlenmem karşılığında bize yardım etmeyi teklif etti." Bacaklarına bakıyor. "Sakatlığımı biliyor ve umurunda değil. Bundan da öte... çocuk sahibi olmak için tek şansım o olabilir, bir aile."

Göğsüme derin bir sızı yerleşiyor. Onu başka bir erkekle düşünmeye dayanamıyorum. "Onunla hiç tanıştın mı?"

"Hayır. Ama onun cesur ve çok yakışıklı olduğunu duydum."

Göğsümden yükselen hırıltıyı büyük bir güçlkle bastırmayı başarıyorum.

Bana dönüyor, mavi gözleri benimkileri arıyor. "Sence ne yapmalıyım?"

Kral Henrick'e bağlanmasını istemiyorum. Benim olmasını istiyorum. Ancak bunu ona söyleyemem. O bir insan ve ben... . Asla işe yaramaz. Onun yerine, dudaklarımdan basmakalıp bir cümle geçiriyorum. "Seni mutlu edeceğine inandığın her şeyi yapmalısın."

Bakışlarını indiriyor ve yüz ifadesinden hayal kırıklığı olduğunu anlıyorum ama nedenini anlamıyorum.

"Errik, ben-"

"Errik!" Toren seslendi, ikimiz de irkildik.

Başımı kardeşime doğru çeviriyorum, Halla da öyle. Daha yakın yüzüyor ve onun arkama geçtiğini, ellerini omuzlarıma koyduğunu fark ediyorum.

Ona tekrar baktım. "Sadece kardeşim, Toren."

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Ama ben yarı çıplığım, Errik."

Sözleri beni meraklandırıyor. Benim önümde soyunurken hiç sorun yaşamamıştı. Neden şimdi kardeşim? "Çıplaklık değil-"

"Halkınız arasında hoş karşılanmıyor. Biliyorum. Ama benim için öyle."

Kalbim tekliyor ve duruyor. Bu şekilde tepki veriyor çünkü onu kısmen giyinik görmem konusunda bana ve sadece bana güveniyor. Bu düşünce göğsümü gururla kabartıyor. Kardeşim yaklaşırken çenemi yukarı kaldırıyorum.

kadını fark edince gözleri açılıyor.

"Toren," diye başıyorum. "Bu Halla. Halla, bu benim küçük kardeşim, Toren."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Selamlamak için çenesini eğiyor. "Ben de," diye yanıtlıyor.

Bakışlarını dikkatle bana çevirdi. "Babam seni arıyor."

"Birazdan orada olacağım. Önce Halla'ya kıyıya kadar eşlik etmeliyim." Dudaklarını büzüyor. "Uzun sürmesin. Eğer seni burada bulursa, kızacak."

Başımı sallıyorum ve Toren yüzerek uzaklaşıyor.

Halla bir elini koluma koyarak dikkatimi ona çekiyor. "Ben iyi olacağım, Errik. Başın belaya girmeden gitmelisin."

Onu terk etmek istemiyorum ama babamla konuşmam gerektiğini de biliyorum. Eğer şimdi ona gitmezsem, beni burada bulabilir. Bulursa çok kızar.

Halla'nın Kral Henrick'ten bahsettiğini duymak bir şeyi fark etmemi sağladı. Prenses Luriel'e bağlanamam. Kalbim zaten Halla'ya aitken kendimi ona sunamam. Halla'yı seviyorum. Asla benim olamayacak olsa bile, kendimi bir başkasına bağlayamam.

"Yarın görüşecek miyiz?" diye soruyor.

"Evet." Güzel mavi gözlerinin derinliklerine bakarken iki elini de avuçlarıma içine alıyorum. "Ben burada olacağım."

Başını sallıyor ve ben onun kıyıya dönüşünü izliyorum. Yıkım ve kıskançlık içimde savaşıırken ellerimi yanımda yumruk haline getiriyorum. O benim olmalıydı, Kral Henrick'in değil. Neden Mer olmak için lanetlenmişim? Neden onun gibi bir insan olamadım? O zaman benimle bağ kurmasını isteyebilirdim. Benim eşim olmasını ve sonsuza dek onun yanında kalmasını.

Arnafell denizin karşısında uzanır. Yüzen buzdan kalın adalar yılın büyük bölümünde krallığı çevreliyor, bu da seyahati ve hatta yüzmeyi tehlikeli hale getiriyor. Kral Henrick'le evlenirse, onu bir daha asla göremem.

Eve doğru yol alırken, onun sözlerini düşünmeden edemiyorum. Bir aile-çocuk istiyor. Bir şekilde benimle birlikte olmak istese bile, ona bunu verebileceğimi sanmıyorum. Biz iki farklı türüz. Bir Mer'in bir insandan çocuk sahibi olduğunu hiç duymadım. Evet, söylentiler ve efsaneler var ama hepsi bu kadar. Böyle bir şeyden şüpheliyim.

Eşleştirme mümkün olsa bile. Eğer mümkün olsaydı... sağlıklı çocuklarla sonuçlanabilir miydi?

Çiftleşme keseme bakıyorum. Erkek anatomimizin benzer olduğunu bilecek kadar insan erkeği gördüm. Ancak onlarınki her zaman çıkıntılıdır, oysa bizimki sadece çiftleşmeye hazır vücudumuzdan dışarı çıkar. Benim stavım bir insaninkinden biraz daha büyük ve kalın, ama bu şu anlama gelmiyor-

"Errik," diye sesleniyor tanıdık bir ses, irkiliyorum.

Döndüğümde Dorin'in -babamın danışmanı- bana doğru yüzdüğünü görüyorum. Elini koluma koyuyor, bana gülümserken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Prenses Luriel burada. Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Bakışlarımı indiriyorum. "Yapamayacağıma karar verdim."

Ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırır. "Düşüncesizce bir şey yapmadan önce, Errik... Bu sadece bir buluşma. Eminim kader birliği yapıp yapmadığınızı merak ediyordur. Hepsi bu."

Derin bir iç çekiyorum. Halla'yı istiyorum, başkasını değil. Ama aramızdaki ilişkinin nasıl yürüyebileceğini bilmiyorum. İçten içe bir parçam Luriel'le kaderimiz olduğunu umuyor. O zaman tüm içgüdülerim aksini iddia etse de Halla'nın benim olmamasının gerektiğini kesin olarak bileceğim. İnatçı kalbim, farklı türlerimize rağmen pes etmeyi reddediyor.

". Beni ona götür."

Ayrıca, Halla ile tanıştığımdan beri kader işaretlerim parlamadı.

Dorin'e dönüyorum. "Kader işaretleri... Babam annem için hemen görünmediğini söyledi. Gecikme olması olağan bir şey mi?"

Başını sallıyor. "Çoğu zaman, bağ bir bilgiyle başlar. Kader işaretleri ortaya çıkmadan önce ruhunuz diğer yarısını tanır."

İçime umut doluyor. "Bu hiç bizim türümüzün dışında biriyle oldu mu?"

Durdu ve temkinli bir ifadeyle bana döndü. "Bunu neden soruyorsun?"

Henüz ona gerçeği söylemeye hazır değilim. "Sadece merak ediyorum. Hayatım boyunca söylentiler duydum ve merak ettim."

Çenesini sıkıyor. "Duyduğum son çiftleşme yıllar önce oldu. Korkunçtu. Adam çiftleşmeden kısa bir süre sonra kendini öldürdü."

çocuk doğdu."

Son eşleşme mi? Çocuk mu? Kalbim tekliyor. "Bana ne olduğunu anlat."

"Kimseye söylememelisin." Gözlerini kısar. "Söylentileri nasıl duyduğunu bile tam olarak ama bunları tekrarlamamalısın. Başkalarını bu yolu izlemekten vazgeçirmek için bu tür hikâyeleri saklıyoruz. Anlıyor musun?"

Dilsizce başımı sallıyorum.

"Uzun yıllar önce, bir Deniz Adamı bir insan kadına aşık oldu. Kaderlerinde olduğunu iddia etti. İnsan bacaklarıyla doğan bir çocukları oldu."

"Peki çocuk sağlıklı mıydı?" Endişeyle soruyorum.

Başını salladı. "Ancak ne çocuk ne de anne Deniz Adamı'yla birlikte olabilmiş. Bir süre sonra birbirlerinden ayrıldılar ve... kadın çocuğu da yanına alarak yoluna devam etti. Adam kısa bir süre sonra kendini öldürdü. Eşinden ve kızından ayrılmaya dayanamadı."

"Çocuğa ne oldu?"

"Bilmiyoruz. *Ne olduğunu bile bilmiyor olabilir,*" diye açıklıyor. "İşte bu yüzden bundan bahsetmiyoruz, Errik. İnsanlar bizim gibi değil. Ömür boyu çiftleşmezler. Hiçbir Mer'i bu örneği izlemeye teşvik etmek istemiyoruz."

Onun ve babamın bu sırrı neden sakladıklarını anlıyorum. Ancak bu hikâyeye cesaretimi kırmak yerine tam tersi bir etki yarattı. Daha önce hiç sahip olmadığım umudu bana verdi.

Artık Luriel ile korkmuyorum, çünkü onun benim kaderim *olmadığını* kalbimde zaten biliyorum. Halla öyle.

Taht odasına girdiğimde, onu babamın önünde süzülürken buluyorum. Büyüleyici bir gülümsemeyle bana dönüyor. Altın rengi saçları parlayan bir hale gibi başının etrafında dalgalanıyor ve lavanta rengi gözleri beni değerlendiriyor. Onu sıcak bir şekilde selamlıyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Ne çekim, ne de ruhumun onunkine çekilmesi.

Buluşmamız sadece inancımı derinleştirdi. Halla benim olmalı. Bundan eminim. Şimdi tek yapmam gereken onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini öğrenmek.

CHAPTER 14

HALLA

A Gece rüyamda Errik'i gördüm. Onu ve dünkü konuşmamızı düşünmeden edemiyorum. Ona Kral Henrick konusunda ne yapmam gerektiğini sorduğumda, bana sadece şunu yapmamı tavsiye etti.

Beni mutlu eden şey.

Hüzün göğsüme yerleşiyor. Errik düşündüğüm gibi bana karşı bir şeyler hissetmiyor olmalı. Eğer olsaydı, mutlaka bir şeyler söylerdi. Durumlarımız tersine , en azından benim söyleyeceğime inanıyorum.

Belki de değildir. Her gün birlikte vakit geçiriyoruz ama ona nasıl hissettiğimi hiç söylemedim. İçten içe, beni reddedeceğinden korkuyorum. Ben insanım, Mer değilim. Ve ben kırılmışken neden beni istesin ki?

Ancak Kral Henrick, durumumdan dolayı caymış görünmüyor.

Gerold odama girerken güneşin ilk ışıkları balkondan içeri süzülüyor. Beni sıcak bir şekilde selamladı. "Kral Henrick az önce geldi. Gemileri rıhtımda görüldü. Çabuk giyinmelisin; o buraya geldiğinde seni çağıracağım."

Çok gerginim, düşünemiyorum bile. Gelecekteki kocam olabilecek adam burada. Mecburi olarak düşüncelerim Errik'e dönüyor. Keşke ben Mer olsaydım ya da o insan olsaydı. Onu seviyorum ama bir ilişki bizim için imkânsız olurdu. Ayrıca, sevgime karşılık vereceğinden de şüpheliyim. Halkımı ve krallığımızı gerçekten önemsiyorsa, asla sahip olamayacağım bir adama duyduğum bencil arzuları bir kenara iter ve onlar için en iyi olanı yaparım.

Yıkandım ve giyindim. Althea her sabah ve gece yaptığı gibi beni kontrol etmeye geliyor.

Sol ayağımın tabanını tutuyor. "Bana doğru olabildiğince sert it, Halla."

Dişlerimi sıkıyorum ve tüm enerjimi ve çabamı görevime yoğunlaştırıyorum. Bedenim yavaş tepki veriyor ama sonunda itaat ediyor. Diğer ayağımı da çalıştırdıktan sonra dudakları hafif bir gülümsemeyle kıpırdıyor. "Biraz gelişme var, Halla."

"Ama çok değil." Onun kelimeleri ben söylüyorum.

Başını sallıyor, elimi tutuyor ve nazikçe sıkıyor. "Fae'lerin pek çok iyileştirme yöntemi var. Şifacılarını gönderdiklerinde, sana yardım edebileceklerine dair büyük umutlarım var, Halla."

"En azından Kral Henrick bütün olup olmadığımı umursamıyor gibi görünüyor," diyorum, tüm bu acının içinde parlak bir nokta bulmaya çalışarak. "Bu iyiye işaret, değil mi?"

Gölümsüyor. "Evet, kesinlikle öyle."

"Althea, uzaklara seyahat ettin, değil mi?" Başını sallar.

"Hiç-" Kısa kesiyorum, ne istediğimi nasıl soracağımı bilemiyorum. Derin bir nefes alarak kelimeleri dudaklarımdan zorla geçiriyorum. "Bir insanın bir Mer'e bağlandığını hiç duydun mu?"

Gözlerini benimkilere dikeyor ve ifadesi değişiyor. "Bunu neden soruyorsun?"

"Ben... sadece merak ettim," diye yalan söyledim. "Hepsi bu."

Yatağın kenarına oturuyor, doğrulurken ellerini kucağında sıkıca birleştiriyor. Bakışları benimkilerle eşit bir şekilde buluşuyor. "Bunu duymuştum. Ama bildiğim kadarıyla bu tür eşleşmelerin sonu iyi bitmiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biri denizde kapana kısılmış, diğeri karada yaşamaya zorlanmış." Gözlerinin arkasında kısa süreliğine hüzne benzer bir şey parlıyor. "Böyle bir bağ, bu tür kalıcı bir ayrılığa nasıl dayanabilir? Başından beri başarısızlığa mahkûm olurdu, Halla." Bakışları benimkileri tutuyor. "Anlıyor musun?"

Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. "Evet."

"Gel bakalım." Yüzünü neşeli bir gülümsemeye zorluyor. "Gidip şu Kral Henrick'le tanışalım. İyi bir adam olduğunu duydum."

Endişeliyim ve odamda bekleme fikri hoşuma gitmiyor. Bu yüzden, Gerold'un geri dönüp bana yardım etmesini beklemek yerine, kendimi kapıya doğru sürüklüyorum ve muhafızlardan birinden beni merdivenlerden aşağı, Gerold'un Kral Henrick'i kabul edeceğini bildiğim taht odasına taşımasını isterken gururumu bastırıyorum.

Muhafız beni kapıdan geçirir geçirmez Gerold'un dudakları sırtarak yukarı kalkıyor. "En kısa zamanda buraya geleceğini biliyordum."

giyinmişlerdi."

Gardiyan nazikçe sandalyeme oturmama yardım ediyor ve ben de kendimi Gerold'un yanına atıyorum. Esprili bir cevap veremeyecek ya da şaka yapamayacak kadar gerginim. Ellerimi kucağıma koyup elbisemin kumaşını sıkarak sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Bütün gün bunu mu yapıyorsun? Burada oturup hiçbir şey yapmıyor musun?" Ona takılmadan edemiyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Gülüyor. "Bu odaya nadiren gelirim. Şu anda sadece talibinin gelişini beklemek için buradayım. *Senin* için, ekleyebilirim."

"Bizim için," diye hatırlatıyorum ona.

Kaşlarını çatıyor, aramızdaki hava artık kasvetli. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda olmadığını biliyorsun. Lütfen bana bunu anladığını söyle, sevgili kardeşim."

"Var," diye cevap veriyorum, beni servetinden daha çok seven bir kardeşim olduğu için şükrederek. "Elini reddetsem bile, yine de ondan yardım isteyebiliriz."

Gerold başını sallıyor ama ifadesindeki yorgunluğu okumak çok kolay. Tüm krallığın yükü onun omuzlarında. Bunun ne kadar korkunç bir yük olduğunu hayal bile edemiyorum. "Yapmamız gerektiğini biliyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Dürüst olmak gerekirse bundan korkuyorum. Halkımızı yüzüstü bırakmışım gibi hissediyorum Halla."

Kardeşimin alaycı ya da şakacı bir ruh hali içinde olmadığı nadirdir. Korkularını yüksek sesle itiraf ettiğine göre iyi bir kral olmadığına dair derin endişeleri olmalı.

Devam ediyor. "Ejderhanın saldırısı bizi savunmasız bıraktı. Yok edilmeyen topraklar ne olursa olsun, mühimmatlarının neredeyse tamamı kullanılmış durumda."

"Şehri hala korsanlara karşı savunabilir miyiz?"

"Hayır," diye cevaplıyor ayık bir şekilde. "Beni geceleri uyanık tutan da bu. Daha önce bir saldırı konusunda hiç gerek yoktu ama artık zayıf olduğumuz için korkarım bizi avlamaya gelmeleri an meselesi."

Bu haberin beni tedirgin ettiğini inkar edemem. Kardeşimin son zamanlarda bu kadar yıpranmış görünmesine şaşmamalı.

Elini tutup dikkatini tekrar bana çekiyorum. "Sen bilge ve zinde bir yöneticisin Gerold. Temizliğe yardım etmek ve bu şehrin yeniden inşasını denetlemek için her gün çalıştığını biliyorum. Ejderhanın gelmesi senin suçun değil ama Solwyck'i elinizden geldiğince eski haline getirmek için geleni yapıyorsunuz. Onuru olan herkes bunu anlayacaktır. Eğer gerçekten dostumuz ve müttefikimiz iseler, bir kral olarak başarısız olduğunuz için değil, halkınız için yardım isteyecek kadar alçakgönüllü olduğunuz için istediğinizi anlayacaklardır."

Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme beliriyor. "Sana hiç bilgece öğütler verdiğini söylemiş miydim, sevgili kardeşim?"

"Asla." Sırıyorum. "Ama şimdi başlayabilirsin."

CHAPTER 15

HALLA

O Muhafızlardan biri konuşmamızı bölerek içeri girdi. Eğilerek selam verdi. "Bağışlayın Ekselansları ama Kral Henrick geldi." Kalbim boğazıma çarpıyor. En hoş misafirimizi karşılamak için çenemi yukarı kaldırırken titremelerini durdurmak için ellerimi kucağıma bastırıyorum.

Gerold, "Onu içeri al," diye emretti.

Kapılar açılıyor ve Kral Henrick görüldüğünde ağzım açık kalıyor. Gerçekten de söyledikleri kadar yakışıklı. Camı kesebilecek kadar mağrur, kare bir çenesi, neredeyse beyaz görünecek kadar açık sarı saçları, delici mavi gözleri ve uzun boylu, geniş omuzlu bir fiziği var. Vücudu ağır kaslıdır.

Çekiciliğine rağmen Errik'e rakip olamaz. Çaresizce, keşke bir şekilde burada olsaydı diyorum.

Kardeşim onu selamlamak için ayağa kalktı. "Hoş geldiniz Kral Henrick. Ben Kral Gerold, bu da kız kardeşim Prenses Halla. Sağ salim vardığınız için çok mutluyuz."

"Teşekkür . Burada olmaktan mutluyum." Kral Henrick çenesini hafifçe eğerek selam verdi. Gözlerini bana ve yoğun bakışlarını üzerimde hissediyorum. Bana doğru yürüdü ve bir dizinin üzerine çöktü. "Açık sözlülüğümü bağışlayın Majesteleri ama bana söylendiğinden çok daha güzelsiniz."

Sözleri karşısında hoş bir şaşkınlıkla gülümsüyorum. "Teşekkür ."

Bakışları bacaklarıma düşüyor. "Cesaretini herkes duydu. Şimdi kırılmış olman çok yazık."

Onun açık sözleriyle başım geri döndü. "I..." Nasıl cevap vereceğimi için susuyorum.

O devam ediyor. "Belki de benim Şifacılar olabilir incelemek bir şey yapıp yapılamayacağı."

Kibar olmaya çalışarak, "Çok memnun olurum Lordum," diye cevap verdim.

Yemek salonuna gidiyoruz, uzun bir yolculuktan sonra ona ve personeline içecek bir şeyler ikram ediyoruz. Henrick karıma oturdu. Yemekler geldiğinde ve diğerk adamlarıyla birlikte kollarını tabağının iki yanına dayadığında aşıyorum.

Verilen atal bıçakları kullanmak yerine hepsi ellerini kullanıyor, yemeklerini parçalıyor ve yüksek sesle yiyorlar. Gerold'un gözleri benimkilere kaydı.

Henrick bakışlarını bana çeviriyor ve gülümseyerek ağızına bir lokma daha ekmek tikiştiriyor. Diğerk elini kullanarak, garip bir şekilde keskin görünen dişleriyle bir parça biftek koparıyor - neredeyse dişleri gibi.

atalıma ve bıçağıma bakıyorum ve kibarca yemeğimi başlıyorum. Kaba olmak istemediğim için onun yemek yeme şekli bana yabancı gelmiyormuş gibi davranıyorum. Gerold da aynısını yapıyor.

Henrick'in gözleri önce bana sonra da kardeşime kaydı. "Gördüğüm şey hoşuma gitti. Teklifim hâlâ geçerli. Kız kardeşinin eli karşılığında Solwyck'i yeniden inşa etmen için sana servet vereceğim."

Gerold bana bakıyor. "Karar benim değil, Majesteleri. Halla'ya ait."

Henrick'in kaşları derin bir şekilde çatılır. "Peki. Bu akşam yemekten sonra birlikte vakit geçirelim." Mavi gözleri beni inceliyor. "Bana ne isterseniz sorabilirsiniz Prens. Ben açık bir kitabım."

"Teşekkür ." Kibarca gülümsedim. "Siz de aynısını yapabilirsiniz."

Yemek bittikten sonra, Henrick yanımda beni takip ederken ben de bahçeye çıkıyorum. Bahçeler okyanusa bakıyor. Çok güzeller, canlı kırmızı-mavi çiçekler taşıyan çiçekli çalılarla dolu. Ben en çok küçük mor parlak çiçekleri olan uzun yeşil sarmaşıkları seviyorum. Bahçe duvarlarının üzerinden sarkıyor, canlı perdeler gibi esintide sallanırlar. Annem tarafından dikilmişlerdi ve bu bahçelerin ejderhanın ateşinden kurtulmuş olmasına bir kez daha sevindim.

Henrick yanımda yürüyor ve Gerold'un sandalyemin kolayca manevra yapabilmesi için yol boyunca yerleştirdiğı çok sayıda geniş, düz taşı inceliyor.

"Sandalyenizle hareket etmek için neye ihtiyacınız varsa kaleye taktırebilirim" diyor. "Hayatınızı kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Düşünceli sözleri karşısında aşıarak ona teşekkür ediyorum.

Başını salladı. "En azından bunu ."

Durdum ve yüzümü ona döndüm. "Beni istediğinizden bu kadar emin misiniz, Majesteleri?"

Bakışları formumu tarıyor ve kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Geleceğin kraliçesine ve varislerimi taşıyacak birine ihtiyacım var. Sen çok güzelsin. Kırık vücuduna rağmen, hala yetiştirilebileceğini varsayıyorum."

Gözlerim açılıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. "Ekselansları?" Onu yanlış duyup duymadığımı merak ederek çit çekiyorum. "Bana... *yetiştirilip yetiştirilemeyeceğimi* mi sordunuz?"

"Evet," diye yanıtlıyor.

"At gibi mi?" Ses tonuma sızan tedirginlikle soruyorum.

Ellerini arkasında kenetliyor ve başını yana eğiyor. "Bağışlayın beni. Sanırım konuşma tarzımı açık sözlü buluyorsunuz."

"Evet."

"Bu benim yolum, kuzeyin yolu. Buz ve karda hayat zordur ve çiçekli sözler ya da dalkavukluk için vaktimiz yoktur." Duraksıyor. "Bu senin için bir sorun olur mu?"

"I-" Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için kısa kesiyorum. "Peki ya aşk?" Sonunda soruyorum. "Kuzey topraklarında böyle duygulara yer var mı?"

"Size karşı tamamen dürüst olacağım Prenses," demeden önce bakışları bir an benimkileri tutuyor. Bu sizin için kabul edilebilir mi?"

"Elbette. Lütfen devam edin."

Yanımdaki banka oturup bir süre beni inceledi. "Zekânızla tanınıyorsunuz Prenses Halla. Bir eşte olması gereken çok değerli bir nitelik. Ve duyduğum söylentilerden daha da güzelsiniz. Topraklarım, gemilerim, kalem, servetim var ama bir eşim yok. Sana aşk veremem ama sana asla yalan söylemeyeceğime yemin ederim.

"Birçok prens ve kralın ilişkisi olduğunu biliyorum ama benim tarzım bu değil. Sana iyi bir ev ve ne istersen sağlayacağıma söz veriyorum. Karşılığında tek istediğim yanımda hüküm sürmen, bana en az iki varis vermek ve beni yatağından asla mahrum etmemen. Bu senin için kabul edilebilir mi?"

Gözlerimdeki tereddütü fark etmiş olmalı ki, "Krallığınızın kasasının neredeyse boş olduğunu biliyorum. Solwyck'i yeniden inşa etmesi için kardeşine ihtiyacı olan her şeyi ve daha fazlasını verebilirim ama sadece istediğim şey karşılığında, yani senin elin karşılığında."

Sözlerinin kafasında yer etmesi için duraklıyor. "Durumunuzu göz önünde bulundurarak daha iyi bir teklif alacağınızdan şüpheliyim Prenses. Çok güzelsiniz ama vücudunuz bütün değil. Politikayı anlıyorum ve biliyorum ki ejderha ateşi ve geçirdiğiniz kaza olmasaydı beni asla düşünmezsiniz bile. Yine de krallığınızın akıllıca yönetileceğine dair size söz veriyorum. Duyguların mantığın önüne geçmesine izin vermem; beni iyi bir hükümdar yapan da budur." Ayağa kalkar. "Söylediklerimi bir düşünün."

Arkasını dönmeye başlıyor ama sanki daha iyisini gibi duruyor. Elimi tutuyor ve sözlerinin şokuyla elimi çekemiyorum. Elimi ağzına götürüyor ve sırtına iffetli bir öpücük konduruyor.

Mavi gözleri benimkileri arıyor. "Sevecen jestleri takdir ettiğinizi sanıyorum. Dilerseniz gelecekte bunu hatırlamaya çalışacağım." Çenesini eğiyor. "Sabah tekrar konuşacağız."

O uzaklaşırken, ağzım açık kaldı. Benimle hiç bu kadar açık konuşulmamıştı. Dürüstlüğü takdir etsem de, insanlar arasındaki basit inceliklerin ne kadar önemli olduğunu şimdiye kadar hiç fark etmemiştim. Küçük şeyleri bir kenara bıraktığınızda, geriye sadece... hiçbir şeyin olmadığı, yalın ve katı gerçeğin boş karanlığı kalıyor.

Gözlerinde hissettiğim şey bu. Zalimlik yok, kötülük yok, nezaket ya da kibarlık yok. Sadece gerçek. Duygu yok.

Hayatımın geri kalanını tutkusuzca konuşan ve beni sadece doğurabileceğim varisler için isteyen bir kocayla geçirebilir miyim? Bana kırıldığımı söylemekten çekinmeyen bir adamla?

Düşüncelerim Errik'e dönüyor. Keşke burada olsaydı. Parlayan gözlerini, beni gördüğünde yüzünde beliren parlak gülümsemesini, nazik sözlerini ve sandalyeme oturup kalkmama yardım ederken bana dikkatle ve şefkatle dokunmasını özlüyorum.

Neden o bir insan olamıyor? Ben neden bir Mer olamıyorum?

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Gardiyanlardan birinin beni merdivenlerden odama taşımasını kadar üzgünüm. Kimsenin beni bu halde görmesini .

Kral Henrick zalim biri değil; sadece açık sözlü ve dürüst biri. Peki neden ağlıyorum? Neden bu kadar yıkıldım? Gerold onunla evlenmek zorunda olmadığımı söylese de Kral Henrick haklıydı. Başka ne teklif alacaktım ki?

Yok.

Solwyck halkı için en iyisini yapmak istiyorsam, onunla evlenirim ve o da Gerold'a krallığımızı yeniden inşa etmesi için ne gerekiyorsa verir. İnsanlar yiyecek ve arzu ettikleri her şeye sahip olacaklar. Solwyck yeniden parlak ve ışıltılı bir şehir haline gelebilir.

Denize doğru ilerliyorum. Elbisemi çıkarıp sandalyeden kalkıyorum ve bedenimi suya sürüklüyorum. Hava karanlık ve ay henüz yarı dolunay ama kayalık adaya -benim ve Errik'in- doğru yüzmeme sağlayacak kadar ışık saçıyor. Kendimi sert taş ve kumun üzerine sürüklüyorum ve yan tarafıma kıvrılıyorum.

Errik'in görüntüsü zihnimde yeniden canlanıyor ve ağlamamı durduramıyorum çünkü onun asla benim olamayacağını biliyorum. İçimden kırık bir hıçkırık kaçıyor, acımı yıldızlara haykırırken sesi rüzgâr tarafından yutuluyor.

CHAPTER 16

ERRIK

A Gece boyunca düşüncelerim Halla'ya dönüp durdu. Kral Henrick'ten aldığı teklifi düşünmeden edemiyorum. Başka bir adamın ona dokunma düşüncesine bile dayanamıyorum.

Onun benim olmasını istiyorum. İnsan olup olmaması umurumda değil; onu seviyorum ve bunu ona söylemek için yanıp tutuşuyorum.

Bir an önce ayrılıp Hallas'ı bulmak isterken burada kalmak zor. Ancak krallığımız ile Luriel'in krallığı arasındaki ilişkilerin önemli olduğunu biliyorum. Kahvaltı yapmadan buradan ayrılarak onları gücendirme riskini göze alamam. Zaten Luriel'in elini reddetmeyi planlayarak onları gücendirme riskini alıyorum.

Ayrılabilir durum gelmez Solwyck'e doğru yola çıkıyorum. Kıyıda yüzeye çıktığımda, esintide Halla'nın kokusunun belli belirsiz bir ipucunu yakalıyorum.

Burun deliklerimi açarak, her gün yüzdüğümüz kayaya giden yolu takip ediyorum. Kırık bir hıçkırık rüzgar tarafından hızla yutuluyor. Kalbimi durduruyor, çünkü Halla olduğunu biliyorum.

Ona doğru koşuyorum, kadar hızlı yüzüyorum. Kayaya kalbim kaburgalarıma çarpıyor. Yüzeye kıvrılmış, ağlıyordu.

Kendimi ona doğru çekiyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum.

"Halla?

Sorun nedir?"

Mavi gözleri bana dönüyor, umutsuz gözyaşlarıyla dolup taşıyor.

Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum ve çenesini kavriyorum.

"Yaralandın mı?" Hemen cevap vermeyince panikleyerek soruyorum.

"Hayır." Sesi titriyor. "Ben kırıldım." "Neden bahsediyorsun sen?"

"O *da* öyle söyledi." "Kim?"

"Kral Henrick," diye mırıldanıyor. "Kırıldığımı ve ondan başka kimsenin beni istemeyeceğini söyledi. Gerold'a Solwyck'i yeniden inşa etmesi için ne gerekiyorsa verecek ama sadece onunla evlenirsem." Derin bir nefes alıyor. "Halkımıza yardım edecekken onu nasıl reddedebilirim?"

Öfke içimi ısıtıyor. Sadece halkının iyiliği kendisiyle bu kadar zalimce konuşan bir adama bağlanmayı düşünecek kadar cesur olduğu kadar da özverili.

"Nasıl bencil olabilirim ve hayır diyebilirim?"

"Onunla evlenme, Halla. Madem servete ihtiyacın vardı, neden söylemedin?"

Bana göz kırpmıyor.

"Denizin dibinde ne kadar hazine yattığını biliyor musun? Benim halkımın buna ihtiyacı yok. Sikke ya da mücevher ticareti yapmayız. Kardeşim ve ben sana ihtiyacın olan her şeyi ve daha fazlasını getireceğiz." Elimi saçlarında gezdiriyorum ve alnına şefkatli bir öpücük konduruyorum. "Seninle bu şekilde konuşacak bir adamla evlenme. O seni olduğun gibi görmüyor."

Beni inceliyor. "Neyim ben?"

"Zeki, cesur, güzel ve güçlüsünüz. Başkalarının pes edeceği yerde sen sebat ediyor, kaybettiklerini geri kazanmak için savaşıyorsun. Bunu yaparken çok daha güçlü hale geldin, Halla. Sen tanıdığım en sert insansın." Yanağına dokunuyorum. "Bunu göremeyen hiçbir erkek senin elini hak etmiyor."

Alnımı onunkine yaklaşıtıyorum ve güzel mavi gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Birçok kez insan olmayı diledim, Halla. Eğer insan, senden benim olmanı isterdim ve eğer beni kabul edersen, seni asla bırakmazdım. Seni seviyorum Halla, ama sevgime karşılık vermeni beklemiyorum." Acıya karşı gözlerimi kapatıyorum. "Lütfen, başka bir adamı kabul ettiğini düşünmeye dayanamıyorum, özellikle de seni hak etmeyen birini."

Yanağıma dokunuyor. "Beni seviyor musun?"

İşıltılı mavi gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Her şeyden çok, Halla. İnsan olmayı o kadar çok isterdim ki."

Eğiliyor ve dudaklarını tüy kadar hafif bir dokunuşla dudaklarıma değdiriyor. Dudaklarına doğru fısıldarken titreyen bir nefes alıyorum: "Senin Mer olman ve benim insan olmam benim için fark etmez. Ben de seni seviyorum, Errik."

Onu kollarıma çekiyorum ve elimi uzun, kızıl saçlarında gezdirip ipeksi telleri parmaklarımin arasında kavırıyorum. Başını yukarı kaldırıyorum ve iddialı bir öpücükle ağzını yakalıyorum.

CHAPTER 17

HALLA

Errik ciğerlerimdeki nefesi çalan tutkulu bir öpücükle ağzımı alıyor. Dudaklarının tadı okyanus ve güneş ışığı gibi. Kollarını bana doluyor ve beni altına alıyor.

Üzerimde sadece ipek iç çamaşırlarım var. Elini çıplak bedenimde gezdiriyor ve göğsümü avuçluyor.

Başparmağının ucuyla tepe noktamı okşarken inliyorum. Vücudumdan aşağı iniyor ve sütyenimin kenarından tutarak göğüslerimi serbest bırakmak için aşağı çekiyor. Ağzını sol göğsümün zaten sert olan tepesine kapatıyor ve avucunu diğerinin üzerine sürüyor. Bana dokunurken pençelerine dikkat ediyor.

Dişlerinin meme ucumdaki yumuşak sıyrıkları nefesimi kesiyor ve doğrudan içime zevk dalgaları gönderiyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu yerinde tutuyorum.

Vücudu kalın kas katmanlarından oluşuyor ve vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığını seviyorum.

Alt bedenimde tam bir his yok, ama iç uyluğumun üzerinde sert, sıcak ve kaygan bir şey kaydedecek kadar hissediyorum. Kıvrımlarımın arasına girdiğinde nefesim kesiliyor ve bunun onun erkekliği olduğunu fark ediyorum. Bizi sadece iç çamaşırlarımın ince kumaşı ayırıyor.

Sertçe geri çekiliyor. "Affet beni," diye nefes alıyor. "I-"

Boynunun arkasını kavıyorum ve dudaklarını tekrar kendime doğru çekiyorum. "Sorun yok. Seni istiyorum, Errik."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve kalçalarını bana doğru yuvarlıyor. Boyunun lezzetli, ılık sıcaklığı aramızda duruyor. Ellerimi etrafına dolamak için uzanıyorum, o kadar büyük olmasına şaşıyorum, parmaklarım tam olarak ulaşmıyor. Boyu, bir çeşit berrak yapışkan sıvı salgılayan birkaç küçük et çıkıntısıyla dokulu, bu da onu avucuma karşı kaygan hissettiriyor.

Onu incelemek için aşağı bakıyorum. Althea bana insanlardan bahsetmişti ve onların böyle görüldüğüne inanmıyorum.

Saçlarını yüzümden geriye doğru tarıyor. "Stav'ımı tuhaf buluyorsun." Ses tonundaki endişeli soruyu duyuyorum.

"Hayır," diye nefes alıyorum. "Sadece farklı. Ama kötü anlamda değil, Errik." Boyunu nazikçe okşarken dişlerini sıkıyor.

Elini uyluğumun iç kısmında gezdiriyor. İç çamaşırlarımı bir tarafa çekiyor, sonra parmaklarını zaten kaygan olan kıvrımlarımda gezdiriyor.

Tepedeki et parçasının üzerinden geçerken inliyorum. Verdiğim tepkiden cesaret alarak başparmağını hassas etimin üzerinde gezdirmeye devam ediyor ve bir parmağını nazikçe göbeğime sokuyor. İlk başta, baskı sıkı ve rahatsız edici geliyor ve vücudumun rahatlamak için bir dakikaya ihtiyacı var. Bunu yaptıktan sonra bir parmağını daha sokuyor ve yavaşça içime pompalıyor.

Daha önce de kendime dokundum ama hiç böyle hissetmemiştim. Her sinir aşırı hassas.

Stavını okşamaya devam ediyorum. Uzunluğu iç uyluğuma baskı yapıyor. Onu istediğim yere çok yakın, ama yaptığı şeyi istemiyorum. Harika hissettiriyor.

Zevk içimde sımsıkı sarılırken içimde bir sıcaklık kıvılcımı alevleniyor. Sınıra çok yakınım ve sanırım o da öyle. Stav'ı avuçlarımda daha da kayganlaşıyor.

"Errik," zevkten zar zor nefes alabiliyorum. "Lütfen."

Ne istediğimden bile emin değilim ama içimdeki parmaklarının hızını artırmaya başlıyor. Vücudumdaki her kas geriliyor, sonra zevk damarlarımda ateş gibi kükrerken hiç olmadığım kadar sert boşalıyorum.

Adını haykırıyorum. Boşalırken stavı elimde ve kalçamda nabız gibi atıyor, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen ılık sıvı bedenime fışkırıyor. Aşağı baktığımda tenim onun özüyle kaplanmıştı, mavi sıvı sıcak ve yapışkandı.

Beni de yanına çekerek bir tarafa doğru ilerliyor. Stav'ı hâlâ aramızda sert bir çubuk gibi duruyor. Görünüşe göre Althea'nın bana insan erkeklerinin doruğa ulaştıktan sonra toparlanmak için zamana ihtiyaç duyduklarını söylediği şey Mer için geçerli değil.

Birbirimizin kollarında uzanırken Errik'in mavi gözleri beni inceliyor. Gözümün köşesindeki ışık dikkatimi çekiyor ve aşağı bakıyorum. "Kuyruğun, Errik. Parlıyor."

Ağzı açık sürükleniyor. Mavi ışık, uyumlu pullarına çok yakışıyor. "Haklıymışım," diye nefes alıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Mer kuyrukları sadece kader arkadaşlarımızı bulduğumuzda parlar." Bakışlarını bana doğru kaldırıyor ve gülümsüyor. "Sen benimsin, Halla. Bunu ruhumun derinliklerinde biliyordum." İddialı bir öpücükle ağzımı yakalıyor. Geri çekildiğinde alnını nazikçe benimkine değdiriyor ve parmaklarını uzun kızıl saçlarımda gezdiriyor. "Sen benim kaderimsin. Seni kendime bağlamayı ve eşim olarak kabul etmeyi arzuluyorum Halla."

Onun olmayı her şeyden çok istiyorum ama biraz gerginim.

Tereddüt ettiğimi hissederek çenemi tutuyor ve yüzümü kendisine doğru eğiyor. "Sorun nedir?"

"Sadece... Bunu daha önce hiç yapmadım. İlk seferinde acı olabileceğini duymuştum."

Dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Senin istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz. Sen beni seviyorsun. Bu yeterli, Halla. Senden asla vermeyeceğin bir şey istemem."

Kucağına sokuluyorum ve bir süre sonra kollarında uykuya dalıyorum.

CHAPTER 18

ERRIK

A Kollarımda uyurken aklımdan sayısız düşünce geçiyor. Onu öpmeli ve babama götürmeliyim. Kaderim olduğunu öğrendiğinde onu kabul edecektir.

Bir.

Mümkün olduğunca çabuk ona gitmeliyim. Hâlâ Luriel ile nişanlanmayı kabul etmem için dua ediyor, bu yüzden onu bu yanlış umuttan bir an önce kurtarmalıyım. Artık kaderimdeki kişiyi bulduğuma göre, mantığıma karşı çıkamaz.

Eğer bana onay vermeyi reddederse, öyle olsun. Halla'dan vazgeçmeyeceğim.

Onu göğsümde tutarken, şimdiden geleceğimizi hayal ediyorum. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ancak güneş batmaya başlayıp suyun üzerinde soluk turuncu ve altın rengi uzun çizgiler oluştururken, onun kaleye dönmesi gerektiğini biliyorum. Ağabeyinin onu aramaya başlaması an meselesi ve bu şekilde keşfedilmek istediğine inanmıyorum.

Bakışlarım onun formunda geziniyor. O daha da yakınımaya sokulurken içimi dolduran şiddetli sahiplenme duygusuna engel olamıyorum. Ortak kokumuzu derin derin içime çekerken burun deliklerim alevleniyor. O benim. Babamın ne dediği önemli değil. Ondandır vazgeçmeyeceğim.

CHAPTER 19

HALLA

"H

alla?" Errik'in sesi kulağımda kısık. ".
Gözlerimi açıyorum ve bedenimi ona uzatıyorum.
Kollarını etrafıma daha sıkı sarıyor ve

dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Yapmam gereken şeyler var," diye fısıldıyor usulca. "Ama seninle yarın yine burada buluşacağız, güzel Halla'm."

Bana "benim" demesini seviyorum. "Eğer ben senin isem,"-uzanıp yanağına dokunuyorum- "o zaman sen de benimsin."

Parlayan mavi gözleri beni incelerken çenemi kavıyor ve başparmağını dudaklarımda gezdiriyor. "Ben her zaman senin oldum, Halla."

Beni kıyıya geri götürdüğünde, elbisemi çabucak üzerime geçiriyorum ve o da sandalyeme geri dönmeme yardım ediyor. Tırabzanları kavrayarak kendini kaldırıyor ve vaat dolu şefkatli bir öpücükle ağzını benimkine mühürlüyor.

Kaleye giden rampayı tırmanmaya başlamadan önce onun gidişini izliyorum. Neredeyse tepeye varmıştım ki birinin Errik'e seslendiğini duydum.

Kıyıya döndüm ve kardeşini hemen tanıdım. Beni görür görmez bana doğru yüzmeye başladı. Errik'e ne kadar benzediğini bir kez daha fark ettim. Onunla daha önce hiç karşılaşmamış olsaydım bile kardeş olduklarını bilirdim.

"Errik birkaç dakika önce çıktı."

Toren'in yanında yüzen bir başka Mer. Parlayan yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda hafifçe genişliyor ve sonra daralıyor. "Kim-"

"Bu Prenses Halla," diyor Toren ona. "Errik'in bir arkadaşı. Halla,"-Denizadamını işaret ediyor-"bu da Haldran."

Yüz ifadesi yumuşar. "Sizinle tanışmak bir onur, Prenses." Ona kibarca gülümsedim. "Sizinle de."

Toren ona döner. "Errik'in kısa süre önce ayrıldığını söyledi."

Haldran çenesini hafifçe eğerek selam verir. "Bu iyi bir haber Prens. Belki de çoktan babanın yanına dönüyordur. Biz

dönmesi gerektiğini söyledi. Kral, kraliyet nişanını mümkün olan en kısa sürede duyurmak istedi."

"Kraliyet nişanı mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Evet," diye gülümsüyor Haldran. "Bu muhteşem bir haber. Prens Errik, Itlana Prensesi Luriel ile birleşecek."

Ona göz kırpyorum. "Errik nişanlı mı?"

Toren'in gözleri benimkilerle buluşuyor, endişeli oldukları her hallerinden belli. "Henüz resmi değil ve o da kabul etmedi-"

"Bana prens olduğunu bile söylemedi." Acı göğsümün derinliklerine yerleşiyor ve sanki zar zor nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum. "Bana yalan söyledi."

"Halla, o-"

"Sorun , Toren." Sesimi eşit tutmak için mücadele ediyorum. "Öğrendiğime sevindim. Bilmem daha iyi. Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Yıkım içimi dolduruyor, ama kaleye geri dönmeye başlarken gözyaşlarımı geri kırpma için kendimi zorluyorum.

"Halla, bekle!" Toren sesleniyor ama ben devam ediyorum, geri dönersem üzüntümü tutamayacağımdan korkuyorum.

Şu anda acım çok taze ve onun önünde ağlamak istemiyorum. Öfke üzüntüyle savaşıyor. Errik'in beni benim onu sevdiğim gibi sevdiğini sanıyordum ama yanıltılmışım.

Kaleye giden rampadan yukarı çıkarken, Kral Henrick'in beni bir avluda beklediğini görünce şaşıyorum. Yanaklarımdaki gözyaşlarını çabucak siliyorum. "Kral Henrick, sizi bu kadar erken görmeyi beklemiyordum."

Yüz ifadesi acımasız. "Bir deniz adamına aşıksın."

Bu adamın dolandırmadığını fark etmeden önce uygun bir cevap aradım. Dürüst olduğu kadar açık sözlü de olduğu için de aynı şekilde davranmaya karar verdim. "Öyle olduğumu sanıyordum, ama-"

"Kulak misafiri oldum. Nişanlanmış ve gözlerinizdeki yaşlara bakılırsa bu sizin için bir şok olmuş. Haksız mıyım?"

Dişlerimi sıkarak başımı sallıyorum.

Delici mavi bakışları ve tam olarak ayırt edemediğim ifadesiyle beni inceliyor. Bir süre sonra yaklaşıyor. "O zaman seni burada tutan ne? Neden benimle evlenmiyorsun ve seni buradan uzaklara götürmeme izin vermiyorsun? Mer, Arnafell kadar kuzeye gitmez ve onu bir daha görmek zorunda kalmazsın."

Kaşları çatıldı. "Bu seni rahatsız etmiyor mu-"

Adam başını sallıyor. "Hayır. Evlendikten sonra bana sadık kalacağına söz sürece, önceki sevgililerini sana karşı kullanmayacağım." Elimi tutuyor. "Gerçekten yanımda olacak ve bana varisler bırakacak akıllı bir kadın arıyorum. Sana sadık kalacağım ve ne istersen vereceğim. Senden sadece Arnafell'i benimle birlikte yönetmeni ve çocuklarımızı yetiştirmeme yardım etmeni istiyorum. Kalbinizi kazanmayı beklemiyorum, sadece elinizi ve yanımda kalacağınıza dair söz vermenizi bekliyorum."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama o hiç istifini bozmadan devam ediyor.

"Çok güzelsiniz ve büyük bir zekâyâ sahip olduğunuzu görmek çok kolay. Kırılmış olman umurumda değil. Eğer bana elini verirsen, seni hala karım ve gelecekteki kraliçem olarak istiyorum."

Bu adam imkansız biri. Ne kadar sözlü olursa olsun doğruyu söyler. Ancak, sanırım bu bir avantaj. Gerçekten kızgın olmadığına ve muhtemelen reddimi bana karşı kullanmayacağına inanabilirim.

"Ağzınızdan çıkan bazı kelimeleri duymak zor olsa da dürüstlüğünüzü takdir ediyorum."

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez dudakları hafif bir gülümsemeye yukarı kalktı. "Evet, bunu bana birçok kez söylediler. Elimde değil; ben böyle yetiştirildim."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Sanırım bunu anlamaya başlıyorum." Boğazımı temizliyorum. "Ancak... aşk benim için çok önemli Henrick. Dürüst olmak gerekirse, hayatımı onsuz yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Bir an beni inceledi. "Yani bu teklifimi reddettiğin anlamına mı geliyor?"

"Öyle olması gerektiğine inanıyorum," diye yanıtlıyorum.

Derin bir nefes alıyor ve tekrar elimi tutuyor. "Eğer fikrini değiştirirsen, teklifim hâlâ geçerli olacak."

Uzaklaşmaya başladı ama durdu. Yavaşça dönüp bana bir soru yöneltti. "Benden krallığınıza yardım etmemi istemeyecek misiniz?"

Başımı salladım. "Sadece sizinle evlenmeyi kabul edersem yardım edeceğini açıkça belirtmiştin."

Gülümsüyor. "Gördün mü? İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum. Biz aynıyız. Ne oyun oynuyorsun ne de başkalarını manipüle etmeye çalışıyorsun." Dudakları bir başka nadir gülümsemeye kıvrılıyor. "Yine de krallığınıza yardım edeceğim."

Başım geriye gitti. "Yapacak mısın?"

"Evet. Kim bilir? Belki de bana olumlu bakarsın ve beni istediğine karar verirsin." Omuz silkiyor. "Ya da belki aramızdaki ticari ilişkilerin daha iyi olmasına yol açar. Her iki durumda da, kötü davranışlarıma rağmen, soğuk kalpli değilim. Kolayca yardımımı sunabilecekken başkalarının acı çekmesine izin vermem."

Ağzım açık kaldı. Bu adamı yanlış değerlendirmişim. Kibar biri... garip bir şekilde.

Tekrar sırtıyor. "Yüzünüze bir gülümseme getirdim. Sizi şaşırttığımı görebiliyorum, ama hoş bir şekilde. Haksız mıyım?"

Gülüyorum. "Evet, öylesiniz Kral Henrick." "Bana sadece Henrick de."

"Henrick," diye tekrarladım. "Gidip kardeşime iyi haberi verelim mi?"

"Evet. Yolu göster." Kapıyı işaret ediyor. "Fikrini değiştirir ve beni istediğine karar verirsen, ona ulaşmadan önce bana söyle çünkü seni resmen istemem gerekecek."

"Üzgünüm Henrick, ama bunun için çok az şansımız var." Gülüyor. "Yine de bir erkek denemeli, değil mi?"
Ben de onunla birlikte gülüyorum. "Sanırım öyle."

CHAPTER 20

ERRIK

babama Halla'yı anlatmalıyım. Ama bunu yapmadan önce Prenses Luriel ile konuşmalıyım. önce gerçeği duymayı hak ediyor. Bana karşı hep nazik davrandı.

Haberimi önce başkasından duymasını sağlayarak onu küçük düşürmek istemem.

Saraya ulaştığımda doğruca misafir kanadına gidiyorum. Kapısına ulaştığımda çalmak için elimi kaldırıyorum ama kapı hemen açılıyor ve onu diğer tarafta ayakta buluyorum.

Lavanta rengi gözleri şaşkınlıkla açılıyor. *"Prens Errik,"* diyor. *"Ben de tam size bakmaya gidiyordum."*

"Öyle miydin?"

Başını sallıyor. *"Sizinle konuşmak istiyorum."*

"Elbette."

Onu bahçeye kadar takip etmemi işaret ediyor. Deniz yosunu sıraları akıntıda hafifçe ileri geri sallanıyor. Beyaz çiçekleri, onları çevreleyen pembe mercanla hoş bir kontrast oluşturuyor. Parlak renkli bir balık sürüsünün yosunların arasına girip çıkmasını izliyorum.

"Burası çok güzel," diyor.

Onun yanına yüzüyorum ve bakışlarımın aşağıdaki şehri gezmesine izin veriyorum. Kale yüksek bir sahanlıkta oturuyor, Mer ve balıklar yüzerek geçip giderken bakıyor. Manzarayı gerçekten takdir etmek için durduğum nadirdir. *"Evet, öyle," diye* katılıyorum. *"İtlana da büyüleyici."*

Başını salladı ve bana döndü. *"Sana söylemem gereken bir şey var."* *"Ben de seninle konuşmalıyım," diye* ekliyorum.

"Önce sen," diyor ve sanki endişeliymiş gibi ellerini önünde sıkıca kavuşturduğunu fark ediyorum.

"Ben... seninle bağ kuramam, Luriel. Ben başka birine aşığım."

Gözlerini kırıştırıyor ve ardından omuzları rahatlamış bir şekilde öne doğru sarkarken ağzını geniş bir gülümseme kaplıyor. *"Oh, deniz tanrısına şükürler olsun," diye iç geçiriyor. "Ben de öyle."*

"Öyle mi?" Sırıtiyorum.

"Evet... sana nasıl söyleyeceğimi, hatta babama nasıl söyleyeceğimi bilemedim," diyor.

"Ben de aynıyım," diye itiraf ediyorum.

Başını iki yana sallar. *"Babam aramızdaki bu birliği çok istiyor. İki krallığımız arasındaki barışı güvence altına almak için buna ihtiyacımız olduğuna inanıyor ama bence bu olmadan da bir ittifak kurabiliriz."*

"Ben de öyle," diyorum ona.

Kolumu uzattım ve o da tuttu, elini ön koluma doladı, ben de aynısını onunkine yaptım. *"Atena tahtının varisi olarak ittifakı ve barışı koruyacağıma yemin ederim."*

Gülümsüyor. *"Ben de aynısını yapacağıma söz veriyorum."*

"Errik!" diye sesleniyor kardeşim zihnimde ve onun yakınlarda olması gerektiğini fark ediyorum.

"Affedersiniz," diyorum Luriel'e.

"Tabii ki."

Luriel ayrılıyor ve ben dönüp baktığımda Toren'in bana doğru o kadar hızlı yüzdüğünü görüyorum ki bu beni endişelendiriyor. *"Sorun nedir?"*

"Halla'ya Luriel'den ya da doğum hakkından bahsetmedin mi?"

Panik kalbimi durduruyor, ardından hızla öfke geliyor. *"Ne yaptın sen?"*

"Bana kızgın mısın?" diye sorar kuşkuyla. *"Sır saklayan sensin. Hem ailenden hem de birlikte bu kadar çok zaman geçirdiğin insandan. Nişanlanacağınızı ona nasıl söylemezsin?"*

"Çünkü ben nişanlı değilim, işte bu yüzden!"

Çenesini yukarı kaldırdı. *"O zaman babama söylemelisin çünkü hâlâ teklifi düşündüğünü sanıyor. Aslında, kabul edeceğinden neredeyse emin - çünkü ona karşı katı değilsin. Ona Luriel ile bağ kurmayı reddettiğini söylemedin."*

Kardeşimi incelerken yıkım öfkeyle savaşıyor. Ona henüz prens olduğumu söylememiş olmam yeterince kötü; şimdi bir de nişanlı olduğuma inanıyor. *"Ona söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Nasıl biri olduğunu bilirsin. Ayrıca, önce Luriel'e söylemem gerekiyordu. Ve de."*

"Babamla konuşmanız gerekiyor. Yakında nişanınızı ilan edeceğine inanıyor."

"Hayır! *Halla'yı bulmalıyım!" "Neden?"*

"Çünkü onu seviyorum, Toren!" Kuyruğumu işaret ediyorum, zayıf parıltı zar zor görülebiliyor ama yine de orada. Ona tekrar yaklaştığımda daha da parlaklaşacak. *"O benim kaderim. İşaretlerim dün gece parlamaya başladı, biz-"* Ona ne yaptığımızı anlatmadan duruyorum.

Yüzü gözleri açılıyor. *"Onunla çoktan çiftleştin mi?" "Hayır, çiftleşmedim."*

Omuzları gevşer. *"Şükürler olsun. Bir insanla çiftleşemezsin, Errik." "Neden olmasın?"*

"Dorin ile konuşmanıza kulak misafiri oldum. İnsanlar ömür boyu çiftleşmezler, bu yüzden aranızda bir bağ asla işe yaramaz. Her zaman ayrı kalacaksınız ve sonunda ilişkiniz sürekli gerginlik altında acı çekecek."

Daha fazlasını duymak istemiyorum. Solwyck'e dönmek için dönüyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Halla'yı bulmak için. Ona açıklama yapmalıyım. Nişanlı olduğumu sanıyor ve ona ihanet ettiğimi ya da yalan söylediğimi düşünmesine izin veremem Toren."

Toren yüzüyor ve kolumu tutuyor. *"Lütfen, kardeşim. Sakın gitme. Bir insanla birlikte olmamalısın."*

"Onu seviyorum, Toren. Anlamıyor musun?"

"Eğer ona gitmen gerekiyorsa, tamam." Kolumdaki tutuşunu bıraktı.

"Ama lütfen... onunla çiftleşmeyin. Kendini bir insana bağlama."

"Onu seviyorum."

"Babam ve benim de sizi sevmediğimizi mi sanıyorsunuz? Senin için endişelenmediğimizi mi? Sonunun, insan eşi çocuklarını aldığı anda onun tarafından geride bırakılan o zavallı Mer gibi olmasını istemiyorum."

"Halla bunu yapmaz. O beni seviyor, ben de onu seviyorum."

Kardeşimin daha fazla itiraz etmesini beklemiyorum. Bunun yerine, kaleye doğru olabildiğince hızlı yüzüyorum. Halla'yı bulmalı ve ona kendimi açıklamalıyım. Ona ihanet ettiğime inanmasından nefret ediyorum.

CHAPTER 21

HALLA

Yıkılmış durumdayım ama Henrick ve ben Gerold'a iyi haberi verirken duygularımı bastırıyorum. Henrick yardıma ihtiyacımız olursa bize yardım edecek, ki sanırım yardıma ihtiyacımız olacak. Errik'i tekrar görmek.

Bize denizden hazine çıkarmayı teklif etti, ama bu sözünü tutmayacağım ve artık onunla konuşmaya, hatta yüzünü görmeye bile dayanabileceğimden şüpheliyim. Onca yalandan sonra olmaz.

Özellikle de aramızda olanlardan sonra.

Henrick gitmeden önce önümde diz çöktü. "Eğer seni kırdıysam, bil ki hiçbir şey demek istemedim. Sadece kendimi ifade etmenin başka bir yolunu bilmiyorum."

Gülümserken dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. "Bunu şimdi anlıyorum Henrick.

Birbirimizi anladığımıza sevindim."

Başını sallıyor. "Fikrini değiştirirsen, bence yavrularımıza iyi bir anne olursun."

"Cubs?" Göz kırpıyorum, kafam karışıyor.

"Sana söylemedim mi?" diye gülümsüyor. "Ben bir kutup ayısı şekil değiştireniyim."

Gerold ve ben birbirimize bakıyoruz ve kardeşimin yüz ifadesi bana bunun onun için de yeni bir haber olduğunu söylüyor.

Henrick bana selam verdikten sonra Gerold'a başını sallıyor. "Adamlarıma elinizi satın almak için sandıkları boşaltmalarını söyleyeceğim. Görünüşe göre yardımımı bedavaya garantilemişsin."

Gerold da eğilir. "Teşekkür , Kral Henrick."

"Halkım eşim olmadan döndüğüm için üzülecek ama bazı dostlar ve müttefikler kazandığımız için mutlu olacak."

Bununla birlikte, Kral Henrick ayrılıyor. Gerold bana dönüp kapıya doğru işaret ediyor. "Onu istemediğine emin misin? Sonunda oldukça iyi bir adam olduğu ortaya çıktı."

"Evet, ama o beni sevmezdi." İç çekiyorum. "En azından... benim sevmek istediğim şekilde değil."

Gerold başını sallıyor. "Sanırım haklısınız. Bağlılığınız, ilginiz ve sadakatınız olurdu ama muhtemelen aşkınız olmazdı." Kaşlarını çatıyor.

"Yine de itiraf etmeliyim ki, şimdi onun ne olduğunu bildiğime göre, eğer ikiniz evlenmiş olsaydınız, dört gözle bekleyeceğim ilginç yeğenlerim olurdu."

Bir an için gülüyorum, sonra düşüncelerim Errik'e döndüğünde yüzümdeki ifade değişiyor.

"Sorun nedir, sevgili kardeşim?"

Bakışlarımı Gerold'a çeviriyorum ve gözlerindeki endişeyi görüyorum. Biz her zaman yakındık ve o beni okumakta ustadır. Zaten haftalardır sır saklıyorken bir de ona yalan söylemek istemiyorum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne oldu?"

"Ben... birine aşkıttım. Ve-" Nefesim kesiliyor. "Bana yalan söylediğini öğrendim Gerold. O da beni sevdiğini söyledi ama o zaten başka birine aitti."

Kardeşim ölümcül bakışlarını kapılara doğru çeviriyor. "Kim o? Muhafızlardan biri mi?"

Gözlerimi devirmeden duramıyorum. Tabii ki önce o şüphelenirdi. Onun bildiği başka kimlerle birlikte oldum ki? Şimdi ona her şeyi anlatmazsam zavallı adamları sorgulayacağını hayal edebiliyorum. "Hayır, muhafızlardan biri değildi."

Yüz ifadesi şaşkınlığa dönüşür. "Peki, kim o zaman? Henrick olmadığı kesin."

Kirpiklerimden ilk gözyaşı damlarken bile başımı sallıyorum.

Althea kapıda belirir. "Denizadamıydı, değil mi?" Gözlerim ona dikildi. "Nereden biliyorsun?"

"Seni kurtaran Deniz Adamı mı?" Gerold'un geniş gözleri Althea'ya kayar, sonra da kısılır.

Yaklaştı ve elimi tuttu. "Seni ondan çalıştım, canım. Ejderha saldırısından sonra seni sahilde bulduğum gün yalan söyledim. Onu seninle birlikte gördüm ve rüyalarında onu hatırladığını biliyordum ama sana söylemek istemedim."

"Neden?"

"Evet," diye homurdanıyor Gerold. "Neden bizden sır saklıyorsun, Althea?"

Gözleri yaşlarla parlıyor. "Çünkü ailemin çektiği acıyı senden esirgemek istedim, Halla. Ne kadar korkunç olduğunu bilemezsin."

iki dünyanın çocuğu olmak."

Anlamıyorum. "Ne demek istiyorsun, Althea?"

Başını eğiyor ve yanağından bir damla yaş süzölüyor. Yeşil gözlerini ikimize de çevirirken hızla fırçalıyor. "Babam bir deniz adamıydı, annem ise insandı."

Hep birlikte soluk soluğa kaldık.

"Annem ayrı hayatlar yaşamaktan bıkmıştı. Babama aşık oldu ve ben daha yedi beni alıp götürdü." Kırık bir hıçkırık onu sarsıyor. "Babamı çok seviyordum ve onu çok özölüyordum ama annem onu bir daha asla görmememiz için ısrar etti. Bu korkunçtu" -sesi titriyor- "ve ben bunu senden esirgemek istedim, Halla. Senin dünyanı asla paylaşamayacak bir adamdan çocuk sahibi olmanı engellemek için, tıpkı senin onunkini asla gerçekten paylaşamayacağın gibi. Eğer birlikteliğizden bir çocuk doğarsa, insan bacakları yerine bir kuyrukla doğarsa onu da kaybedebilirsin."

Gerold ve ben şaşkın bir sessizlik içinde bakakalmıştık. Althea'nın ailesi hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Elimi sıktı. "Lütfen Halla, kalbini ona verme. Eninde sonunda ikinizden biri kırılacak. Bir Mer ve bir insanın sahip olabileceğı tek gelecek bu: umutsuzluk ve kalp kırıklığı." Sesi titriyor. "Bu babamın hayatına mal oldu."

Onu kucaklamak için çekiyorum. "gelenler için üzgünüm Althea ama beni korumak zorunda değilsin. Onun beni gerçekten sevmediğini öğrendim. O zaten başka biriyle nişanlı." Yüzümdeki gözyaşlarını siliyorum. "Yani benim için endişelenmene gerek yok. Denizle ve onun Mer'iyle işim bitti."

Göz ucuyla Gerold'un ağzının açık kaldığını fark ediyorum. "Bana Merman'a aşık olduğunu ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

Derin bir iç çektim. "Ah, Gerold. Bana kızma; bugün dayanamıyorum sevgili kardeşim. Kalbim kırıldı ve ben-"

Bana doğru yürüyor ve beni sıcak bir şekilde kucaklıyor. Althea'yı da kucağına çekiyor, tıpkı çocukken sarıldığımız gibi.

"Elbette sana kızgın değilim. Asla olamayacağımı biliyorsunuz. İkinizi de seviyorum." Bize sert bir bakış fırlattı. "Ama artık sır yok. Tamam mı?"

Althea ve ben başımızı salladık.

Gerold beni odama geri götürürken, sefil gözyaşlarıma karşı koyuyorum. Kardeşimin ya da bir başkasının önünde yıkılmayı reddediyorum.

Kapılar arkasından kapandığında geceliğimi giyiyorum. Sandalyeme oturup kendimi balkona ve yıldızlara bakıyorum. Hüznümü bastırmaya çalışsam da gözlerimden yaşlar akıyor.

Errik için ağlamak istemiyorum -bana ihanet ettikten sonra olmaz- ama elimde değil. Kalbim kırıldı ve bir daha asla bütün olamayacağından korkuyorum. Bir Mer'e aşık olmama nasıl izin verdim? Asla işe yaramazdı.

O da aynı şeye inanıyor olmalıydı, yoksa bir Merwoman'la nişanlıyken beni sevdiğini söylemezdi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Belki de beni seviyordu... sadece yeterince değil. Benim onu sevdiğim kadar değil.

Ona her şeyimi verirdim. Bedenimi, aklımı, kalbimi ve ruhumu. Althea beni ondan uzak tutmaya çalışmakta haklıydı. Ailesine ne olduğunu bilsem bile yine de şansımı dener ve Errik'i seçerdim - eğer beni isteseydi. Onu bu kadar çok seviyordum.

Hıçkırıklar bedenimi sararken bakışlarımı aya kaldırıyorum. Onu hâlâ seviyorum.

CHAPTER 22

ERRIK

Halla'yı bulup açıklama yapmak için Solwyck'e koşuyorum. Ona ihanet ettiğime inandığını ve kalbimi ona verdikten sonra bir başkasıyla nişanlandığımı bilmeye dayanamıyorum.

Kıyı şeridine ulaştığımda kaleyi inceliyorum. Balkonunda bir ışık yanıyor, ben de adını sesleniyorum. "Halla!"

Cevap vermiyor.

Tekrar deniyorum ama güçlü rüzgâr sesimi yutuyor.

Nafile. Beni buradan asla duyamayacak.

İlk defa insan olmadığımı lanet ediyorum. İnsan olsaydım ona kolayca ulaşabilirdim ama kuyruğum her şeyi zorlaştırıyor. Karada hiç işime yaramıyor çünkü çok hantal.

Uçurum duvarına yakın yüzüyorum. Gelgit yükselmiş ve denizle duvar arasında hiçbir kumsal kalmayana kadar kıyı şeridini yutmuş. Balkonuna tırmanmanın zor olacağını ama imkânsız olmadığını tahmin ediyorum.

Kaya duvarı pürüzlü ama çok sayıda tutamak var. Derin bir nefes alarak kayayı sıkıca kavriyorum ve yükselmeye başlıyorum. Kaslarım protesto için ağrıyor. Her tutamak kaygan ve sığ ve duvarı tırmanırken alt yarım tamamen işe yaramaz durumda. Yine de pes etmeyi reddediyorum. Onunla konuşmalı ve nişanlı olmadığımı bilmesini sağlamalıyım. Kalbim sadece ona ait.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, balkon penceresinin altındaki sığ çıkıntıya ulaşmayı başarıyorum. Suya baktığımda, ne kadar yükseğe tırmandığımı fark ettiğimde kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, burun deliklerim onun esintideki narin kokusunu algılamak için açılıyor. Kulaklarımı onun çıkarabileceği herhangi bir sese karşı eğiterek dikkatle dinliyorum ama denizin uğultusu o kadar yüksek ki hiçbir şey duyamıyorum.

"Halla?" Sesleniyorum, sonra muhafızlardan biri duyabilir endişesiyle irkiliyorum.

Cevap vermeyince tekrar deniyorum. Bu sefer cevabını duyuyorum. "Errik?"

"Evet!"

"Git buradan." Sesi titriyor. "Seninle konuşmak istemiyorum." "Lütfen, Halla. Bütün bu yolu tırmandım çünkü ihtiyacım var-" "Neredesin sen?" Ses tonuna alarm karışıyor.

Boynumu eğdiğimde, balkon korkuluğunun yanındaki okyanus esintisinde ileri geri sallanan uzun, kızıl saçlarını fark ediyorum. Sanki beni arıyormuş gibi karanlığa bakıyor.

"Ben senin altındayım. Çıkıntıdayım," diye mırıldanıyorum, onu ürkütmemeye özen göstererek.

Kenardan bakıyor ve nefesi kesiliyor. "Delirdin mi sen? Eğer düşersen, bu ölümün olur!"

Gülümsüyorum çünkü onun endişesi beni hâlâ önemseydiği anlamına geliyor. Tüm umutlar kaybolmadı. "Seni sevmediğime yanlışlıkla inanmana izin vermektense ölümü göze almayı tercih ederim."

"Sana güvenmiştim, Errik." Sesi titriyor ve kırılıyor. "Kardeşin bana nişanlandığını söyledi. Seni sevdim ve sen bana ihanet ettin."

"Ben nişanlı değilim. Babam Prenses Luriel ile evlenmemi istiyor ama ben reddettim. Ona senden bahsettim bile. Babam sonunda onunla bağ kurmayı kabul edeceğime dair sahte bir umut beslemeye devam ediyor - krallıklarımız arasındaki ittifakı korumak için. Babam söz konusu olduğunda, bazen onu görmezden gelmek tartışmaktan daha kolay oluyor. Sessizliğimi, öyle olmadığı halde onayladığım şekilde algılıyor." Duraksıyorum. "Senden başka kimseyi istemiyorum, Halla."

Kaşları çatılır. "Toren senin bir prens olduğunu söyledi. Tahtın varisi. Bunca zaman bana hiç söylemedin. Neden?"

"Çünkü seni sadece Errik olarak tanımak istedim, başka bir şey değil. Beni unvanım yerine kim olduğum için seveceğini ummuştum. Üzgünüm, Halla."

"Benden bu kadar çok sır sakladığın halde beni sevdiğini nasıl iddia edebilirsin?"

"Ben bir aptaldım. Lütfen beni affet. Sensiz yaşamaya dayanamıyorum."

Sessizliği beni endişelendiriyor. Bir süre sonra nihayet konuşuyor. "Bensiz yaşamayı öğrenmek zorunda kalacaksın, Errik." Panik göğsümü sıkıyor. "Asla gerçekten birlikte olamayız. Biz çok farklıyız. Artık bunun farkındayım."

"Olabiliriz, Halla - bunu kendin söyledin. Senin insan, benim Mer olmamın bir önemi olmadığını söylemiştin. Sen deniz kenarında yaşıyorsun. Her zaman birbirimize yakın olacağız-"

"Birbirimize *yakındık*," diye tekrarlıyor ağırbaşlı bir şekilde, yüzünde açıkça görülen bir hüznle, "ama asla gerçekten birlikte olmadık, Errik. Bunu şimdi açıkça görebiliyorum." Duraksıyor. "Bir çocuğa hamile kalabileceğimizi biliyor muydun? Eğer olsaydı
_"

"Bunu duydum," diye gönülsüzce itiraf ediyorum. "Bu yüzden dün gece kayalıklarda seni kendime bağlamadım. Karışık birlikteliklerden doğan çocukların ya Mer ya da insan olduğunu duymuştum. Ben... ben olmadan bir çocuğa hamile kalma riskini almak istemedim-"

"Önce bana mı söyleyeceksin? Benden gizlediğin bir şey daha." Artık onu göremeyinceye kadar balkondan geri çekildi. "Henrick açık sözlü olabilir ama en azından doğruyu söyledi."

Onun adı geçtiğinde kıskançlık acı bir asit gibi akıyor. "Gemisi hâlâ limanda. Şimdi kendini ona bağlamak mı istiyorsun?"

"Hayır, Errik. Bana gerçeği söyledi: Aşk dışında her şeyi sunabilirdi. İronik bir şekilde, *senin* bana bunu sunabileceğine inandım. Dürüstlükten vazgeçmek zorunda kalacağımı bilmiyordum; görünüşe göre ikisini birden sunamazsın. En azından... bana değil."

Sözleri kalbime saplanıyor. "Lütfen, Halla. Beni affet."

"İstiyorum, Errik, ama ben-"

Şehirden alarmlar çalmaya başladı. Rıhtıma doğru dönüyorum ve ileri geri koşuşturan insanları fark ediyorum.

Mürekkep gibi karanlığı örten sisin içinden bir şey hareket ediyor. Üstün gece görüşümle bile zorlanıyorum. Sanki bu bir şekilde görmeme yardımcı olacakmış gibi gözlerimi kısıyorum.

En az bir düzine koyu gri yelkenli sisin içinden çıkarak limana yaklaşıyor.

"Kim o?" Halla soruyor, sesinde sessiz bir korku var. "Bu gemiler de ne?"

Korku içime işliyor. Kendi güvenliğim için değil, Halla ve halkı için. Gri yelkenli gemilerin hikâyelerini duydum; harabeye dönmüş şehirlerin, zorla alınıp köle olarak satılan insanların korkunç hikâyelerini.

"Korsanlar." Kelimeyi yakalayamadan ağızımdan çıkıyor. Kalan kısa mesafeyi tırmanıp balkonuna çıkıyorum ve kendimi

korkulukların üzerinden.

Keskin bir nefes alıyor, gözleri kocaman. "Sen ne-"

"Seni güvenli bir yere götürmeliyim, Halla." Elimi uzatıyorum. "Lütfen, çok geç olmadan benimle gel."

Başını iki yana sallar. "Kardeşimi ya da halkımı öylece terk edemem, Errik."

"Halla," diye yalvarıyorum, mantıklı düşünmesi için çaresizce. "Beni dinle. Bu gemilerle ilgili hikâyeler duydum. Seni almalarına izin vermeyeceğim. Benimle gelmelisin."

Kapısı içeriye doğru patlıyor, kardeşi aceleyle içeri girerken duvara çarpıyor. Beni balkonda görünce çenesi düştü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi gürleyerek.

"Halla ile konuşmaya geldim. Limanınızda korsan gemileri var. Onu benimle birlikte güvenli bir yere kaçması için ikna etmeye çalışıyorum."

Kral Gerold kız kardeşine döner. "Halla, o haklı. Onunla gitmelisin."

"Seni bırakmayacağım, Gerold."

Çelikleşmiş kararlılık bakışlarını sertleştirmeden önce gözleri panik ve kararsızlıkla çılgınca titriyor. "Yapmalısınız. Savunmalarımız onlarla mücadele edemez. Limana yanaştıklarında, karada bir savaşa zorlanacağız. Kaleye girerlerse seni kaçırabilirler, ya da daha kötüsü. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Savaşabilirim, Gerold."

"Hayır, Halla, yapamazsın. Olduğun gibi değilsin. Özür dilerim. Onunla gitmelisin." Bakışları bana kayıyor. "Çok geç olmadan."

Bir patlama havayı yarıyor ve tam Kral Henrick'in gemisi en yakın istilacı korsan gemisine bir top atışı yaparken başımı limana doğru çeviriyorum.

Gerold balkonun kenarına koşar. "Henrick birini indirdi ama düzinelercesi var." Halla'ya dönüp omuzlarını kavırıyor. "Lütfen, Halla. Git. Güvende olduğunu bilmeliyim."

Gözleri yaşlarla dolar. "Seni terk etmek istemiyorum Gerold. Geriye kalan tek ailem sizsiniz."

"Yapmalısın, Halla. Eğer savaşta ölürsem, Solwyck'in kraliçesi sen olursun. Yaşamak zorundasın. Anlıyor musun?" Onun gözlerini arıyor. "Yaşamalısın, Halla."

Limandan bir patlama sesi daha geliyor. Panik göğsümü sıkıyor. "Gitmeliyiz, Halla. Şimdi."

Başını sallıyor ve dikkatini tekrar Gerold'a çevirerek ona sıkıca sarılıyor. "Seni seviyorum Gerold. Lütfen, ne yaparsan yap... hayatta kalmalısın, sevgili kardeşim. Lütfen."

Alnını onunkine dayıyor. "Elimden geleni yapacağım. Şimdi git."

İsteksizce bana yaklaşıyor. Kolumu ona doluyorum ve balkonun üzerinden bakıyorum. Denizin bu kısmına o kadar aşinayım ki kayaların nerede olduğunu ve atlarken nereye nişan gerektiğini biliyorum.

Ona dönüp bakıyorum. "Atlamak zorundayız, Halla. En hızlı yol bu."

Balkonun üzerinden aşağıdaki suya bakarken gözlerinden korku akıyor.

"Bana güvenmek zorundasın, Halla.

Lütfen." Titreyerek başını sallar.

"Güveniyorum."

Onu balkonun kenarına yerleştirip atlamaya hazırlanırken kalbim sıkışıyor. Bizi dikkatle izleyen kardeşine son bir kez bakıyorum. "Savaşçılarımı toplayacağım," diye yemin ediyorum. "Sana yardım etmek için elimizden geleni yapacağız. Yemin ederim."

Çenesini eğiyor, sonra yan tarafa düşüyoruz.

CHAPTER 23

HALLA

W Baş döndürücü bir hızla havada takla atıyoruz. Su bizi karşılamak için yükseliyor ve biz yüzeye çıkmadan önce dünya bir anlığına yavaşlıyor, karanlığın derinliklerine dalıyoruz

Aşağıdaki sular.

Güçlü bir akıntı beni Errik'in kollarından çekip koparıyor. Karanlıkta gözlerimi kırıştıtararak, yönümü tamamen kaybederek ve hangi yönün yukarı olduğunu bulmakta zorlanarak dönüp gidiyorum. Karanlık görüşümün kenarlarından içeri süzölürken ciğerlerim oksijensizlikten yanıyor.

Sert kollar bedenimi sarıyor. Errik beni kendine doğru çekiyor. Ağzını benimkinin üzerine kapatıyor ve bana deniz adamı öpücüğünü veriyor. Nefes alıyorum, artık suyun altında nefes alabildiğim için ciğerlerimi çok ihtiyacım olan oksijenle dolduruyorum.

Beni kayaya ve güvenliğe doğru götürmek için elimi tutuyor ama ben geri çekiliyorum. *"Halla, gitmeliyiz," diye zihnimde konuşuyor.*

"Hayır. O gemiler hakkında bir şeyler yapmalıyız."

"Yapacağız. Sizi güvenli bir yere götördükten sonra kuvvetlerimle temasa geçeceğim."

Bakışlarımı limana çeviriyorum. Gemiler çok yakın, neredeyse rıhtıma varmak üzereler. *"Hayır, Errik! Zamanımız yok. Karaya ulaşmalarına izin veremeyiz. Eğer izin verirsek, kardeşim ve askerlerimiz istila edilir. Kısa sürede şehri ele geçirip kaleye girerler."*

Başını sallıyor ve tartışmak istediğini anlıyorum. İtiraz edemedim çenemi kaldırıyorum ve *"Beni gemilere götür. Halkının yardımıyla onları sabote edebiliriz. Halkım şehri savunurken ben boş boş beklemeyeceğim. Bir şeyler yapmalıyım, Errik. Lütfen."*

Sonunda başını sallamadan önce yüzünde bir kararsızlık ifadesi beliriyor. Kollarını bana doluyor ve limana doğru ilerliyor.

Suyun altından kayıyor ve yakındaki Mer'e zihnimde sesini duyuyorum. *"Beni duyabilen herkes, ben prensiniz Errik. Solwyck şehri korsanların saldırısı altında. Onlara yardım etmeliyiz yoksa istila edilecekler. Kelimeyi yay. Tüm savaşçılarımızı çağırın."*

Solwyck limanına. Şehrin korsanların eline geçmesine izin veremeyiz."

Gemilere giden yolu yarılamıştık ki kardeşi yanımızda yüzmeye başladı. Onu hemen tanıdım. Kafamın içinde konuşuyor. *"Halla, nedin sen-"*

"Sanırım gemilere nasıl sabotaj yapılacağını biliyorum," diye araya giriyorum.

"Nasıl?"

"Beni en yakın olanın güvertesine götür. Topları için barutları olacak. Eğer onu yakabilirsek, gemilerini yok edebiliriz." Yüzümü Errik'e döndüm. *"Halkın arasında bu haberi yay."*

CHAPTER 24

ERRIK

A En yakın gemiye ulaşır ulaşmaz, Halla ve ben kendimizi bir kenarda konumlandırıyoruz. Kendimi yukarı çekmek için bir yol arıyorum ve güvertenin kenarından sarkan bir halat görüyorum.

Sessizce kendimi yukarı çekiyorum ve Halla'ya uzanıyorum. Toren onu bana doğru kaldırıyor ve ben de yolun geri kalanında onu çekiyorum. Ona dönüp fısıldıyorum, "Şimdi ne olacak?"

Bakışlarım fark edildiğimize dair bir işaret bulmak için güverteyi tarıyor. Ancak, tüm korsanlar karşı küpeştede dizilmiş, toplarını nişan alıp art arda ateş ederken dikkatleri şehre odaklanmış durumda.

Yakınlaştığımız için patlamalar artık çok daha yüksek ve saldırıya karşı kulaklarımı kapatmaktan başka bir şey istemiyorum, ama devam etmeliyiz.

"Şunu almalıyız" -ambar kapısının yanında asılı bir feneri işaret ediyor- "ve bunların üzerine atmalıyız." Güvertedeki birkaç varili işaret ediyor. "Barutun tutuşmasına ve gemiyi yok etmesine neden olacak."

Güvertenin kenarına eğildim ve bunu kardeşime ilettim. "Bu haberi halkımıza yay. Gemileri limana yanaşmadan yok etmeliyiz yoksa her şey kaybedilebilir."

Toren başını sallıyor ve sonra suyun altına giriyor. Etrafımızı saran tüm kaosa rağmen, sudaki kuyrukların parıltısını fark ediyorum. Göğsüm gururla kabarıyor. Halkım çağırma cevap verdi ve Solwyck halkına bir kez daha yardım geldi.

"Ben feneri getireyim," diyorum Halla'ya.

O itiraz edemedi kendimi güvertede sürüklüyorum. Kaba tahta pullarıma ve derime sürtünüyor. Kıymıklar etime batıyor ama bir gözüm korsanlarda, diğer gözüm hedefimde olduğu için batma hissini görmezden geliyorum.

Ambara ulaştığımda, fener o kadar yüksekte ki, ona ulaşmak için uzanmam gerekiyor. Elim tutamağa değer değmez kapı açılıyor.

Korsanlardan biriyle yüz yüze geldiğimde kalbim durup çarpmaya başlıyor.

Çenesi düşüyor ve dişleri olmayan bir ağız ortaya çıkıyor. Titreyen bir nefes veriyor, iğrenç kokusu burnumu kırıltıyor ve gözlerimin dolmasına neden oluyor. Yaşadığı şoktan yararlanıp kafasını kapıya çarptım. Buruşuk bir yığın halinde güverteye yığılıyor.

Feneri toplayıp ahşap güverteye geri dönüyorum ve kendimi Halla'ya doğru sürüklüyorum.

Yüksek bir ses dikkatimi çekiyor ve bir korsanın bana bıçakla saldırdığını görmek için tam zamanında sırt üstü dönüyorum.

Yeterince hızlı kaçamadığım için bıçağı yan tarafıma batırdığında çığlık atıyorum.

Kör edici bir acı içime işliyor ama sapını sıkıca kavriyorum. Bıçağı vücudumdan çekip göğsünün derinliklerine saplıyorum.

Gözlerindeki ışığın kayboluşunu soğuk bir memnuniyetle izliyorum. Arkadaşlarına baktığımda kimsenin kavgaya tanık olmadığını görüyorum.

Her hareketin acısına karşı dişlerimi sıkarak hızla Halla'ya doğru ilerliyorum. ılık kan birikiyor, ona ulaştığımda elim kırmızı sıvının üzerinde kayıyor.

Yüzüme dokunuyor. "Yaran ne kadar kötü?"

"Ben iyiyim," diye yalan söyleyerek endişesini geçiştiriyorum. "Bununla ne yapmamız gerekiyor?"

Feneri elimden aldı. "Bunu barutun üzerine atacağım. Patlamadan önce olabildiğince hızlı yüzerek uzaklaşmalıyız. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum. Üçe kadar sayıyor ve feneri varillere doğru fırlatıyor. Cam kırılıyor ve alev topu dışarı fırlıyor. Ateş güvertenin ahşap tahtalarını yalayarak fiçılara doğru ilerliyor.

Halla'nın belini kavrayıp ikimizi de geminin kenarından denize doğru iterken panik göğsümü daraltıyor. Tuzlu su yaramı yakıyor ama gemiden uzaklaşırken acımı bastırıyorum. Daha fazla Mer bizimle birlikte kaçıyor. Gemilerinin yandığını fark eden korsanların çığlıkları diğer tüm sesleri .

"şunu! Yapmamız gereken-"

Kulakları sağır eden bir *gümbürtü* havayı yarıyor ve gemi patlayıp ateş yağdırırken ben suyun içinde dönerek Halla'yı ısı patlamasından koruyorum

ve enkaz. Kısa süre sonra bir başka gemi, liman boyunca parlak bir duman ve ateş gösterisiyle patlar.

Bilincimi korumak için mücadele ederken görüşüm bulanıklaşıyor. Halla'nın sesi sisi zorlukla delip geçiyor, kollarımda olmasına rağmen ses uzak.

"Errik?" Kardeşim beni tutup kendine çekti. "Kanaman var!"

Ben suyun içinde gevşekçe yüzerken Halla saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor, bakışlarım tepemdeki gökyüzüne sabitlenmiş.

Elini tutuyorum, son gücümle sıkıyorum. "Sen benim kalbimsin, Halla. Seni seviyorum."

Gözlerimi kapatıp karanlığa gömülüyorum.

CHAPTER 25

HALLA

PAnic kalbimi durdurdu. "Çok fazla kan kaybediyor, Toren. Onu kıyıya götürmeli ve kanamayı durdurmalıyız." Errik'i yakalar ve yanan gemilerin yanından geçerek

Kıyı şeridi. Parçalanmış cesetler enkazın ortasında yüzüyor, ama sahile doğru ilerlerken cesetlerin arasından geçiyorum.

Beyaz bir ayı kumun üzerinde koşuyor. Henrick olduğunu anlamadan önce kalbim bir an durdu. Önümüzde kayarak durdu, burun delikleri alevlenirken gözleri kararmıştı. "Merman'ın mı?" diye soruyor ve sesinin ayı formunda gürleyen bir hırıltı olduğunu fark ediyorum.

Toren, kardeşinin cansız bedenini kollarında tutarken onu dikkatle izliyor.

"Şifacı Althea'yı bulup buraya getirebilir misin?" Ben soruyorum.

Kocaman başını sallıyor ve kaleye doğru geri dönüyor. Diğer beyaz ayılar kıyı şeridi boyunca hantalca ilerleyerek Solwyck'in insanları. Henrick ve adamları korsanların limana yanaşması ihtimaline karşı limanı ve şehri savunmak için hazırlık yapıyor olmalıydılar.

Uzakta, kızıl saçların parladığını fark ediyorum. "Gerold!" diye .

Başı bana doğru savruluyor ve sahile doğru koşuyor. Önümde diz çöküp beni kollarının arasına aldı. "Tanrılara şükürler olsun ki güvendesin." Gözleri Errik'e kaydı ve nefesi kesildi. "Ne oldu?"

"Biz gemileri ateşe verirken korsanlardan biri onu bıçakladı. Errik'in adamları-"

Gerold cümlemi "Şehri kurtardım," diye bitirdi. Bana tekrar sarıldı. "Ve sen de öyle."

Errik'i incelerken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Ona yardım etmeliyiz Gerold."

Errik'in yanağını tutup yüzünü bana çeviriyorum. Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Lütfen, Errik. Yaşamak zorundasın, aşkım."

Etrafımızda birkaç Mer toplanıyor ve prenslerini izlerken yas tutarak eğiliyorlar.

Kalabalık, altın bir ta giyen bir Denizadamının geçmesine izin vermek için ayrılır. Kıyıda Errik'in yanında durur. Ona seslenirken Toren'in gözleri yaşılarla doludur. "Baba, Errik yaralandı."

Arkasından başka bir Deniz Adamı yaklaşır. Errik'in yanına koşar ve ellerini yarasının üzerine koyarak onu inceler. "Ne oldu?"

"Biz gemiyi sabote çalışırken korsanlardan biri onu bıçakladı," diye açıklıyorum sesimin titremesini gizleyemeyerek.

Kalabalıktan toplu bir soluk sesi yükseliyor ve başımı kaldırdığımda Henrick'in sırtında Althea ile kıyıya doğru koştuğunu görüyorum.

"Her şey ," diyorum Mer'e. "Ayı Kral Henrick. Sana zarar vermeyecek."

Althea sırtından kayarak Errik'in yanında dizlerinin üzerine çöküyor, yarasını değerlendirirken kaşıları çatılıyor.

"Sen kimsin?" diye sorar onu muayene etmekte olan

Mer. "Ben Şifacı Althea. Sen kimsin?"

"Şifacı Dorin."

Geri kalanımız endişeyle bakarken birlikte ellerini onun üzerinde gezdiriyorlar. Bir süre sonra Althea sesinde kederle geri çekiliyor. "Yarası ölümcül."

Kral ona kara bir bakış fırlattı. "Sen kim oluyorsun da bu kararı veriyorsun?"

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Ben bir Şifacıyım ve yarı Mer'im. Babam sizin halkınızdan biriydi, annem ise insandı."

Dorin'in yüzü soluyor. "Sen o çocuksun... insan annen seni alıp götürdü."

Başını sallıyor, gözleri yaşılarla doluyor.

Errik'in babası bana bir bakış fırlattı, sonra Toren'e döndü. "Bana bahsettiğin insan bu mu?"

"Evet, baba. Errik onun kaderi olduğunu söylüyor."

Çenesini sıkarak bana bakıyor. "Bu doğru mu? Oğlumu seviyor musun?"

Bakışlarımı Errik'e çeviriyorum. "Tüm kalbimle." Derin ve elik gibi bir nefes alıyorum, sonra gözlerimi tekrar ona dikiyorum. "Onu kurtaracağım."

CHAPTER 26

HALLA

FHenrick, ayı formundaki devasa cüssesine rağmen, sırtında ben varken bile oldukça çevik. Ormandan geçerek kan cadısının kulübesine doğru ilerliyoruz.

Daha önce ormanın bu kadar derinlerine inmemiştim. Ağaçlar o kadar sık gruplanmış ki, güneş ışınlarının nüfuz edemediği bir gölgelik oluşturuyorlar. Daha iyisini bilmesem, kuşluk vakti değil de neredeyse karanlık olduğuna inanırdım.

Dorin ve Althea Errik'ten umut kesildiğine, bu dünyadan öbür dünyaya geçmeden önce çok az zamanı kaldığına ve benim pes etmem gerektiğine inanıyorlar. Ancak ben onun kaderini kabullenmeyi reddediyorum. Birçok şey imkansız görünebilir, ta ki öyle olmayana kadar.

Bir ejderha şehre saldırmadan önce, onu öldürebileceğime hiç inanmamıştım. Yürüme yeteneğimi kaybetmeden önce, hala dolu dolu bir hayat yaşayabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bana meydan okunana kadar, neler yapabileceğimi tam olarak bilmiyordum.

"Yolun bu olduğuna emin misin?" Henrick beni düşüncelerimden geri çekerek soruyor.

"Evet." Durakladım. "Beni taşıdığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır Henrick. Sen olmasaydın beni başka kimse getiremezdi."

"Sebeplerim tamamen bencilce değil, biliyorsun," diye yanıtlıyor.

Hâlâ, bana tekrar evlenme teklif edip etmeyeceğini merak ediyorum. Elbette cevabın hayır olacağını anlamıştır. Ne de olsa, Deniz Adamı sevgilimin hayatını kurtarmak için bir anlaşma yapmak üzere beni bir kan cadısına götürüyor.

"Bunu büyük bir denge olduğu için yapıyorum" diye devam ediyor.

"Büyük denge mi? Nedir o?" Anlamak için merakla soruyorum.

"Tüm eylemlerin iyi ya da kötü sonuçları vardır. Yaptığımız seçimler her şey büyük plan içinde tartılır. Bazıları buna kader der, bazıları ise şans. Hangi ismi seçerseniz seçin, denge yine de vardır."

"Anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Şehrinizi bir ejderhadan kurtardınız ve bacaklarınızı kaybettiniz. Şimdi Denizadamını kurtarmak için yine fedakârlık yapacaksınız." Ejderhaya izin vermek için duraklar.

Sözlerinin ağırlığı aramıza yerleşti. "Eğer denge tutarsa, bu sana aynen geri dönecektir. Sen onu kurtaracaksın ve sonunda biri de seni kurtaracak."

Kaşlarım çatıldı. "Neyden?"

Omuz silkiyor, beni sırtında hafifçe kaydırıyor. "Bilmiyorum. Ancak, sana yardım ettiğim için, bir gün bir başkasının da ihtiyacım olduğunda bana yardım teklif etmeye meyilli olabileceğini umuyorum."

Onun sözlerini dikkate alıyorum. "Bu ilginç bir dünya görüşü." Başını sallıyor. "Kuzey'in yolu bu."

Her şeye cevabı bu gibi görünüyor ve şimdi kendimi Arnafell'i ziyaret etmeyi merak ederken buluyorum. Kuzey'in bu insanların kör gerçekleri ve tavırlarıyla ve yine de som altından kalpleriyle nasıl yaşadıklarını görmek için.

İleride, uzaktaki karanlıkta bir açıklık parlıyor, yukarıdan süzülen bir ışık parçası. Ortada yetersiz bir kulübe duruyor. Sazdan çatısı, iki penceresi, eskimiş ahşap kapısı ve bir kenarındaki küçük bahçesiyle, içinde ne olduğundan kimse şüphelenmez.

Yaklaştıkça bozulmaya başlıyor. Ellerimi yumruk yapıp Henrick'in kürküne yapışarak titremelerini durdurmaya çalışıyorum. Kapiya ulaştığımızda kendimi toparlıyorum ve sırtından kayıyorum.

İnsan formuna geri dönüyor ve buraya gelirken bana açıklamış olmasına rağmen onu giyinik görmek beni şaşırtıyor. Tıpkı bir formdan diğerine geçerken olduğu gibi, çıplak görünmemek için giysi görünümü yaratabiliyor.

Ben kapıyı çalarken beni güçlü kollarına alıyor ve göğsüne sıkıca bastırıyor.

"Girin!" İçeriden bir kadın sesi sesleniyor.

Henrick kapıyı iterek açıyor ve bizi güçlü bitki kokuları karşılıyor. Zemin çıplak toprak. Bir köşede, yıpranmış ahşap bir çalışma masası etiketsiz, renkli sıvı şişeleriyle kaplı. Kuruması için tavandan sarkan çeşitli bitki ve otları fark ediyorum. Karşı duvarda kükreyen ateşiyle bir şömine duruyor. Önünde bir kadın taşıyan başka bir sandalye duruyor.

Döndü ve ben de ona bakakaldım. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel insanlardan biri. Omuzlarına kadar sarkan uzun, lavanta rengi saçları, Fae ya da Elfler gibi sivri uçlu kulakları, menekşe rengi

ten ve beni delip geçen kehribar rengi gözler. "Ben de seni bekliyordum," diyor soğukkanlılıkla.

O bir kan cadısı, bu yüzden bu ifadeyi sorgulamıyorum. Ayrıca, buraya sadece bir Şey için geldim ve acele etmemiz gerektiğini hissediyorum. "O zaman ne istediğimi zaten biliyorsun."

Ayağa kalkıp bana doğru yürüyor, gözlerini Henrick'e dikeyor. Boğazından hırlıyor. "Kendine dikkat et, cadı," diye hırlıyor. "Ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Oh, ama onun seğimiye yapacaksın." Gözleri bana kayıyor ve yeşil bir sıvı ŐiŐesi uzatıyor. "Bunun için geldin. Fiyatını duymak ister misiniz?"

Yaklaştıkça, karanlık sarıyor gibi görünüyor. Sanki gece ve gölge onun formuna yapıŐmıŐ gibi. Glmsyor ve bıçak gibi uzun ve keskin iki sıra diŐini fark ettiğimde içten içe irkiliyorum. Tırnakları uzun, siyah penelere dönüşüyor, ölümcül ve lmcl.

Midemdeki korku düğümüne karşı yutkunuyorum. "Fiyatı nedir?"

"AŞkınız."

Başım geriye gitti. "Anlamıyorum."

Uzanıp parmağını enemde ve enemde gezdiriyor, kehribar rengi sürüngen gözleri gözlerimi ararken keskin pençeleri tenimi sıyrıyor. "Pek çok kişi aşkın ne kadar güçlü bir duygu olduğunu bilir ama çoğu kişi onun aynı zamanda sihir de yarattığının farkında değildir."

"By m?"

"Evet." Dudakları uğursuz bir sırtıŐıla kıvrılıyor ve keskin dişleri daha da uzuyor gibi görünüyor. "Var olan en güçlü formlardan biri. Bu iksiri Denizadamına vereceksin ve o da iyileŐecek. Karşılığında onunla ilgili anıların ve hissettiğin sevgi bana aktarılacak."

Yüzümü okşuyor ve "Evet. Seninki gibi saf bir aşk bana gerçekten çok enerji verecek ve beni güzel ve genç tutmaya yardımcı olacak." diye kıkırdarken dokunuşundan uzaklaŐıyorum.

Sözleri kalbimi durduruyor. Şu anda olduğu gibi görünmesi için geçmişte kaç kişi onunla böyle anlaşmalar yaptı?

Ona göz kırıyorum. "Yani Errik'i hatırlamayacak mıyım?"

"Hayır. Yapmayacaksın." Beni incelerken gözlerini kısıyor. "Kabul ediyor musun?"

Henrick cadıya hitap ederken göğsünden bir hırıltı yükseliyor. "Teklifini kabul ederse onu yine de kaybedecek."

"Evet," diyor cadı, sesi alçak bir tıslamaya dönüşüyor. "Ama en azından yaşayacak."

Elimi Henrick'in göğsüne koyuyorum, mavi gözleri benimkilerle eşit bir şekilde buluşuyor. "Errik'in ölmesine izin veremem Henrick. Ona yardım edebilecekken olmaz."

Cadı gözlerini Henrick'e dikerek, "Güzel," dedi. "Al bakalım." Şişeyi elime tutuşturuyor.

Kadına buz gibi bir bakış fırlatırken dudakları vahşi bir hırıltıyla geriye kıvrılıyor. "Eğer iksirin ona başka bir şey yaparsa, senin ölümün ben olurum yaşlı kadın."

Gözlerini kısıyor. "Bir ayı değiştiriciden daha azını beklemezdim. Ama sizi temin ederim ki bunun için onun anıları ve Deniz Adamı'na olan sevgisi gerekecek. Başka bir şey değil."

Henrick'e döndüm. "Hadi gidelim. Acele etmeliyiz."

Şehre dönüş yolculuğumuz sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyor ama aslında cadıya ulaşmak için harcadığımız zamandan daha az zaman harcadığımıza eminim. Henrick daha önce gittiğimiz için dönüş yolunu biliyor ve bu bilgi yolculuğumuza hız katıyor.

Kıyıya ulaşıp ulaşmaz Errik'in babası bakışlarını kaldırıyor. İnsanlar ve Merler, kalenin revirinden getirilen derme çatma bir karyolada yatan Errik'in etrafında sessiz bir nöbet tutuyor.

Şişeyi fark ettiğinde Gerold'un yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyor. "Karşılığında ona ne söz verdin?"

Henrick beni Errik'in yanına taşırken çenemi sıkıyor ve kararlılıkla çenemi yukarı kaldırıyorum. "Onunla ilgili anılarımı kaybedeceğim ve birbirimize olan aşkımızı unutacağım." Toren'e dönüyorum ve bakışlarını eşit bir şekilde karşılarken elini tutuyorum. "Lütfen ona bunu onun için yaptığımı söyle. Birlikte geçirdiğimiz zamanların hiçbirini hatırlamayacağım."

Acımasızca başını sallarken gözleri hüznle parlıyor. "Tabii ki."

Errik'in yüzünü kavrayıp başını bana doğru çeviriyorum. Kirpiklerimden yanağına bir damla gözyaşı süzülürken eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, Errik."

Ağzını açıp yeşil sıvıyı dilinin üzerine döktüğümde kederim kabarıyor. Yutkunurken dudakları hareket ediyor ve karanlık beni boğuyor.

CHAPTER 27

ERRIK

M Gözlerimi açtım. İlk fark ettiğim şey babamın yüzünün bana doğru eğilmiş olduğu. Gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum. "Baba? Burada ne yapıyorsun?"

Gözleri yaşlarla doldu. "Oğlum, tekrar iyisin."

Doğrudum, sahilde olduğumuzu ancak şimdi fark ettim. "Ne demek istiyorsun? I-"

Zihnimden sayısız anı parçaları geçerken duruyorum. Halla'yı yakınlarda göremeyince panik göğsümü sıkıyor. "Halla nerede?"

Acı Dorin'in gözlerine yansır. "O seni kurtardı, Errik. Ölmek üzereydin." "Nerede o?"

Bakışlarını indiriyor. "Onu kaleye geri götürdüler. Sana iksiri verdikten sonra bayılmış."

"İksir mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Sen neden ?"

Toren elini omzuma koydu. "Sana söylemem gereken çok şey var sevgili kardeşim."

Günler haftalara dönüşüyor ve ben hala onu bir an bile görebilmek umuduyla kıyı şeridinde bekliyorum. Ancak eskisi gibi denize gelmiyor. Onun yerine günlerini kalede geçiriyor. Bazen şansım yaver gidiyor, bugün olduğu gibi balkonunun kenarına geçip denizi seyrediyor.

Beni hatırlamıyor. Hem de hiç.

Muhafızlardan biri ayağa kalkmasına yardım ederken dudaklarımda titrek bir gülümseme beliriyor. Kendini sabitlerken dizleri titriyor. Dengesini sağlamak için birine tutunmadan yürüyemiyor ama yine de... bu bir ilerleme ve onun adına mutluyum.

Yakındaki suda bir hareketlenme oluyor ve Toren'i bulmak için dönüyorum. yüzüyor. "Buraya gelmeye devam edemezsin, Errik. Bu senin için iyi değil. Yoluna devam etmelisin."

"O benim kaderim, Toren. Onu seviyorum. Onu öylece bırakamam."

Gerold yürüyüş yolunda beliriyor, bana günlük raporumu vermek için Althea'yla birlikte sahile iniyor. Gözleri acıma duygusuyla parlıyor.

"Bugün nasıl?"

Gerold öne çıkar. "Biraz daha hareket kazandı, çok yavaş bir şekilde. Ayakta durabiliyor ve biraz yürüyebiliyor ama yardım almadan değil. Yine de şikayet etmiyor. Her ne kadar işlevinin tam olarak geri dönmemesinden dolayı hayal kırıklığına uğradığını bilsem de bunu yapmak onun doğasında yok."

Althea dikkatini bana çeviriyor. "Aslında melankolik biri ve onu görmekten nefret ediyorum. Sana aşık olmasının yanlış olduğunu düşünüyordum ama şimdi o kadar emin değilim." Duraksıyor. "Seninle mutluydu... denizde vakit geçirirken."

Sözleri beni şaşırttı, çünkü daha birkaç hafta önce dair itirazlarıma rağmen beni devam etmem için cesaretlendiren oydu. Nasıl devam ki? Sevdiğim kadının bu kadar yakın ama bu kadar olduğunu bilerek nasıl devam edebilirim?

"Ne demek istiyorsun?" Ben soruyorum.

Düşüncelerini paylaşıp paylaşmamayı düşünüyormuş gibi çenesini sıkıyor. Konuşmadan önce bir an için yüz hatlarında kararsızlık oynuyor. "Hafızasını geri kazanmasına yardımcı olabilecek bir şey var."

"Nedir o?"

"Mavi bir inci."

Başımı salladım. "Onlar bir efsane." "Hayır," diye ısrar ediyor. "Öyle değiller."

Şaşkınlıkla ona göz kırpyorum. "bulabilirim? Efsaneler son derece nadir olduklarından bahsediyor."

"Eryadon'da bir ejderha var. Mavi bir incisi olduğu ve onu yıllar önce bir Deniz Cadısı'ndan çaldığı söylenir."

"Ejderha mı? İnciyi bir ejderhadan nasıl alacağım?"

"O lanetli ve sahil şeridindeki bir kalede yaşıyor. Ama dikkatli olmalısınız. Bryndor şehrini yakıp kül eden aynı ejderhadır."

Hala onun sözlerini dinliyorum. Bryndor'a ne olduğunu herkes biliyor. Neredeyse tüm şehir ateş ve küle dönuştü. Bugün bile hâlâ harabe halinde duruyor. Bir zamanlar krallığın parlayan mücevheriydi, güzelliğıyle ve ticaretin merkezi olmasıyla her yerde tanınırdı.

Solwyck'in başına gelen yıkım, orada yaşananların sadece bir gölgesidir. Halla'nın fedakârlığı ve cesareti olmasaydı, şehri de aynı kaderi paylaşacaktı.

Korkuma rağmen, kararlılığımdan vazgeçmeyeceğim. Halla'nın anılarını geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Onsuz kalmaya daha fazla dayanmam. Althea'nın bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "Efsanelerde incilerin sadece dolunay ışığı altında çalıştığı söylenir. Bu da doğru mu?"

Başını sallıyor.

İçimi endişe kaplıyor. Mavi ayın gelmesine yaklaşık yedi ay var. Eğer o zamana kadar mavi inciye alamazsam, bir sonraki mavi ay döngüsüne kadar iki yıldan biraz fazla beklemem gerekecek. Ve eğer ejderhada gerçekten bir tane varsa, onu geri almamın ne kadar süreceğini kim bilebilir?"

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi elini omzuma koydu. "Acele etmelisin. Fazla vaktin yok."

CHAPTER 28

ERRIK

W Eryadon'un kıyı şeridinde üç uzun gün boyunca seyahat ettim ama ejderhanın kalesini bulduğuma inanıyorum. Kardeşim Toren yanımda yüzüyor ve başlangıçta

onu caydırmaya çalıştım, onun arkadaşlığından memnunum. "Kalede onunla birlikte bir insan kadın var." Kaşlarım çatıldı. "Onun kim olduğunu biliyor mu?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Dün ava gittiğimde onları okyanusun üstündeki uçurumun duvarında otururken gördüm. Şarkımla onu güvenli bir yere çekmeye çalıştım ama işe yaramadı."

Kaşlarımı çattım. "Onun bir ejderha olduğunu fark etmemiş olmalı. Onu kesinlikle bilgilendireceğim. Belki bana inciyi nerede sakladığını söyleyebilir."

"Onu nasıl almayı öneriyorsun?" Toren kuşkuyla sorar.

"Sanki kendimi karaya sürükleyemeyecekmişim gibi." Omuz silkiyorum. "Evet, zor olacak ama imkânsız değil."

Dudaklarını büzüyor. "Bu pek de iyi bir plan gibi görünmüyor."

"Biliyorum ama başka seçeneğimiz yok. Halla'nın anılarını geri getirebilmemin tek yolu bu."

Bakışları bir an için benimkileri tutuyor ama daha fazla itiraz etmiyor. Haklı olduğumu biliyor. "Sen nöbet tutarken ben yine ava çıkacağım."

Yüzerek uzaklaşırken ona bakıyorum, sonra dikkatimi tekrar kaleye veriyorum. Ejderha zamanını saray ve sahilin ilerisindeki bir mağara arasında bölüştürüyor gibi görünüyor. Kısa süre önce uçup gitti ama dönüp dönmeyeceğini görmek için birkaç dakika daha bekleyeceğim. Sanırım ondan inciyi istemekten başka çarem yok. Karşılığında ne isterse vereceğim, gerçi ejderhaların bir şey istediklerini hiç görmedim.

Ancak hazine ve zenginliği severler, bu yüzden ona denizin dibinde bulabildiğim her türlü zenginliği sunmayı planlıyorum. Umarım bunu adil bir takas olarak görür. Eğer , inciyi bir şekilde ondan çalmak zorunda .

Çok fazla olmayan seçeneklerimi değerlendirirken düşüncelerim çemberin içinde dönüp duruyor. Sonunda başka seçeneğim kalmıyor. Eğer Halla'yı geri istiyorsam, Althea'ya göre tek yol bu.

Babasının ona mavi incilerden bahsettiğini söyledi. Her zaman onların bir efsaneden başka bir şey olmadığına inandım, ama görünüşe göre yanılmışım.

Kesin olarak bildiğim tek bir şey var: Mavi inciye almalı ve hızla yaklaşan mavi ay döngüsü sırasında Halla'ya getirmeliyim.

İncilerin, takan kişinin bir dileğini -kalbinin en büyük arzusunu- yerine getirdiği söylenir; ancak sadece niyetleri doğruysa.

Dorin'den incilerle ilgili danışmanlık istedim. Araştırmasına göre, işe yaraması için inciye takmam ve Halla'yı öpmem gerekecek. Tüm efsanelerin doğru olması için dua ediyorum.

Ejderhanın kalesine doğru giden uçurum duvarını incelerken, insan kadının yaklaştığını fark ediyorum. Elinde uzun bir sopa taşıyor ve sık sık yere vurarak önünü süpürüyor. Uzun, sarı saçları okyanus yüzünün etrafında dalgalanıyor ve bakışları hiçbir şeye sabitlenmemiş gibi görünüyor. Davranışları tuhaf ve belki de göremiyordur diye merak ediyorum.

Ağzımı açıyorum ve şarkı söylemeye başlıyorum, onu denize çekmeyi umuyorum. Ejderhanın yanında ne kadar tehlikede olduğunu bilmiyor. Eminim bilmiyordur, yoksa onunla kalmazdı... tabii onun esiri değilse.

"Alo?" diye sesleniyor bana, ben de şarkı söylemeyi bırakıyorum.

"Okyanusa in sevgili insan" diye cevap verirken kalbim küt küt atıyor.

"Eğer Mer'lerden biriyseniz, denize çekilmek gibi bir arzum yok," diye cevap veriyor. "Sadece yolumu bulmak için yardıma ihtiyacım var."

"Okyanusa karşı bir çekim hissetmiyor musun?" Ses tonumdaki merakı gizleyemeyerek sordum. Şarkımızın bir insanı okyanusa çekebileceğini duymuştum, tabii zaten bir başkasına aşık değillerse.

"Hayır. Ejderhanın mağarasını bulmaya çalışıyorum. Nerede olduğunu bildiğine eminim, çünkü kısa bir süre önce kayalıkların yakınında şarkını duydum."

Kaşlarımı çattım. "Ölümünü bulmana yardım etmeyeceğim."

Ağız açık kalıyor. "Senin siren çağrının bu değil mi? Boğulayım diye beni suya çekmek mi?"

"Hayır," diye alay ediyorum. Benim kötü olduğumu mu düşünüyor? "Duymuş olabileceğin masalların aksine, benim türüm masumları sadece boğmak için denize çekmez."

"O zaman neden şarkı söylüyorsun?"

"Birçok Mermen bir eş ister. İnsanların mükemmel aşıklar olduğu söylenir," diye takılıyorum, onu rahatlatmaya çalışarak. "Bizim gibi tutkulu yaratıklar."

Yemi yutmadığında yüz ifadem değişiyor. "Seni ejderhayla birlikte izledim. Tek istediğim seni ondan kurtarmak. Onun gerçekte kim olduğunu biliyor musunuz leydim?"

"Evet. Bryndor şehrini yakan ejderha o."

Güzel. O bilir, Yani ve dinlenme gereki olmak Kolay. "O zaman Seni neden onun pençelerinden kurtarmak istediğimi anlıyorsun."

"Yanlış anladınız," diyor. "O değişti. O artık gibi bir ejderha değil. Ben... ben onu seviyorum."

Yumuşakça kıkırdıyorum. "Demek kardeşimin şarkısı seni bu yüzden etkilemedi. O da bunu merak etti."

"Lütfen, çok geç olmadan ejderhayı bulmalıyım." "Ne için çok geç?"

"O bir lanet altında. Ben de ona bağlıyım. Eğer bozulmazsa kanlı ay döngüsünün sonunda öleceğim. O zamandan önce onu bulmalıyım."

"Demek doğruymuş. Ejderhanın ve kalesinin üzerinde bir lanet yatıyor," diye düşünüyorum. "Halkım bunu duymuştu ama emin değildi."

"Adın ne senin?" diye soruyor. "Errik.

Senin adın ne?"

"Alara. Ejderhanın mağarasını bulmama yardım eder misin, Errik?"

Ejderhayı bulmasına yardım etmek istemiyorum ama inciye ihtiyacım var. Ejderhanın iyi bir adam olduğunu iddia ediyorsa, onun kararına güvenmekten başka çarem yok. Mavi inciye bulmalıyım. "Eğer gerçekten istediğin ."

""

"Yaklaştınız. Kayalıklar boyunca devam edin, ben siz mağaraya ulaşana kadar yanınızda kalacağım."

Gülümsüyor ve kalbim suçluluk duygusuyla doluyor. "Teşekkür , Errik."
"Bana teşekkür etme," diye cevap veriyorum kasvetli bir şekilde.
"Onu bulmanıza yardım etmek tüm içgüdülerime aykırı."

Başını yana eğiyor. "O zaman neden bana yardım ediyorsun?"

Ona gerçeği itiraf etmek zorunda ; Toren ve ben son birkaç gündür ikisini de gözlemliyorduk. "Çünkü sana değer verdiğine inanıyorum... gerçi ejderhaların bir başkasına değer verebileceğini bilmiyordum," diye mırıldandım. "Birkaç gün önce kan cadısını çağırdığını duydum. Onun dikkatini çekmek için denize kanını sundu, sonra da sevgilisini bağışlaması için yalvardı. Şarkım seni baştan çıkarmadığına göre, senden bahsettiğini varsayıyorum. Belli ki sen de ona aşıksın. Eğer olmasaydın, sirenimin şarkısı seni denize çağırırdı."

Dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Solwyck'te olanları duydun mu?" Ejderhanın orada yarattığı hasara atıfta bulunarak soruyorum. Eğer Halla ejderhayı öldürmeseydi Solwyck de Bryndor gibi küle dönecekti.

Başını sallıyor.

"O halde ejderhaların tehlikeli yaratıklar olduğunu biliyorsun." "Biliyorum, Errik. Ama Veron farklı."

"Umarım haklısındır," diyorum ona. "Neredeyse ."

"Neden Veron'u izliyordun?"

"Aslında ben onun sahip olduğu bir şeyi arıyorum. Bana deniz kıyısındaki Eryadon krallığında yaşayan ejderhanın ihtiyacım olan şeye sahip olduğu söylendi."

"Ne oldu?"

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum, çünkü daha önce hiç mavi inci görmedim; tek bildiğim bir tane bulmam gerektiği. "Bana onu gördüğümde anlayacağım söylendi."

"Buna neden ihtiyacın var?"

"Bu... bir arkadaş için," diye tutuyorum, onunla ne kadarını paylaşacağımdan emin değilim. Ona bunun kader arkadaşım için olduğunu söylersem ve o da bunu ejderhaya açıklarsa, karşılığında her şeyi talep edebileceğini bilecektir. Ona ne isterse vermekten çekinmeyecek olsam da, bir an önce Halla'ya dönmeliyim. Kayıp hazineler için okyanus tabanını kazacak zamanım yok.

Nedenlerimi açıklamak yerine konuyu değiştiriyorum. Alara ve ben onu ejderhanın mağarasına yönlendirirken sohbet ediyoruz. Yaklaştığında, ona sadece birkaç adım daha sağa gitmesini söylüyorum.

Bana teşekkür etmek için dönüyor ve gözlerim taktığı mavi inci kolyeye takılınca nefesim kesiliyor. "şu kolye. Nereden aldın onu?"

Elini incinin etrafına sararak onu göğsüne bastırıyor. "Bunu bana Veron verdi."

"Lütfen," diye yalvarıyorum, peşinde olduğum şeyi bulduğum için . "Alabilir miyim?"

"I..." Tereddüt ediyor.

"Lütfen. Prenses Halla için lazım."

Birkaç kez göz kırıyor. "Solwyck Prensesi mi?" "Evet."

"Tamam," diye kabul ediyor ve boynundaki tokayı çözmeye başlıyor.

Ejderha onun arkasından iki ayaklı haliyle yaklaşıyor ve bana gürleyerek bakıyor. Uzun boylu ve geniş omuzlu, güneşin altında ağır bir zırh gibi parlayan gümüş pullarla kaplı. Gururlu, kara boynuzları kafasından fırlayarak onu daha da uzun gösteriyor ve kızın arkasında durup ellerini omuzlarına koyuyor. Yeşil gözleri kısıılıyor.

Ellerini onun kollarında gezdiriyor ve gülümsüyor. "Veron?"

Kollarını ona doluyor ve onu kendine çekiyor. "Burada ne için var?" diye soruyor ona. "Neden geldin?"

Ona bakarken ses tonundaki ve bakışlarındaki şefkat beni şaşırtıyor.

"Seni bulmam gerekiyordu. I-"

"Bütün bu yolu tek başına mı yrdn?" diye soruyor ve dikkatli olmadığı için onu azarlarken ses tonuna bir miktar öfke karışıyor.

O da karşılık veriyor ve ben de hayretle onun zgn göründüğünü fark ediyorum. Bir insan bir ejderhayı mı azarlıyor? Böyle bir şey göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Denizi işaret ediyor. "Errik'ten yardım aldım."

"Bir Deniz Adamı mı?" diye ve bana bir başka kara bakış fırlatıyor.

Ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. "O da ejderhalar hakkında aynı şeyi söyledi. Eğer o olmasaydı, kaybolurdum. Muhtemelen mağarani tamamen kaçırdım, Veron."

Bana dişlerini gösteriyor, belli ki onun sözlerinden hoşnut değil. Bakışları kızın boynuna düşüyor. "Kolyenle ne yapıyorsun?"

"Errik ona Solwyck Prensesi Halla için ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Prensesin buna neden ihtiyacı var?" Veron bana kükrüyor.

"Bir kan cadısıyla anlaşma yaptı," diye sesleniyorum. "Onu sonuçlarından kurtarmaya çalışıyorum."

Birkaç gün önce bir kan cadısını çağırdığını gördüğümünden beri bunu anladığından eminim. Görünüşe göre o da bir cadıya borçlu ve onun laneti altında.

Sessizleşiyor.

Alara onun elini tutar. "Eğer prensese yardımı olacaksa, bunu ona vermeliyiz, Veron."

Kolyeyi ve kolye ucunu avucundan çıkarır. "Bu... denizin tam kalbinden gelen paha biçilmez bir hazine. Güçlü ve-"

"Hiçbir hazineye ihtiyacım yok," diyor yanağını okşayarak. "Tek ihtiyacım olan sensin."

Gözlerini kapatıp sanki dokunuşundan zevk alıyormuş gibi eline doğru eğilmesi gözümünden kaçmıyor.

Bir insana aşık bir ejderha mı? Böyle bir sevgiye ve bağlılığa layık olması dua ediyorum.

"Ona iyi davran Ejderha," diye araya giriyorum, bu insana karşı garip bir şekilde korumacı hissediyorum. Bana sevgili Halla'mı hatırlatıyor. "Yoksa denizlerin gazabını tadarsın."

"O benim," diye hırlıyor. "En büyük hazineme asla zarar vermem." Bununla birlikte inciyi bana fırlattı. "Kolyeyi al ve bizi terk et, seni baş belası balık."

Onu yakalamak için sudan sıçırıyorum, inciyi elimde hissettiğimde gülümsüyorum. "Teşekkür . Prenses'e ona yardım ettiğinizi söyleyeceğim."

"Bir ejderhanın ona yardım ettiğini bilmek isteyeceğinden şüpheliyim," diye mırıldanıyor.

"Alara'yı kastettim, seni değil." Gülüyorum. "Senin de çok iyi bildiğin gibi prenses ejderhaları sevmez. Güle güle, Alara! Ve teşekkür ederim!"

"Güle güle, Errik!"

Kardeşimi bulmak için geri dönüyorum, Halla'ya dönmek için sabırsızlanıyorum.

CHAPTER 29

HALLA

Şehrin saldırıya uğramasının üzerinden aylar geçti. Dikkatlice, deniz manzaralı balkona çıkıyorum. Hala bacaklarımı tam olarak kullanamıyorum ve çoğu zaman

Ağrılarım çok sandalyeme bağlı kalıyorum. Ama en azından kısa mesafeleri yardım almadan yürüyebilme becerisi kazandım.

Keşke eskiden gibi normal yürüyebilseydim. Sahil boyunca koşmanın ve ardından serinlemek için suya dalmanın keyfini hatırlıyorum. Yüzmeyeli çok uzun zaman oldu. Belki de bacaklarımı tam olarak kullanmadan akıntıyı yönlendirecek kadar güçlü olmadığım için bundan kaçındım. Ama bir yanımda bunun aynı olmayacağından endişe ettiğim için olduğundan şüpheleniyor. Neşelenmek yerine sadece üzüleceğim çünkü kadar iyi yüzemeyebilirim.

Kanlı ayın denizin üzerinde yavaşça yükselişini izliyorum. Bu gece dolunay, dalgaların arasında parıldayan yansımalar oluşturuyor. Keskin, tuzlu esinti uzun, kızıl saçlarımın arasından esiyor ve derin derin içime çekiyorum. Okyanusla ilgili bir şey beni çağırıyor. Sanki ruhum dalgaların arasında bir şeyler arıyor ama ne olduğunu bilmiyorum.

Uzaktan bir çift parlayan mavi göz bana göz kırptırıyor. Beni sudan, yüzeye doğru çıkıntı yapan birçok kaya oluşumundan birinin yanından izliyor.

Bu sulara Mer olduğunu biliyorum, ama beni izleyen gözlerde çok tanıdık bir şey var. Sanki onları bir şekilde tanıyor gibiyim ama nedenini anlamıyorum.

Böyle gözleri ve obsidyen taşı renginde kısa, siyah saçları olan bir adam hayal . Rüyalarımda bana uzanıyor ve usulca fısıldıyor, "Sen benim kalbimsin, Halla."

Bu gözlerin sahibini aramak için kıyı şeridine indim ama onları hiç bulamadım. Bunu düşünürken bile, gece boyunca oraya inmeye hiç cesaret edemediğimi fark ediyorum

Düşersem ve sabaha kadar ayağa kalkamazsam kimsenin beni bulamayacağını, bana yardım edemeyeceğini düşündüm.

"Bana gel, Halla," diye fısıldar gibi bir ses rüzgârda. "Beni bul."

Derin bir nefes alarak cesaretimi topluyorum. Balkondan uzaklaşıp sessizce şatoya doğru ilerliyorum, merdivenlerden alt kata inerken dikkatli oluyorum.

İlerlemem yavaş ve bacaklarım güçsüz hissediyor, ancak bahçelere ve kıyı şeridine giden patikadan aşağı doğru devam ederken pes etmeyi reddediyorum.

Sahile ulaştığımda dalgalar kıyıya vuruyor. Ilık su ayaklarımı ve bileklerimi yıkıyor, geri çekilirken kumda deniz köpüğü izleri bırakıyor. Yakındaki bir kayaya tutunup geceliğimi çıkarıyorum ve üzerimde sadece yumuşak, dantelli iç çamaşırlarım kalıyor.

Sahilin bu kısmında görülmekten hiç endişe etmedim. Buraya benden başka kimse gelmez. Ve eğer bu sulara herhangi bir Mer varsa, anladığım kadarıyla onların halkı çıplaklık hakkında hiçbir şey düşünmüyor.

Denizden gelen serin hava saçlarımı dalgalandırıyor. Dikkatli bir şekilde suya doğru ilerliyorum, okyanusun ve o parlayan mavi gözlerin beni neden çağırdığını anlamaya kararlıyım.

CHAPTER 30

ERRIK

sonsuz dek bu günü beklediler. Birkaç uzun ay oldu ama mavi ay geldi ve bu akşam dolunay olacak.

Babamın sesi zihnimi dolduruyor. *"Oğlum, gitmeden önce seninle konuşmak istiyorum."*

Yanına gittiğimde onu taht odasında yalnız buldum. *"Ne oldu baba?"*

"İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

"Eminim," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

Yüz ifadesi üzgünleşiyor. Elini omzuma koyuyor. *"Senin için endişeleniyorum, biliyorsun. Zaman zaman sana karşı sert davrandığımı biliyorum, ama bunun tek nedeni senin için en iyisini istememdi, oğlum."*

Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. *"Biliyorum, baba."*

"Annen öldükten sonra, sen ve Toren sahip olduğum tek şeydiniz. Sizler benim en büyük hazinelerimsiniz, iki oğlum," diyor.

Toren bir an sonra içeri giriyor ve bize doğru yüzüyor. Mavi gözleri beni inceliyor. *"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun? Hafızasını geri kazanıp seni eşi olarak kabul ederse onu kendine bağlamak mı?"*

"Evet."

Kollarını bana atıp sıkıca sarıldığında şaşırıyorum. Bir an sonra babamın kolları da ikimize sarılıyor.

"Kolay bir hayat olmayacak oğlum," diye fısıldıyor zihnime.

"Biliyorum. Ama onsuz yaşayamam. O benim kalbim, baba- o benim kaderim."

"O zaman benim onayıyla git," diyor.

"Ve benimkini de," diye ekliyor Toren.

Gece çöker çökmez doğruca kaleye gidiyorum. Yüzeyi yarıyorum ve bakışlarımı karanlık gökyüzüne ve tepemdeki dolunaya kaldırıyorum. Bu ayın gelmesi için neredeyse yedi ay bekledim.

Halla'yı bulmak için yanıp tutuşuyorum ve mavi incinin anılarını geri getirmesi için dua ediyorum. Onu çok özledim ve tekrar kollarıma almak için can atıyorum.

Boynumdaki mavi inci kolyeyle, kalenin altındaki uçurum duvarına yakın yüzüyorum. Umutsuzca onun odasına tırmanmak istiyorum ama işe yaramazsa onu korkutma riskini almak istemiyorum.

Hayır, sabırlı olmalıyım. Ben-

Odasının balkonuna doğru ilerlerken kalbim duracak gibi oluyor. Mavi gözleri okyanusu tararken kızıl saçları uzun, kızıl dalgalar halinde hafifçe arkasına savruluyor.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda durgunlaşıyor.

"*Bana gel,*" diye düşüncelerimle ona uzanıyorum, içindeki bir şeyin duyması için dua ediyorum. Bir şekilde ruhu benimkini tanısin ve burada olduğumu bilsin diye. "*Beni bul.*"

Balkondan uzaklaşıp tekrar içeri girmesini izliyorum. Kaleden kıyı şeridine giden patikanın başında görünmesini endişeyle bekliyorum

Şu anda yürüyebiliyor ama bu onun için kolay değil ve sahile gitmesinin zaman alacağını biliyorum. Yaptığı şeyin bu olması için dua ediyorum. Şu anda bile okyanusa doğru yol alıyor.

Her şeye rağmen gelmeyeceği endişesi göğsümü sıkıyor. Kendimle savaş halindeyim, daha önce yaptığım gibi uçurumun duvarına tırmanma ve balkonuna gitme dürtüsüyle savaşıyorum.

Tam tırmanmaya karar verdiğimde, onu patikanın tepesinde, kalenin yakınında fark ediyorum. Dikkatle kıyı şeridine ilerliyor. Adımları yavaş ve biraz dengesiz ama sahilde ilerlerken yüz hatlarına kazınmış kararlılığı fark edince gülümsüyorum.

Uyku önlüğünü çıkardığında, onun güzel formunu gözlerim açılıyor. Hatırladığımdan bile daha güzeldi.

Suya doğru belli belirsiz adımlar atıyor ve ben de onu korkutmak istemediğim için yüzeyden yükselen büyük bir kayanın arkasına saklanmaya dikkat ederek kıyıya doğru yüzüyorum.

İnci işe yaramazsa, onu bana tekrar aşık olmaya ikna etmeye karar verdim . Yeniden başlayacağız. Ben sabırlı bir adamım ve onu bir kez daha kollarıma almak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Kıyı şeridinden biraz dışarı yüzüyor, bakışları suyu tarıyor. "Neredesin?" diye soruyor. "Orada olduğunu biliyorum."

Kayanın arkasından çıkıyorum.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda keskin bir nefes alıyor.

"Kimsin sen?" Kaşlarını çatıyor, sonra nefesinin altında mırıldanıyor: "Gözlerin... Onları tanıyorum. Neredeyse her gece denizden beni izleyen sendin, değil mi?"

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Evet."

"Sanki seni tanıyormuşum gibi hissediyorum ama... bu ." "Sana zarar vermek için burada olmadığımı söz veriyorum."

Başını yana eğip beni inceliyor. "Biliyorum." Göğsümde umut çiçekleri açıyor. "Beni hatırlıyor musun?"

"Tanıdık geliyorsun ama nedenini bilmiyorum." Kaşları çatıldı. "Sanki seni bir rüyadan tanıyormuşum gibi."

Gülümsüyorum. "Birbimize aşıktık Halla. Hayatımı kurtarmak için bir kan cadısıyla anlaşma yaptın. Karşılığında anılarını ve bana olan aşkını feda ettin. Ama ben onları geri getirmenin bir yolunu buldum."

Bana göz kırpmıyor, sonra düşünür gibi bakışlarını indiriyor. Bir süre sonra başını kaldırıyor. "Nasıl?"

"Seni öpmeliyim. Buna izin verecek misin?"

Endişeyle cevabını bekliyorum. O kadar yakın ki, ona doğru koşup kollarımın arasına almak ve ağzımı onunkinin üzerine kapatmak . Ancak, isteyerek vermediği bir şeyi almayı reddediyorum. Kendimi ona asla zorla kabul ettirmem.

Bir süre sonra başını sallar. "Buna izin vereceğim."

Yaklaşıyorum ve onu dikkatlice kollarıma çekiyorum. Bana ihtiyatla bakıyor ve ben tereddüt ediyorum.

"Sana zarar vermeyeceğime yemin ederim, Halla. Kendi hayatıma son vermeyi tercih ederim."

Omuzları gevşiyor. Yavaşça yanağını okşuyorum ve ısıltılı mavi gözlerini yakalıyorum. Ona doğru eğilirken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

çok hafifçe. Ağzım onunkine çok yakın duruyor, nefesinin ılık nane kokusu benimkine karışıyor.

Göz ucuyla kuyruğumun suyun altında hafifçe parlayan mavi ışığını fark ediyorum. Kader işaretlerim onun yakınlığıyla parlıyor.

Şefkatle, dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. İlk başta hareketsiz kaldı. Göğsüm sıkışıyor ve büyüünün bozulmadığından korkuyorum.

Geri çekiliyor, gözleri gözlerimi arıyor ve yüzüme dokunuyor. "Errik," diye nefes alıyor. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Seni neredeyse kaybediyordum, aşkım."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ama onları geri kırıyorum. "Beni kurtardın, Halla."

Parmaklarını , yaramın pürüzlü izi üzerinde gezdiriyor. "Hatırlıyorum," diye fısıldıyor. "Kan cadısına gittim ve senin hayatını kurtarmak için bir pazarlık yaptım."

Yanağını okşadım. "Seni çok özledim. Hem de ." Kollarımı ona dolayarak kendime çekiyorum. "Sen benim kalbimsin ve seni seviyorum, Halla. Tüm varlığımla. Seni kendime bağlamayı her şeyden çok arzuluyorum. Lütfen sevgilim, beni eşin olarak kabul eder misin?"

Çarpıcı bir gülümseme dudaklarını büküyor ve beni tutkuyla öpüyor. Dilini benimkinin etrafında kıvrarak öpüşmemizi derinleştiriyor. "Evet." Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Ben senin olacağım ve sen de benim olacaksın, Errik."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum, uzun, yumuşak kırmızı telleri kavırıyorum ve ağzımı onunkinin üzerine iddialı bir öpücükle kapatırken başını geriye yatırıyorum.

CHAPTER 31

HALLA

Errik tutkulu bir öpücükle ağzıma yapışıyor, beni nefessiz ve soluk soluğa bırakıyor. Beni kendine çekiyor ve bizi kayalıklara ve küçük adaya doğru yüzdürüyor.

bizimkini düşün.

Sahile çıkmak yerine suda kalmaya devam ediyor. Güçlü kollarını bana daha da sıkı sarıyor ve beni kayalardan birine doğru itiyor.

Bacaklarımı beline doluyor ve kollarımı boynuna doluyorum, bakışları arzu ve sahiplenme dolu bakışlarımla buluşurken parmaklarımı ensesindeki saçlarda nazikçe gezdiriyorum.

Stav'ı sert bir çubuk gibi duruyor; onu giriş yerimden ayıran sadece ince bir ipek kumaş parçası. "Seni istiyorum, Halla. Seni kendim olarak görmeyi arzuluyorum. Ama eğer yapmazsan seninle sevişmeyeceğim-"

Onu susturmak için bir parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Seni istiyorum, Errik. Her şeyden çok."

Parlayan mavi gözleri sahiplenici bir bakışla benimkileri tutuyor. Pençelerini kullanarak ipek iç çamaşırımı yırtıyor ve beni önünde çırtlıplak bırakıyor.

Bakışlarının bedenimde gezinmesine izin veriyor, parmaklarını ılık suyun altında zaten hassas olan tenimde gezdiriyor.

"Sen ," diye fısıldıyor.

Stavının tepesini girişime yerleştiriyor. Burun delikleri genişliyor ve göz bebekleri, kenarlarında ancak ince bir mavi parıltı görünene kadar büyüyor.

"Sen benimsin, Halla."

Bakışları benimkileri kavrarken kalbim çarpıyor. Sivri kulakları, parlayan mavi gözleri, keskin dişleri ve kara pençeleriyle korkunç derecede güzel ama ben korkmuyorum. Dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

"Beni istediğinden emin misin, Halla?" diye sorar.

Suyun altından çiftleşme kesesinden uzanan stavına baktığımda ağzım açık kalıyor. Ay ışığı vücudunun detaylarını seçebilmem için bana yeterli ışığı sağlıyor. Onun

stav kadar büyük ki, içimde nasıl hissedeceğini merak ederken içim istemsizce sıkışıyor.

"Evet." Gözleriyle buluşuyorum ve dudaklarım titriyor, yavaşça içime girerken nefesim ciğerlerimden kesiliyor.

Bariyerimi aştığında içimde sıkı bir sıcaklık oluşuyor. Hafif bir acıyla kirpiklerimden bir damla gözyaşı süzülüyor.

Çenemi tutuyor, gözleri endişe dolu. "Durmamı ister misin?"

"Hayır. Sadece alışmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Kıpırdamıyor ve bir süre sonra bedenim onun istilasına uyum sağlıyor. Devam etmesini işaret ediyorum ve kendini içimin derinliklerinde kılıflarken keskin bir şekilde nefes alıyorum.

İlk başta hareketsiz kalıyor. Birbirimize bakıyoruz, bedenlerimizin birleşme hissi karşısında karşılıklı şaşkınlık içinde. Kalçalarını kaydırıyor ve her şey değişiyor. Zevk içimde sıkıca sarılırken dudaklarımdan alçak bir inilti kaçıyor.

Uzun, derin vuruşlara başlıyor. pompalarken kuyruğunun güçlü kasları parmaklarımin altında dalgalanıyor. Başım geriye düşüyor ve dudaklarım bir iniltiyle ayrılıyor, çünkü duyularım beni eziyor. Hiç bu kadar dolu hissetmemiştim ve içimde derinlere doğru hareket eden stavının lezzetli sürtünmesini seviyorum.

Göğsümü avuçluyor, hassas tepe noktasını baş ve işaret parmakları arasında yuvarlıyor, bana dokunurken pençelerine dikkat ediyor.

Eline doğru eğildim. "Daha fazla," diye nefes alıyorum.

İçinde bir şey serbest kaldı. Kollarını bana daha sıkı sararak beni kendisiyle kaya arasına sıkıştırıyor. Vücudunun güçlü olduğunu her zaman biliyordum ama içime girdiğinde, güçlü kasları ellerimin altında hareket edip sırtında ve kuyruğunda iz bıraktığında nihayet gücünün tam boyutunu anlıyorum.

İnlediğinde nefesi kulağımı ısıtıyor, kanalımdaki kaslar onun uzunluğunun etrafında esnemeye ve titremeye başlıyor. "Çok sıkısın," diye geveliyor.

İçimdeki hafif bir sancı daha zevke dönüşüyor ve beni saran yoğun sıcaklık karşısında nefesim kesiliyor.

Vücutum onun etrafında sıkılaşıyor ve doruğa ulaşıyorum. Ona sımsıkı sarılıp adını haykırırken zevk dalgaları içimi yıkıyor.

Serbest bırakılmam onunkini tetikliyor ve kükrüyor, "Benim!"

İçimde yoğun bir sıcaklık patlaması patlıyor ve beni sonsuz bir lezzetli sıcaklıkla dolduruyor. Bu, bir öncekinden daha yoğun olan başka bir orgazmı tetikliyor ve zevk beni o kadar büyük doldururken adını haykırıyorum ki zar zor kontrol edebiliyorum.

Tekrar içimde hareket etmeye başladığında orgazmımı atlatamamıştım bile. Gözleri benimkileri arıyor. "Sana tekrar sahip olmalıyım, Halla. Beni kabul ediyor musun?"

Kollarımı ona doladım. "Her zaman."

İkinci kez sevişmeyi bitirdiğimizde bizi kumsala çekiyor. Tam bittiğimizi düşündüğüm anda, ucunu girişime yerleştiriyor ve içime doğru iterken boğazından alçak sesle inliyor.

Kendini göbeğimin derinliklerinde kılıflarken gözlerim o lezzetli esnemeyle başımın arkasına yuvarlanıyor.

Bu sefer beni yavaşça içine alıyor, içime okşarken gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyor. Küçük bir sancı daha yoğun bir zevke dönüşüyor ve ona doğru eğiliyorum. "Bu da ne?" Yoğun his beni yoğun bir sıcaklıkla doldururken inliyorum.

"Benim sapım," diye geveliyor. "Stav'ımın ucundan uzanıyor ve seni tohumumla doldurmak için rahminin girişine giriyor."

İçimde derinlere doğru ilerlemeye devam ederken, bir kez daha sınıra yaklaşmam uzun sürmüyor.

Dudaklarımdan kısık bir inilti çıkarken başım geriye düşüyor. "Errik," diye soluyorum adını.

Çenemi kavırıyor. "Boşalırken seni izlemek istiyorum," diye homurdanıyor. Dudakları neredeyse vahşi bir hırıltıyla geri çekilirken bakışları benimkileri tutuyor.

İçime pompalayana kadar hızını artırıyor. Vücutum bir yay kirişi gibi geriliyor ve tam ve görkemli bir şekilde kenara düşüyorum

Unutuluş. Çekirdeğimde sıcaklık çiçek açarken kükrüyor ve beni tekrar tohumuyla dolduruyor.

Serbest kaldığımızda ikimiz de derin derin nefes alıyoruz. Damgalayıcı bir öpücükle ağzımı yakalıyor ve dudaklarıma doğru nefes alıyor, "Benim."

CHAPTER 32

HALLA

Hafızam geri geleli neredeyse iki hafta oldu ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ay ışığı balkondan içeri süzülerek Errik'in yüz hatlarını aydınlatıyor. Parmaklarımı hafifçe yüzünün üzerinde gezdiriyorum.

Sol kulağının sivri ucuna dokunuyorum ve sonra karnını ve göğsünü kaplayan yontulmuş kas düzlemlerine doğru ilerliyorum. Vücudunun pulları ellerimin altında ipek gibi. Kuyruğuna ulaştığımda, pullarının yumuşakça parlayan mavi rengine hayret ediyorum.

Errik her gece uçurumun duvarından balkonuma tırmanıyor, böylece benim yatağımda, benim odamda uyuyabiliyoruz. O doyumsuz bir aşık ve her gece iki ya da üç kez sevişiyoruz. Ben onun dokunuşuna bağımlıyım, o da benimkine.

Yakında evleniyoruz ve halkım damadın düğünden bir gün önce gelinini görmesinin uğursuzluk getireceğine inanıyor. Errik şimdiden törenden önceki geceyi benden uzakta geçirmek zorunda kalacağından yakınıyor.

Hâlâ uyanık olduğumu hissetmiş gibi gözlerini açtı. Parlayan mavi renkleri yoğun bir bakışla bana sabitleniyor. "Senden uzakta bir gece bile geçirmek istemiyorum," diye fısıldıyor. "Sahip olduğum tek teselli, düğünümüzden sonra, halkının yöntemlerine göre resmen benim bilmek."

Gülümsüyorum. "Ben zaten seninim, aşkım."

Beni kendine çekiyor ve dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurarak fısıldıyor. "Sen benim kalbimsin Halla, ben de senin."

Sabah uyandığımda, çarşaflara dolanmıştık. Bacaklarıma bakıyorum ve kuyruk yerine Errik'in iki bacağının benimkilere sürtündüğünü fark edince nefesim kesiliyor.

keskin bir nefes alıyor ve şaşkınlıkla bacaklarına bakıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ben... bilmiyorum."

Çabucak üzerimi değiştiriyorum ve çiftleşme kesesi hâlâ sağlam olmasına rağmen bir çarşafı üzerine örterek stavını gözlerden saklıyor. Althea'yı çağırıyorum ve o içeri girdiğinde gözleri onun formunda gezinirken büyüyor. Yatak odasının ortasında iki insan bacağı üzerinde duruyor.

Gözleri adamın her zaman taktığı kolyeye kayıyor. "Mavi inci." Gülümsüyor. "İşe yaradı."

Göz kırıyor. "Bunun biliyor muydun?"

"Umuyordum ama emin değildim."

"Neden şimdi? Neden Halla hafızasını ilk geri kazandığında değil?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Dün gece mavi ay döngüsünün sonuydu. Belki de bir şekilde bununla bağlantılıdır."

Dudaklarını yalıyor, düşünüyor. "Bu şekilde mi kalacağım?"

"Emin olmanın tek bir yolu var," diye yanıtlıyor. "Okyanusa inmeliyiz."

Kardeşimi almaları için muhafızları gönderiyor ve odama girip Errik'in iki ayağı üzerinde durduğunu görünce gözleri açılıyor. Tüm vücudu hala pullarla kaplı ve alt yarısı mavi, ama onu bu şekilde görmek hala garip.

Kalede yürürken Errik kardeşimden ödünç aldığı pantolonu giyiyor. Muhafızlarımız gözlerini dört açmış bizi izliyor ama biz geçerken hiçbir şey söylemiyorlar. Okyanusa ulaştığımızda Althea Errik'e suya girmesini söylüyor.

Toren'in kafası yüzeyden yukarı bakar. Çenesi düşer. "Ne oldu sana böyle?"

Errik gülümser. "Bilmiyorum. Harika değil mi?"

Kaşlarını çatı. "Hayır, sen bir insana benziyorsun." Gözlerini bana . "Affet beni, saygısızlık etmek istemedim."

Gülüyorum. "Alınmadım."

Errik suya giriyor ve bir anda bacaklarının yerini muhteşem mavi kuyruğu alıyor. Bize göstermek için yüzgecini yukarı kaldırıyor ama Althea'ya bakarken yüz ifadesindeki endişeyi fark ediyorum. "Gitti mi? Sonsuza dek bir Mer olarak mı kalacağım?"

Başını sallıyor. "Geri gel, öğrenelim."

Kendini sudan tamamen dışarı çeker. Pantolonu gitmiş, dönüşümden dolayı yırtılmış ama ödünç aldığı gömleği üstünü örtüyor.

belinden uyluklarına kadar. Kuyruğunun tekrar iki insan bacağına ayrılmasını huşu içinde izliyoruz.

Ayağı kalkıyor ve bana doğru koşuyor, beni kollarının arasına alıyor ve yavaş bir daire çizerek etrafımda dönüyor. İddialı bir öpücükle ağzımı yakalıyor. "Senin dünyanda yaşayabilirim, Halla," diye fısıldıyor dudaklarıma. "İstediğin her yerde bir hayat kurabiliriz."

Gülümsüyorum ve kardeşime bir bakış fırlatıyorum. "O zaman deniz kenarında yaşamaya devam edelim. Ne de olsa birinin Gerold'a bakması gerekiyor."

Gerold gülüyor ve bizi sıcak bir şekilde kucaklıyor, Althea'yı da kucaklamanın içine çekiyor. "Bunu çok isterim," diyor. "Bunu isterim."

Errik Toren'e bakar. "Toren de bensiz yapamaz."

Toren gözlerini deviriyor ama dudaklarının kenarındaki kaçırmıyorum.

EPILOGUE

HALLA

We taht odasında Fae Prensi Ryvan ve insan eşi Prenses Ella'nın gelmesini endişeyle bekliyoruz. Onlar bizim düşünümüz için geldiler ve

Kraliyet Fae Şifacısı'nı arayıp bana yardım edip edemeyeceklerini öğrenmek istiyorum.

İyileşme sürecimde bir platoya ulaştım. Yürüye biliyorum ama sadece kısa mesafeler için ve büyük zorluklar yaşamadan. Bazen bacaklarımdaki ağrı o kadar büyük oluyor ki sandalyemi kullanmak zorunda kalıyorum. Yürüye bildiğim için minnettarım, ancak umutsuzca bacaklarımda tam kullanımını yeniden kazanmayı diliyorum.

Muhafızlardan biri konuşmamızı bölerek içeri girdi. Eğilerek selam veriyor. " geldiğimiz için başışlayın Ekselansları," diye anons ediyor. "Prens Ryvan ve Prenses Ella geldiler."

Kalbim boğazıma çarpıyor. Ellerimi kucağıma bastırıp titremelerini durdururken, çenemi yukarı kaldırıp en hoş misafirlerimizi karşılamaya hazır oluyorum.

"Onları içeri al," diye emretti Gerold.

Kapılar açılıyor ve prens ile prenses görüldüğünde ağızım açık kalıyor. Gerçekten de yakışıklı bir çift. Errik'in koyu renk saçları, parlayan yeşil gözleri ve akrabalarına özgü sivri kulakları ona insanoğlunun asla ulaşamayacağı ruhani bir yakışıklılık katıyor. Dudaklarımda bir gülümseme hayaleti beliriyor, çünkü bu Fae bile Errik'in çekiciliğine rakip olamaz. Elini elime alıp nazikçe sıkıyorum.

Prensesin omuzlarını çerçeveleyen kestane rengi saçları var. Gözleri soluk mavi, sıcak bir günde berrak bir gökyüzü gibi. Yüzü kalp şeklinde ve tıpkı ben ve kardeşim gibi çilleri olduğunu fark ettiğimde gülümsüyorum.

İnsan olduğu için hâlâ biraz şaşkınım. Ryvan'ın babası, Ryvan'ın annesi istilacı bir insan ordusu tarafından öldürüldükten kısa bir süre sonra krallıklarının sınırlarını büyüyle mühürledi. İnsanlardan nefret ederdi ve Ryvan ile Ella'nın ilk başta nasıl aşık olduklarını merak ediyorum. Daha sonra yalnız kaldığımızda ona sormak için aklıma bir not alıyorum.

Kardeşim onları selamlamak için ayağa kalktı. "Hoş geldiniz, Prens Ryvan ve Prensella. Ben Kral Gerold, bu da kız kardeşim Prensella ve kocası Prens Errik. Sağ salim gelmenize çok sevindik."

Prens Ryvan başını eğiyor. "Teşekkür ederim. Burada olmaktan mutluyuz." Gözleri bana dikiliyor ve ifade ettikleri nezaketten etkileniyorum. "Tek umudumuz şifacımızın prensese yardımcı olabilmesi."

Omzunun üzerinden bakıyor ve başka bir Fae ışığa doğru adım atıyor. Gözleri açık mavi parlıyor ve saçları bükülmüş altın rengine. Bize doğru eğiliyor. "Ben şifacı Oradon."

Gülümsüyorum. "Gelişinizi sabırsızlıkla bekliyordum. Yardım teklif etmeye geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

Prensella bana hitap ediyor. "Yardıma ihtiyacınız olduğunu duyar duymaz gelmemiz gerektiğini biliyorduk. Krallığımız sizin cesaretinizi biliyor Prensella. Tek umudumuz size yardım edebilmek."

"Bana Halla diyebilirsin," diyorum ona, başımı sallayarak onaylıyorum. Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle parlıyor. "O zaman sen de bana Ella diyebilirsin."

Onları şimdiden sevdim.

Hepimiz uzun yolculuklarının ardından misafirlerimize yemek ikram etmek üzere yemek salonuna gidiyoruz. Ella yanıma oturuyor, Errik ve Ryvan karşımızda oturuyor ve kardeşim de masanın başına oturuyor. Ryvan'ın, Ella'nın hafifçe şişmiş karnının üzerine sevgiyle elini fark etmeden .

Karnına bakıyorum. "Hamile misin?" "Evet." Yüzü neredeyse parlıyordu. "Bir kız."

"Ne kadar güzel." Gülümsüyorum, elim karnımın üzerinde de geziniyor.

"Sen de mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, korkularıma rağmen yüz ifademi neşeli tutmaya çalışıyorum.

şifacı Oradon başını ne eğer. "Bağışlayın beni. Araya girebilir miyim?" Bakışları Errik'e yönelir. "Anladığım kadarıyla siz Mer'siniz, doğru mu?"

Errik başını sallar.

Oradon kaşlarını çatır. "Endişelisin çünkü çocuğun sen o formdayken gebe kalmasından korkuyorsun."

Ağzım açık kaldı. "Nereden biliyorsun?"

"Oradon bir kahin," diyor Ryvan.

"Çocuğun Mer olacağına inanıyorum, ancak emin olmak için sizi değerlendirmem gerekecek."

Panik kalbimi durduruyor. "Lütfen," diyorum endişeyle. "Beni şimdi muayene edebilir misiniz?"

Başını salladı ve sandalyesinden kalktı. Yaklaşıp elimi tutuyor. Gözlerini kapatıyor ve başını eğiyor, yüz hatları derin bir konsantrasyonla geriliyor. Bir süre sonra başını tekrar bana doğru eğiyor ve gülümsüyor.

"Haklıydım; kızın da babası gibi olacak. İkisi de iki dünyada yaşayacak. Birlikteliğinizden doğacak çocuklar da öyle."

İçimi bir rahatlama kaplıyor, o kadar büyük ki kalbim yerinden gibi hissediyorum. Gerold ve Althea ışıltıyor ve ben hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, birbirimizin kollarına dolanmış bir şekilde yatakta uzanırken, Errik şakağıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Kızımız her iki ailemizle de vakit geçirebilecek."

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, parlayan mavi gözlerini yakalıyorum. "Ona nereden geldiğini gösterebilir ve denizi öğretebilirsin."

Dudaklarıma gülümseyerek beni öpüyor. "Daha da önemlisi, ailesi yalnız kalmak istediğinde Toren amcası ona göz kulak olabilir." Ben gülüyorum ama o ayılıyor. "Bacaklarını nasıl hissediyorsun?"

"Aşağı yukarı aynı, belki biraz daha iyi. Daha fazla his kazandım ve Oradon büyüsunü kullandığında, bir şekilde daha güçlü görünüyorlardı. Yine de emin olmak için çok erken."

Yüzümü avuçluyor. "Ya oldukları gibi kalırlarsa?"

Depresyona gireceğimden endişe ettiği için sorduğunu biliyorum. Ama gerçek şu ki, hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Yanağına dokunuyorum, sonra gözlerinin derinliklerine bakarken kulağının sivri ucunu izliyorum.

"Bir daha yürüyemesem bile, mutlu olmak için buna ihtiyacım yok, Errik.

Sen ve kızımız varsınız. İhtiyacım olan tek şey sensin, aşkım."

Yanağımlı okşarken gözleri yaşlarla parlıyor. Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve fısıldıyor. "Sen benim kalbimsin, Halla." Yavaşça, avucunu alt karnımın üzerinde gezdiriyor. "Ve ben her zaman senin olacağım."

Serinin bir sonraki kitabı için buradan ön sipariş verebilirsiniz. **Elf Prensine Bağlanmak: Pamuk Prens'in Yeniden Anlatımı**

Ejderha ve eşi ya da Prens Ryvan (Fae Prensi) ve eşi hakkında daha fazla şey okumak istiyorsanız, onların hikayeleri bu seride zaten mevcut.

Ayı Değiştiren Kral Henrick'in hikayesini istiyorsanız, kitabı Bir Peri Masalı Serimin 5. kitabıdır ve Amazon'da mevcuttur. Ayı Kral Tarafından Sahiplenildi

Jessica Grayson

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen Amazon'da ([Buraya Tıklayın](#)) ve/veya Goodreads'te bir yorum bırakın.

Bu seride daha fazlasını ister misiniz?

Peri Masalı Yeniden Anlatımlarını sever misiniz?

Peri Masalı Yeniden Anlatımları (Bir Peri Masalı Romantizm Serisi)

Ejderha Tarafından Ele Geçirilmiş: Bir Güzel ve Çirkin Yeniden Anlatımı **Fae'ler Tarafından Büyülenmiş: Bir Külkedisi Yeniden Anlatımı**

Deniz Adamı Tarafından Kurtarılan: Bir Küçük Denizkızı Yeniden Anlatımı **Elf Prens'e Bağlı: Bir Pamuk Prens Yeniden Anlatımı**

Buz Dünyası Savaşçı Serisi

Sahiplenildi: Dragon Shifter Romance

Bound: Vampir Uzaylı Romantizmi

Kurtarıldı: Fae Uzaylı Romantizmi

Çalıntı: Kurtadam Romantizmi

Taken: Vampir Uzaylı Romantizmi

Elfleri ve Vampirleri sever misiniz? Hoşunuza gidebilecek bir Vampir Uzaylı Romantizm serim var.

V'loryn Serisi (Vampir Uzaylı Romantizmi)

Derin Uçta Kaybolmak

Farklı Bir Gökyüzünün Altında

Gümüş Bir Ayın Altında

Ejderha Değiştirenleri mi istiyorsunuz? Bu tamamlanmış Duoloji ile onların dünyasına dalabilirsiniz.

Mosauran Serisi (Ejderha Değiştiren Uzaylı Romantizmi)

Her Sınırı

ŞeyinRüzgarın Şekli

V'loryn Holiday Serisi (Bir Marek ve Elizabeth Holiday romanı onların birleşmesinden önce geçer)

Seçtiğimiz Şey

V'loryn Kaderli Olanlar (Vampir Uzaylı Romantizmi)

Işığın Yer Başladığı (Vanek'in Hikayesi)

Aerilon Fae Serisi (Fae Uzaylı Romantizmi)

Trace The Sky (Al'aneo'nun Hikayesi)

Yaklaşan yayınlar hakkında bilgi için Beni beğenin

Jessica Grayson'da Facebook

<http://facebook.com/JessicaGraysonBooks>.

VEYA

web sitemde yaklaşan yayın uyarıları için kaydolun:

Jessicagraysonauthor.com

Aria Winter

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Umarım bu hikayeyi beğenmişsinizdir. Eğer yazdıklarımı beğendiyseniz, **Jessica Grayson** takma adıyla da yazıyorum.

Gelecek kitaplar hakkında bilgi almak için beni [Facebook](https://www.facebook.com/ariawinterauthor)'ta beğenin (www.facebook.com/ariawinterauthor) ya da web sitemden gelecek kitap uyarıları için kaydolun:

Ariawinter.com

**Daha fazla Ejderha Değiştiren mi istiyorsunuz? Aşağıdaki
Güzel ve Çirkin Yeniden Anlatımına göz atın.
Bir Peri Masalı Romantizm Serisi**

*Ejderha Tarafından Ele Geçirilmiş: Bir Güzel ve Çirkin
Yeniden Anlatımı Fae'lerin Esareti: Bir Kùlkedisi Yeniden
Anlatımı
Deniz Tarafından Kurtarılan: Bir Küçük Denizkızı Yeniden
Anlatımı Adamı Elf Prensine Bağlı: Bir Pamuk Prenses
Yeniden Anlatımı*

Elemental Ejderha Savaşçıları Serisi

*Ateş Prensi tarafından sahiplenildi
Ejderhası Rüzgar Ejderhası Prensi
tarafından alındı
Su tarafından kurtarıldı Ejderi Toprak
Prensi iyileştirildi Prensi Ejderi tarafından
Ateş Ejderi Muhafızı tarafından seçildi
Rüzgar Ejderi Muhafızı tarafından
kurtarıldı*

Su Muhafızı Hazine Ejderhası Tarafından
Toprak Ejderhası Muhafızı Tarafından
Alındı

Kozmik Muhafız Serisi

Tilkinin Kalbi Tarafından Büyülenmiş
Tavus Kuşunun Güzelliğiyle Baştan
Çıkarılmış Ağıyla Korunmuş
Örümceğin Yılanın Tuzağa
Bakışıyla Düşürülmüş Ejderhanın
Aleviyle Dövülmüş

Bir Zamanlar Şekil Değiştiren Serisi

Ella ve Şekil Değiştirenleri
Pamuk Prenses ve Kurt Adamları

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

